

ABDULLAH ÖCALAN

***DEMOKRATİK DEVRİMDE
HALK SERHILDANLARI
(DEVAMI)***

BİLİM AYDINLANMA YAYINLARI

Her Şey Ülke İçin, Halk İçin, İnsanlık İçindir

Sovyet Kürtlerinden gelen bazı dostlar için bir konuşma yapmak istiyoruz. Aslında sadece onlar için değil, bütün halk için yapacağız.

İçinde bulunduğumuz günler, sadece yaz sıcakını hissettirmiyor; bunun yanında sıcak savaşı, tarihi bir sıcaklığı da ortaya seriyor. Burada yürüttüğüm çalışmalar; bu konuşmaları derinliğine açmak, bin yıllık kırı pası açığa çıkarmak içindir. Her açıdan yetmezlik var ve halkımız sağ mı, ölü mü belli değildir. Bunu ortadan kaldırmak istiyoruz. Savaş, bize hem moral, hem bağımsızlık ve hem de özgürlük imkanı veriyor. Düşman, birkaç ay içinde yaptığımız başarıların tümünü bitirmek istiyor ama biz, parti ve savaş tecrübelerimizle daha çok kazanmak istiyoruz.

Sizin gibi, Kürdistan'ın her tarafından gelen dostların da ilgisi yüksek. Savaşımızı izliyor ve kendileri de bir hizmette bulunmak istiyorlar. Bu hizmet gerçekten de bir kişilik sahibi olmayla mümkün olabilir. Bütün halkımız dostumuzdur, hatta sadece dostumuz değil, dayandığımız temeldir. Savaşımız halk savaşıdır, ama halkımız bunu bilmiyor, çünkü çok bilinçsiz kalmış. Özellikle savaş konusunda çok fazla aldatılmış ve hep düşman için var olmuş. Halkımız üzerinde her türlü oyun oynanıyor. Kürt insanı her yönüyle düşürülmüş. Dünyaya bakalım, Kürt kişiliği kadar düşürülmüş bir kişilik yoktur. Öyle bir hale gelmiş ki, kimse ne tür bir insan olduğunu tanımlayamıyor.

Benim sorunum sizi kötülemek değil, bilakis size güç vermek istiyorum. Fakat ne kadar isteklisiniz, gücünüz ne kadardır? Ne kadar kendi halkınızla berabersiniz? Ülke sorununu çözmeyi ne kadar hedef haline getirmişsiniz? İyi biliyorum ki, hepiniz başkaları için varsınız. Bazı devletler, bazı menfaatler için varsınız. Sizlerle oynamışlar, size hiçbir şey de vermemişler. Sizi öyle geride bırakmışlar ki, hiçbir fırsat verilmediği için de başarı elde edememişsiniz.

Biz halk için sadece konuşmuyoruz, savaşıyoruz da. Bizim savaşımız halk savaşıdır. **Partimiz, halkın üstünde değil, halkın hizmetinde bir partidir.** Savaş içindeki bütün alanlarda, Parti adına çalışan arkadaşlar, halk için ölümüne savaşıyorlar. Aslında bizim amacımız savaş değildir. **Savaş, halkın zincirinin**

kırılması için bir araçtır. Halk, kendi kendini mahvediyor; savaş, halkı bu durumdan çıkarmak içindir. Parti bunun için savaşı kıstas alıyor. Tabii ki, halk da eskisi gibi değil. Bir çok açıdan derinleşmiş ve bir çok yönüyle de kendini mücadeleye katıyor. Fakat şu da bir gerçek ki, halk ne kadar zayıf olursa, Parti de o kadar zayıf olur. Bunlar birbirleriyle bağlantılıdır ve birbirlerini tamamlar ölçüdedir. Sizin gücünüz de buna bağlıdır.

Düşman, yaşamımızı çürütmüş, ne tarih bırakmış, ne beyin, ne yürek bırakmış, hepsini bitirip koparmış. Biz, bunları yeniden yeşertmek ve halkımıza kazandırmak istiyoruz. Biz hizmetten sıkılmayız, fakat bizimle beraber iyi bir hizmetten anlayan ve ölümüne beraber yürüyecek olanlar azdır. Bu günden itibaren yapılacak en iyi şey; yaşamın hizmete sunulmasıdır. Bu hizmeti yürütün, kendinizi kandırmayın. Sonuna kadar kendinizi verin, hiçbir engel tanımayın. Bir kaçınız böyle yaparsa, bu her şeye bedeldir.

Yine de çocuk gibi kandiğınızı söylemeliyim. Çabuk ağlıyorsunuz; yaşam karşısında büyük bir inat ve tahammülü gösteremiyorsunuz. Bu, sizin çocukluğunuz, bizim değil. Bunu kaldırın, siz de sorunlara çare olun; büyük ve önemli hedeflerin sahibi olun, buna ters düşmeyin. Ülkede ayağa kalkan bütün dostlara, ‘hizmet zamanıdır’ diyenlere, imkanları oranında bazı şeyler yapmak isteyenlere yol açıyoruz. Bütün bu çalışmalar sizin içindir. Tarihte ilk kez bunlar başarıyor ve güven oluşuyor. Düşman ilk defa bizi eskisi gibi imha edemiyor. İlk defa bizim üzerimizden geçemiyor. Düşman, durgunluk ve gerileme dönemini yaşıyor. Unutmayalım ki, düşmanın ölümü, halkın çalışmasına bağlıdır. Şimdi bütün halk birleşti, belli bir amaca ulaştı, birlik kuruldu. Herkes savaş içerisindeki yerini aldı. Artık dünyanın hepsi bir araya gelse bile, bu halka kimse bir şey yapamaz.

Gerçekten biz de böyle bir savaşı yürütmek istemiyoruz. Halk bu duruma kadar geldi, artık bu dönem halkın aktif katıldığı bir dönem haline geldi ve savaşta görkemliliğini hakim kıldı. Eğer PKK, bu savaşı halen sürdürüyorsa, halkla sürdürüyor, halktan kopmamıştır. Bu, baştan beri böyledir ve gittikçe halk içerisinde temellerini daha da büyütüyor. Savaş, başarıya ulaşıyor. Halktan kopukluk, savaşta yenilgiyi doğurur. Biz bunun için, **“her şey halkın zaferi içindir”** diyoruz. Bu, halkın savaşındır, sadece PKK’nin değil. Salt gerilla ile savaş başarılamaz. Herkes, ülke içinde veya dışında, bulunduğu her yerde bir şeyler yaparsa başarıya ulaşılır. Ulusallaşmayı böyle sağlıyoruz.

Özgür yaşamı yeni kuruyoruz. Bir çok yönüyle düşmanın sunduğu yaşamı ortadan kaldırıyoruz. Bizi gerileyen yaşamı açığa çıkarıyoruz ve üzerine gidiyoruz. Bizim için nasıl bir yaşam olmalı? Size nasıl bir yaşam kurmalı? Felsefe ve ideolojiden tutalım güncel bakış açısına kadar, ne yapacağımızın üstünde gün be gün duruyoruz. Günü gününe atılan adımlarla kendimize nasıl bir

yaşam kurmamız gerektiğini tartışıyor ve yaratıyoruz. Zaten bağımsızlık ve özgürlük de budur. Kendisi için yaşamı tanımak, kendisi için karar vermek, kendisi için çalışıp hizmet etmektir. Bunu da mümkün görüyoruz. Hepinizin önüne bunu koyduk. Özgür yaşamanızı bu temelde kurabilirsiniz. Savaşı ülkeye sokun, büyütün ve bütün halkı özgürleştirin. Bu, esas olandır. Bunlar olmasa kimse bize beş paralık değer vermez.

Yaşamını ülkeneye göre ayarlarsan, yurtsever görüşü esas alırsan, anlayışın halkın özgürlük anlayışı olursa; yürüyüşün, kalkışın, konuşman ve çalışmaların halkın hizmetinde olursa, o zaman *“Benim de bir kişiliğim var, imkanlarım ve gücüm var”* diyebilirsin. Halkınla birlikte olmadıktan sonra, ‘güçlüyüm, imkanlarım var’ demek bir yalandan ibarettir, kendini aldatmadır. İnsanlarımız genellikle böyle bir durumun içinde, onları değiştirmeyi düşünüyoruz. Ülkesiz zenginleşme olmaz, halksız cepheleşme olmaz! Büyüklüğün değeri ancak ülkenin içinde olur. Cepheleştiğin düzeyde değerin vardır, onun dışında sen bitiksin. Sizin ve halkın doğruya gelmesini istiyoruz.

Artık halk ayağa kalkıyor. Hem ülke içinde, hem ülke dışında oldukça ayağa kalktı. Parti de buna yol açıyor. Bu hazırlıkların tümü halk içindir. Sizin gibi dostlarımız, Avrupa, Sovyet, Ortadoğu sahalarından ve düşman metropollerinden geliyorlar. Size, parti siyaseti budur, bunsuz hiçbir şey yürümez diyoruz. Her şeyden önce doğru bir siyaseti geliştirmeli ve bundan daha fazla, düşmanın hizmetine giren yaşamı kaldırmalı ve partiyi yaşamalısınız. *“Partinin hizmetine girecek yaşamı hayata geçirmelidir”* diyoruz. Hep başkaları için yaşayan, başkalarına hizmet eden yaşamdan kendinizi uzak tutun. Biraz kendinize hizmet edin. Düşman hizmetine giren çalışmalar yapmanıza ‘artık yeter’ diyeceğiz. Bundan sonra kendiniz için çalışın. PKK’nin gerçekliği budur.

Gün bugündür, ilk defa böyle bir imkan doğmuştur. Kayıtsız-şartsız layık olmaya çalışın! Kendinizi kandırmayın, ucuz bir dille, ucuz sorularla büyük gerçeklerle oynamaya çalışmayın! Sahte yaşamı savunmayın. Ve inatla, eski yaşamı kendinize yaşam olarak kabul etmeyin. Bazı geriliklerden kendinizi çabuk kurtarın ve yeni değerleri çabuk yakalayın. Bunlar herkes için geçerli olan gerçeklerdir. Ben günlerce, aylarca ve yıllarca ‘gerçekler budur’ diye konuşabilirim. Eğer bu gerçeklik, büyük gerçeklik olmasaydı, halkın gerçekliği olmasaydı, Önderlik böyle olur muydu? Bütün ülke gerçekliği olmasaydı ben böyle büyüyebilir miydim? Böyle güçlü gündem konusu olur muydum? İnsanlık gerçeği olmasaydı, dünyada böyle bir ün salar mıydım? Hayır!

Biz yokluktan bu kadar şeyi yarattık. Benim gibi biri, beş parasız ve hiçbir dostu olmadan bu işe başladı. Her açıdan güçsüz biriyken, bugün kendimi nasıl geliştirdiğimi görüyorsunuz. Her şey bu gerçeklik temelinde olmuştur. Hepiniz görüyorsunuz, atalarımın kalan mirasım yoktu, tam tersine her şeyi yokluktan

yarattım. Dostlarımdan yardım görmedim. Herkes bana karşıydı. Herkes düşmanın hizmetindeydi. Ben hepsine karşı çıktım. İnatla, sabırla ve bilinçlice kendimizi buraya kadar getirdik. Bu, sizin için büyük bir örnek. İnceleyin ve kendinizi düzeltin. Yoklukta, karanlıkta ve her şeyin düşman için yapıldığı bir dönemde biz böyle başladık, böyle büyüdük ve böyle kazandık.

Niye siz de başaramayacaksınız? Bu soruyu kendinize sormalı ve cevaplamalısınız. Bunun dışında adam olarak kabul edilemezsiniz. Sizin şahsınızda bütün halkımıza şunu söylüyorum; ya kendinizi adam yerine koyarsınız, ya da siz bitmişsiniz demektir. Size yönelik çok ağır konuşmak istemiyorum; boş bir yaşam var, ya ülke için bir şey yapmalısınız, ya gerçeklik için bir hizmet sahibi olmalısınız, yoksa siz bitmişsiniz demektir. Bunun dışında kimse ‘ben kişilik sahibiyim, değerliyim’ demesin. Bunu bütün halka söylüyorum. Sizin için görüşlerim bunlardır.

Arkadaşlar için de her gün ‘kişiliğiniz beş para etmez, kişiliğiniz düşmana aittir’ diyorum. Düşman bütün işini sizin sırtınızdan yürütüyor. Siz kendi işinizi yapmayı ve savaşmayı bilmiyorsunuz. Partinin ne olduğunu, ona nasıl katılacağınızı bilmiyorsunuz. Eğer bunları bilmiyorsanız, düşmanı yaşatırsınız. Ve bunun orta yolu yoktur. Ya düşmanın yolu, ya da Parti’nin yolu vardır. Orta yol, en kötü yoldur. Fakat bu, sizin yaşamınız oluyor. Her taraftan dağıtılmış, hem bizim yanımızda, hem de düşmanın tarafındasınız ve “*Böyle giderim*” diyorsunuz. Hayır! Bu durumu ortadan kaldırmalıyız, çünkü bize zarar veriyor.

Bizim yürüttüğümüz çizginin doğru olduğu ispatlanmıştır. İyi biliyorsunuz ki, bir şeyler yapılıyor ve imkanlar geliyor. Eskiden iki Kürt bir araya gelemiyordu. Hepsi birbirine karşıydı, ama şimdi büyük birlik kuruldu. Bunu biz yarattık. Süleymaniye’den tutun en Kuzeye kadar, boydan boya bütün Kürdistan’dan dünyaya dağılan bütün Kürtlere kadar hepsini bir araya getirdik. Herkes bizim siyasetimizi destekliyor. Bunu nasıl sağladık? Büyük gerçekliği önlerine serdiğimizden dolayı tüm Kürtler bunun farkına vardı. Böyle olmasaydı, bu kadar insanın birleşmesi mümkün olmazdı.

Bunları doğru bir tarzda yürüttük, nasıl yürütüldüğünü görüyorsunuz. Tüm bunlar sabırla, doğru bir hizmetle, ruhunu ve beynini çalışmalara vermekle oluyor. Kimseyi kandırmama ve kimsenin kandırmasına fırsat vermeme, büyük bir görüş ve büyük bir irade ile yapılıyor. Esas çalışma, esas yurtseverlik, esas özgürlük budur. Bu, hepinizin hizmetindedir. Hepiniz bunu yapabilirsiniz. Hepinizin gücü var. Ömrünüz boşa gitmesin, büyük işler yapabilir ve yürütebilirsiniz. Yaşamınızı boşa harcamanız büyük bir günahtır.

Bu halinize bakınca toplum için kabul edilmez durumda olduğunuzu görüyoruz. Çok büyük işler yapın. Büyük başarılar kazanın demiyoruz, hizmet için sınır yoktur. Bir sempatizan olmak da iyi bir hizmettir. Bu, Önderlik için de

böyledir. İnsan dürüst oldu mu kendi gücüne göre bir şeyler yapabilir. Herkes işleri yerinde ve bilinçli yaparsa, bu işler yürür. Bazıları önder oluyor, bazıları askerleşiyor, bazıları siyasileşiyor, bazıları sosyalleşiyor, bazıları şöyle, bazıları böyle oluyor, ama herkes bir şeyler yapıyor. Bu ulusal savaştır, halk savaşıdır. Başarıya ulaşacak olan da budur. Bundan başka hiçbir mücadele bu ülkenin zaferini sağlayamaz.

15 Ağustos'a da az kaldı, savaş içerisinde onuncu yılımız bitiyor. Partimizin kuruluşunun da on beş yılı bitmek üzere, on altıncı yıla doğru yürüyoruz. Parti tarihinde on altı yıl resmi tarihimizdir, ama bir de onun öncesi önemli bir süreç var. Bugün savaşımız her zamankinden daha güçlü sürüyor.

Bilinçlenme ve Örgütlenme Yaşamanız İçin Tek Silahtır

Sovyet sahasındaki Kürt halkı, özellikle Kafkasya'da yaşayanlar ülkeden oldukça uzak düşmüş ve reel-sosyalizmden de hiçbir yarar görmemişler. Diyebilirim ki, reel-sosyalizmden en çok zarar gören halk, Kürt halkı olmuştur. Hem Sovyetler içinde, hem de Sovyetler dışında bu gerçek böyledir. Bunun bazı nedenleri vardır: Çok iyi biliyorsunuz ki, Kemalistler ortaya çıktığında, Lenin taktik olarak Sovyetlerin ömrünü uzatmak için Kemalistlerle ilişki yürütmek istedi. Fakat bu sonradan ilkesel düzeyde ele alındı. Özellikle de Stalin döneminde, *“TC ile ilişkilerimizi güçlendirelim”* denildi. Kürt isyanlarının başlamasından bitimine kadar, 1925-1940 yılları arasında tüm güçleriyle birlikte Kürtlere karşı bir ittifak yaptılar. Büyük zarar görüldü. Daha sonra 1958'de, Güney Kürdistan'da gelişen bir isyan oldu, ne yazık ki bu isyanda da durum öncekilerinden farklı olmadı. Günümüze kadar da Sovyetler, Araplara yardıma devam ediyor. Örneğin, Saddam'a çok yardım etti.

Kürt önderlerinin de bir çok yetmezlikleri vardı, önderlik hususunda pek gelişmemişlerdi. Fakat Sovyetler de, değer vermediler. Rus çıkarlarına göre, bazı Arap devletleriyle ilişkiye geçmek daha uygun görüldü ve onlara yardım ettiler. Siyasette de bunu esas aldılar. Güney serhıldanları boğuldu, hatta Mahabad serhıldanına da yardım etmek istedi, fakat vazgeçti. Böylece o da düştü. İran şahıyla dostluk kurdular.

Genel olarak Sovyetler içerisinde Azerbaycan önderliği biraz şovendir. Ermenistan ve diğerleri de bu biçimdedir. Kendi dar kavimsel çıkarlarını sürdürmek isterler. Bu yüzden de Kürtlere yer vermediler. *“Bizim çıkarlarımıza göre Kürtlere ilişkiye geçmek uygun değildir”* diyorlardı. Başlangıçta Lenin, bazı şeyler yapmak istiyordu. Kızıl Kürdistan böyle kuruldu, bazı imkanlar da

verdiler. Bunlar kendi çıkarlarına göre verilen imkanlardı, fakat onlar da çabuk yitirildi.

Belki yetmiş yıldır sosyalizmin içindesiniz ama, gördüğüm kadarıyla en geri kalmış Kürtlersiniz. Kültürel olarak kaç kelime öğrenmişsiniz? Çok zayıf, güçsüz ve siyasetsiz bir Kürtlük! Sadece kültürel bir Kürtlük! Kaldı ki, bununla da büyük bir Kürtlük yapılamaz. Görüyorsunuz ki, böylesi sınırlı bir Kürtlükle kendinizi idare edemez ve koruyamazsınız. Elinizdeki malınızı da, eski yaşamınızı da yitirdiniz. En çaresiz Kürtler, Sovyet Kürtleridir.

Bunun gibi bir çok neden daha var. Kürdistan'ın her tarafında Kürt halkı düşmüştü, serhıldanları bastırılmıştı. Reel-sosyalizm de Kürtleri defterden sildi. Bütün yetki ve gücünü Kürdistan'ın çevresindeki devletlere verdi ve siyasetini Kürdistan üzerine yaptı. Kendi içinde de Kürtlere değer verme, gün be gün azaldı. Değer verilmedi, verilse de çok zayıf oldu. Sonunda siz, diğer halk kesimlerinden daha zayıf konuma düştünüz.

Bunun tarihi ve sebebi o kadar önemli değil. Önemli olan, bundan sonrasında ne yapmanız gerektiğidir. Kürdistan'da gelişen devrimle birlikte, sizin çözümünüz de geliyor. Halkımız yeniden geliyor, coşkulu bir tarzda ülke sorunlarını göz önüne getiriyor, toplanıyor, tartışıyor ve daha çok da PKK'ye güveniyor. PKK'nin siyasetiyle yükselmek istiyor. Artık bu anlayış gittikçe gelişecektir. Bu istek, bu yurtseverlik, gelişecek ve sizi güçlendirecektir.

Ermenistan'da bir çok aile dağıldı, Azerbaycan pek imkan vermiyor, Rusya yine öyle. Toplanacağınız bir yer yok. Şehirleştireceğiniz, köy haline getireceğiniz yerler yok. Var olan köylerden ve şehirlerden de sizi çıkarıyorlar. Fakat ne olursa olsun, Avrupa çare değildir. Zaten Avrupa'da sizin sayınız kadar Kürt var, ama sizin kadar imkanları olduğunu da tahmin etmiyorum. Bazı ailelerin gitmesi mümkün olabilir, fakat bu, esas çözüm değildir. Kürdistan henüz kurtulmadığı için de, 'toplanın ve Kürdistan'a gelin' diyemiyorum. Şimdi bunun zamanı değil. Her şeye rağmen çözüm, sizin Rusya'da toparlanmanızdır diye düşünüyorum.

Rusya çok geniş bir ülkedir. Kürtlere karşı olduğunu da tahmin etmiyorum. Sizin bazı ilişkilere girmeniz gerekebilir. Buna PKK'nin dostluğu da dahildir. Zaten K. gibi yerlerde Kürtler vardır. Aslında bazı Sovyet şehirlerinde toplanılabilir. Bu, çok fazla dağıldığınız Kazakistan, Özbekistan gibi yerlerde de toplanabilirsiniz. Aslında bazı Kürt köyleri oluşturabilirsiniz. Bu mümkündür. Eğer üzerinde durulursa, bazı şehirlerde ve köylerde toplanılabilir.

Ermenistan biraz şoven bir siyaset yürütüyor. Tahmin ediyorum, Kürtlere yer vermez. Kızıl Kürdistan (Laçın) vardı, aslında orada da toplanabilirsiniz. Öyle bir imkan olsaydı, bir çok yönden iyi olurdu. Azerbaycan'da toplanma imkanınız var, fakat burada da Azeri şovenizmi, Türk şovenizmi gelişmiş. Türklerin etkileri,

Azerbaycan'da epey geliyor. Yine de ısrarlı olunursa yapılabilir. Aslında imkan olsaydı, Nahçıvan'da vb. yerlerde toplanabilseydiniz, bu çok iyi olurdu.

Mesela sürgünler geliyor. Siz de kendinizi sürgün edebilirsiniz. Gördünüz, Afrika, Filistin, yine Güney Kürtleri nasıl sürgün oldular. Siz de böyle bir hamle yapsaydınız. Hepiniz birlik olup bir yere kendinizi sürgün ettirebilirsiniz. Sürgününüzü de aile aile, ev ev değil, toplu yapabilirsiniz. Hepiniz toplanın, *“Bir yerde kalmak istiyoruz”* deyin. Sürgün, Rusya'nın herhangi bir yerine de olabilir.

Ermenistan'dan kaçıp gitmeselerdi iyi olurdu, ama kaçıp gittiler. Azerbaycan'dakiler toplansın. Karabağ'dan kaçanlar kendilerine nasıl kamp yapmışlarsa, siz de yapın. On binlik, yirmi binlik kamplar, köyler oluşturabilirsiniz. Ermenistan ile Azerbaycan arasındaki Laçın'de de, Nahçıvan'da da bu mümkündür. On bin, yirmi bin kişi birleşse, Uludere'li Kürtlerin Güneyde bir şehir kurmaları gibi, sizde yeni bir şehir kurabilirsiniz. Kendinizi sürgün ettirin, gidip hamle yapın. Rusya'da bir çokları böyle yaptı. Hepsı serhıldan yaptı ve kendilerine küçük devletler kurdular. Çerkezler, Abazalar, Kosedya-Karabağ nasıl yaptı? Böyle bir hamle yapılsaydı iyi olurdu. Ben çözümü böyle buluyorum. Siyasi bir hamle gerekiyor.

Diğer yandan gelip Kürdistan'a katılmak da iyidir. Gürcistan'da belki zor olabilir ama, yine de imkanları değerlendirmek gerekir. Azerbaycan'da ısrar etmek gerekir. Eskiden Kürtlerin olduğu yerler vardı, buradakiler birleşsinler. Siz kendinizi dağıtmış ve esas siyaseti yürütmemişsiniz. Doğru bir siyaset güdülmediği için de hep kaçmışsınız, tıpkı diğer Kürtler gibi.

Örgütlenme ve teşkilatınız olmadığı için kendinize güveniniz yok. Kişisel kurtuluşu istiyorsunuz ama, bu da mümkün değil. PKK Önderliği altında artık birlik kuruldu, şimdi on binlerle birlik kuruluyor. Bunu siyasal bir harekete çevirmeliyiz. Kendi önünüze bazı plan ve programlar koymalı ve üzerinde yürümelisiniz. Ben her yere gidebileceğinizi söylemiyorum; koşullar uygun, imkanları denetleyin ve ona göre hareket edin. Bir yerde olmadığına başka bir yerde deneyin. İzinli olsun, zorla olsun, birleşin ve harekete geçin. Hatta dışarıdan da yardım isteyebilirsiniz.

Kürdistan'a da yönelebilirsiniz. Nasıl Türkler Serhat'a giriyorlarsa, siz de bir hamle yapıp “ülkemize gireceğiz” deyin. Güneydeki Kürtler nasıl Kuzey Kürdistan'a geldilerse, siz de öyle harekete geçin. Size böyle bir hareket gerekli. Belki zorluğu vardır, ama bu işler böyle oluyor. Barzani bile nasıl hareket etti? Sovyetlere geldi. Siz de böyle bir hareket yapın. Beş yüz binden başlayın, akın akın gelin. Azerbaycan'dan, Ermenistan'dan, Nahçıvan'a kadar bir yürüyüş yapın. Bunu yapabilirsiniz. İran'a girin, olmazsa Kürdistan'a gelin. Şimdiye kadar böyle bir hareket yapmamış olabilirsiniz ama, bundan sonra başlayın ve

yürüyün. Belki bir şeyler yapabilirsiniz, tam başaramasanız bile, ses verebilirsiniz.

Biraz iradeniz gelişsin, hareket gelişsin. İmkanlar oluştuğunda bunu iyi kullanın. Kim ne derse desin, esas almayın. Devletin her dediğini kabul etmeyin, kabul ederseniz, kaderiniz ölümdür ve artık düzelemezsiniz. Bunun için de PKK, bir aydınlanmayı sağlamıştır.

Sizi doğru bir siyasete ulaştırdık. İlişkiler kurun. Ülke yolu açılmış, yavaş yavaş kuruluyor da. Siz de bir hamle yapın. İçinizde bulunan bazı arkadaşlar sorumluluk alabilirler, bunun üstünde durabilirsiniz. Geniş ve uzun vadeli düşünmelisiniz. Günlük menfaatleri düşünmeyin. Ben, bu kadar yıl nasıl çalıştım ve yokluktan bunları nasıl yarattım. Destek verecek bir tek Kürt ve tek bir imkan bile yoktu. Hepsini yokluktan yarattık ve bu büyük hareketi meydana getirdik. Sizin yeriniz ve imkanlarınız vardı, ama benim yoktu. Ancak şimdi büyük imkanlarımız var ve mücadeleimiz yürüyor. Sizden de böyle bir şey isteniyor. PKK'nin tecrübelerinden yararlanın, istifade edin ve kendinize örgüt kurun.

Size söylediklerimin üstünde iyi yoğunlaşın. Bir taraf olmazsa, diğer tarafa yönelin. Rusya olmazsa, küçük bir devlete yönelin, o da olmazsa Kürdistan'a gelin. Hatta birkaç aile, örgüt adı altında Avrupa'ya da gidebilir. Hareket edin, hep hedefli olun. Toplanın, kendinize yeni bir hareket geliştirin. Kürdistan'a çok yakınsınız, hazırlıklarınızı yapın, iki üç gün yürüyün ve Kürdistan'ın içine girip, kendinize yeni bir yaşam kurun. Sizin içinizde de güçlü siyasi faaliyet, hatta askeri faaliyet olmalı. Bir çok gencimiz var, onları yeniden yaşama döndürmelisiniz. Sovyetlerin, Rusya'nın imkanı çok, silah ve öğretmen çok, gençleri askerleştirin. Hatta bir güç, bir cephe kurun. Bunu yapmış olsaydınız, bu kadar dağılmazdınız.

Yüzlerce, binlerce genç var, gelip bizim yanımızda savaşabilirlerdi. Şimdi hepsi de boş duruyor. Niye böyle olsun ki? Savaşa gelsinler. İnanıyorum ki, ileride imkanlarınız da artacaktır. Ülke sahası, yolu, size de güçlü açılır, şimdi de açılıyor. Ama bundan sonra daha çok açılır. Siz de bir kez daha canlanın, ruhunuz gelişsin, siyasileşsin, cepheleşsin. Bütün Sovyet Kürtleri PKK yardımıyla, PKK siyasetiyle cesaretle yürüsün. İnanıyorum ki, şimdiye kadar olmamış her şey olacak ve başarıyla sonuçlanacaktır.

Çözüm; Aşiretçiliğe ve Ağalığa Karşı Demokratik Bir Savaşım Vermektir

Şimdi Talabani-Barzani ne yapacaklar? Bu savaş nasıl sonuçlanacak? Ve bu konuda PKK'nin tavrı nedir, bu bize sıkça sorulan bir soru. İşte kimin yaptığı

doğru, kimin yaptığı yanlıştır? PKK bunları iyi açtı. Talabani-Barzani savaşı, ağaların savaşıdır, bölge savaşıdır; “ya ben ya sen” savaşıdır. Yani bireysel menfaat savaşıdır. Kürdistan’da yaşanan ağalık ve aşiretçilik durumu Güney’de daha fazla var. Bu aşiretçiliğe ve ağalığa dayananlar halkın sırtında yükselmek istiyorlar. Savaşın sebebi budur. Çözüm, yurtseverlik ve toplumsallık ilkesine bağlı olmaktır. Bütün halkın siyasetini esas almak, bütün halkın çıkarlarını öne çıkarmaktır. Aşiretçiliğe ve ağalığa karşı demokratik bir savaşım vermektir. Bunlarla savaşım yürütülerek çözüm gücü olunur.

Binlerce Kürt’ü katledip, hepsini birbirlerine düşman yaptılar. Sonunda hepsi de düşmanın hizmetine girdi. Her biri bir devletin yanında, kendi halkının düşmanı oldu. Birbirlerini böyle katlediyorlar. Bir ağa bir devletten yardım alıyor, diğeri başka devletten. Biri bir devletle savaşıyor, diğeri onun düşmanı ile ittifak kuruyor ve sonunda kendilerini paramparça ediyor, üst üste yığıyorlar. Kürtlerin tarihi budur. Yani lanetli bir tarih! Düşkünlüğün tarihi! Ağa, bey, aşiret ve şeyhlerin tarihi! Bin yıldır böyle.

Bu tarih, PKK’nin çıkışıyla ortadan kaldırılmıştır. PKK ideolojik ve siyasi olarak bu kesimlerin üstüne yürüyor, bu sorunu açıyor ve çözümlüyor. Bu savaşı kötü olarak değerlendiriyor ve düşmanın hizmetinde olduğunu düşünüyor. Doğru yurtseverliği açıyor, doğru bir demokrasiyi ortaya koyuyor. Şimdiye kadar yaptığı faaliyetleriyle de halk arasında bir birliği sağlamıştır. Bu eski tür savaşı yürütenleri ve düşmana hizmet edenlerin hepsini daralttı. Bir çok açıdan onları, düşmanın hizmetinden çıkarmaya çalışıyoruz. Biz bunlarla da uzun bir süre savaştık, şimdiye kadar da savaşta karşı karşıyayız.

Güneydeki önderlik, ulusal-demokratik önderlik değildir. 1992’deki Güney Savaşı büyük bir savaştı. Onların da oyunları büyüktü ve düşmanla beraber üzerimize geldiler. Biz de, ısrarla üstlerine gittik. Şimdi sahaları daralttık. Büyük Güneyde, PKK siyasetinin altında gün be gün yurtseverlik siyasetinin adımları atılıyor. Artık durum savaştan önceki gibi değil.

Talabani-Barzani savaşı da başarıya ulaşamaz. Kim doğruysa biz onlarıdır. Doğru siyaset kimin yanındaysa onlarıdır. PKK gücü, halka eskisi gibi zarar verilmesi fırsatını vermiyor. Bundan sonra çevrelerindeki Kürtleri karışıklığa götüremezler. Bunlarla bazı anlaşmalar yapıldı. Bir dostluk da kurmak istiyoruz. Kürt birlikleriyle, YNK ve hatta KDP ile ittifak kurmak istiyoruz. Görüşmeler, ittifaklar ve protokoller oluyor. Hatta istenirse, çalışmalar da bırakılmaz, bu zarar ortadan kaldırılırdı. İnaniyorum ki bundan sonra biraz ulusallık çerçevesinde yürürler. Yürümezlerse tecrit olurlar, yalnız kalırlar. Kim yurtseverlikle, doğrularla beraber olursa biz de onlarla olacağız ve onlara güç vereceğiz. Biz bu siyasi yaklaşıma önem veriyoruz ve bundan sonra da bu şekilde yaklaşacağız. PKK siyaseti ağırlığını koymuştur. Savaş güçlenir ve Botan-

Behdinin’da savaş kazanılırsa, Güney meselesinin çözümü de devrim lehine hallolur.

Emperyalizmin ve Türkiye’nin oynamak istediği bazı oyunlar var. Biz buna fırsat vermeyeceğiz. Güney halkı da devrime ve gerillaya katılacaktır. Bu onlar içinde önemli bir çözümdür. Bu dönemde biraz gelişen budur. PKK’nin yürütmek istediği, halkın değer verdiği, Güney halkına da yapılacak yardım bu siyasettir. Şimdiye kadar görülen zararlara yeter diyoruz. Sebepsiz gelişen savaşlara da yeter! Düşmana yönelik birlik olalım, birbirimize karşı dürüst bir siyaset içinde olalım. PKK’yi de göreceksiniz, bundan sonra daha olumlu adımlar atacaktır.

Gerı Yaşamı Kendinize Layık Görmeyin

Ülkede sağladığımız gelişmeler Avrupa’daki gelişmelere yol açıyor, dünyadaki gelişmelere yol açıyor. Düşmandır, her yerde işini yapıyor; Avrupa’da da yapar, ABD’de de, hatta tüm dünyada yapar. Biz de işimizi yapıyoruz, ama biz daha çok gelişmeleri ülkemizde yaratmaya özen göstermeliyiz.

Esas görevimiz savaştır. Düşman bu savaşımı tasfiye etmek istiyor. Bunun için Avrupa’nın yardımını da aldı, onların da baskısı oldu. ABD daha fazla bize yöneldi. Düşmanın menfaatine onlar yol açtılar ve yöneldiler. Ama biz, kendimizi kendi özgücümüzle ve savaşımızla büyüttük. Bazıları ile ilişki ve dostluk geliştirdik. Daha çok da Avrupa’daki halkımız mücadeleyi etti, direndi. Güneyde direniş yarattık.

Tansu Çiller’in politikasını da keşfettik. Kan emici bir siyaset! İnsan karşıtı, çok faşist bir siyaset! Özel savaşı sürdürüyor. Bu özel savaşı yürüttüğünü gören bazı güçler de Türkiye’yi tecrit ediyor. O zaman bize yol açılıyor. Dünya, TC’nin bu savaşı nasıl yürüttüğünü biliyor. PKK’nin yürüttüğü savaşımın nasıl bir Kürt savaşımı olduğunu tanıyor. Bu da gün be gün diplomasinin gelişmesine yol açıyor.

Halkımız dünyaya dağılmış, halkımızın bulunduğu her alanda yürütölen faaliyetler var. Bu faaliyetler diplomasi faaliyetleri değil, halk faaliyetleridir. Bizim de diplomasiye yönelik bazı adımlarımız var, ama bunu esas almıyoruz. Esas olan ülkede yürütölen savaştır. Gerilla savaşı başarılı olduğunda, düşmanın bütün oyunları boşa çıkar.

Ülkede savaşa ağırlık veriyoruz. Düşman geçen sene de bizi bitirmek istiyordu. Demirel-İnönü-Güreş üçlüsü de, bizi bu sene bitirmeyi önlerine koymuşlar. Onlara fırsat vermedik ve çalışmalarını geriletmedik. Ülkenin her tarafındaki dağlara yayıldık. Yine Güneyde kaldık. Her yerde çalışmalarımızı

güçlendirdik. Şimdi düşman gittikçe daralıyor. Diplomaside çok daralmış, ülkede de daralmış, askeri yönlerden de, bütün toplumsal yönlerden de sıkıntılıdır. Düşmanın kendisi boğuntuya gelmiş, ama yine de bizi boğmak istiyor.

Bizlerden büyük bir direniş isteniyor. Bu gün, gerçekten de ölüm-kalım günüdür, direniş günüdür. Bundan sonra bu savaşı bir dakika bile bırakmamak gerekir. Bırakırsan gidersin. Bu savaşta başardık mı sonuna kadar Kürdistan'a yol açılıyor. Düşman yenilirse Kürdistan'ın yolu, birliğin yolu açılır. Küçük-büyük parçalar veya Güney-Kuzey fark etmez, önemli olan yollar açılıyor. Bunun üzerinde çalışmalarımız var ve şimdiye kadar da yürüyor. Önümüzdeki dönemde, mücadelemiz daha fazla başarıya ulaştığında kendimizi bir devlete ulaştırabiliriz; küçük-büyük, bir veya birkaç parçada olabilir.

Önemli bir dönemden geçiyoruz. Ortadoğu'da bağımsız ve demokratik bir Kürdistan oluşabilir. Her şeyden önce bizim yolumuzda yürünmelidir. Bu olursa, dışarıdaki Kürtlerin sorunlarının çözümünde diplomasıye sonuna kadar yol açılır.

Yaptığımız bu çağrı, sadece Sovyet Kürtleri için değil, dışarıda bulunan bütün Kürtler içindir. Aynı zamanda ülkedeki Kürtler için de geçerlidir. Birlik olmaları, yaratıcı olmaları ve canla, yürekle kendi yürüyüşlerini devrime bağlamaları için yıllardır çağrı yapıyoruz.

Halkımız kendi içinde birlik olacaktır. Halkımızın, PKK'nin siyaseti ve inancı olmadan bir araya gelmesi mümkün değil. Yürütülen savaş, verilen büyük şahadetler, düşmanı bu kadar sıkıntıya sokuyor; bu durum bile, tek başına halk için bir çağrıdır. **Yürütülen savaş ve verilen şehitler en büyük çağrıdır.** Güçlü olanlar birleşip başı çeksinler, kendilerini önderleştirsinsinler. Hangi sahada, kim kendini güveniyorsa, "ben bu işi yürüteceğim" desin ve öne atılsın. Önderlik tarzı, Önderlik çağrısı budur.

Herkes bulunduğu yerde, PKK siyaseti üzerinde, halkın ve partinin hizmetinde bir önderlik oluşturabilir. Parti yaşamı ve savaşa bağlılık üzerine, önderliğin nerede ve nasıl yürütülebileceğine ilişkin düşünün, tartışın, sorun soruşturun. Siz de bunu yapabilirsiniz, kendinize güvenin. Halkın istemlerini temsil edin, siz de önderleşirsiniz. Parti yaşamı esastır. Devrime katılım ve silahlı savaşıma inanç esastır. Halkın sevdiği, değer verdiği her şey esastır. Kim bunları temsil ediyorsa, o önderdir. Unutmayın ki, doğuştan önder olunmaz; mücadeleyle ve çalışmalarla olunur.

Bizim yardımlarımız da büyüktür, bundan sonra daha da fazla olur. Halk da birlik olsun. Bugün birlik günüdür. Eski düşmanlıklar, parçalanmışlık kaldırılmalı. Bu kadar zamandır parçalanmış, güvensiz ve yüreksiz kalmışsınız. Sonuna kadar kendinize güvenin. O kadar büyük şehitler var, onların üzerine yemin edin. Günü gününe savaş haberleri yayılıyor, birleşin. Birleşin; tek tek

insanlar hiçbir şey değildir, ama bir araya geldiklerinde güç olurlar. Bunu bütün halkımız biliyor.

Gün birleşme günüdür. Her şeyin ülke devrimi için adandığı gündür. Her şey ülkede yürütülen savaş içindir. Sizin yaşamınız da, bütün halkın geleceği de bu savaştır. Bu ülkenin bağımsızlık ve özgürlüğü de bu halkın savaşa katılımındadır. Dünyadaki bütün halkların varlığı, birleşmelerine bağlıdır. Bir kişi bile ‘benimle ne olur’ demesin. Tam tersine herkes ‘benimle her şey olur’ desin.

Bize bakın; yokluktan kendimizi nasıl yarattık. Önceleri *“Hiçbir şey olmaz”* diyorlardı. Köylüler, işçiler, aydınlar, zenginler ve fakirler *“Bizden hiçbir şey olmaz”* diyorlardı. *“Kürtlerin birleşmesi mümkün değil, adam olmaları mümkün değil, hep başkalarının askerleridir”* diyorlardı. Biz bir şeyi ispatladık; bir Kürt’ün üzerinde dürüstçe durulursa her şey olur. Bizden bir şey çıkmaz değil, bizden her şey çıkar deyin. Benim gibi zayıf biri, yokluktan kendini yaratan biri, böyle bir kuvvet olmuşsa; bu ispatlıyor ki, bütün Kürtler nerede olurlarsa olsunlar, hangi ülkede olurlarsa olsunlar, sonuna kadar kendilerini büyük yaratabilirler. Kendilerini siyasallaştırabilir, askerileştirebilirler. Maddiyata ve silaha kavuşturabilirler. Birleşebilir, daha büyük bir ruh olabilir ve kendilerini önderleştirebilirler.

Ben yukarıdan gelmiş biri değilim. Kendi öz çabamla kendimi eğittim. Benden daha bilinçsiz, daha zavallı ve daha çaresiz kimse yoktu; kendimi eğittim, sabırla bilinç edindim, şimdi her şeye çareyim ve elimden her şey geliyor. Nasıl yaptığımı görüyorsunuz. Siz kendinizi çaresiz bırakmışsınız, halk çaresiz kalmış, tabii ki düşman da size böyle yapar. Kim size ne vermişse almışsınız. Kim bir şeyleri ağzınıza koymuşsa öyle konuşmuşsunuz. Bırakın bunları! Kendiniz için görüş belirtin, kendiniz için soru sorun. Kendiniz için birlik kurun. Bunu yapamayan biri, nasıl ben insanım diyecek? Bunun saygınlığı nerede?

Bakın, bir insan kendi kendini nasıl yüceltiyor ve doğru yola koyuyor? Halkı için, parti için ve bir savaş için kendini nasıl kuvvet haline getirdi? Bunları görün ve anlayın. Size verebileceğim en büyük yardım da budur. Onun dışındaki hiçbir şeyle size yardım edemeyiz. Size yapılacak en büyük yardım; doğru esaslar temelinde Kürt kişiliğini yeniden yaratmaktır. İnsan günü gününe yücelir ve düşman ona bir şey yapamaz.

Tarihe bakın, üzerinde yoğunlaşın. Yazılanlar hepinizin gözleri önündedir. Size lazım olan her şeyi içinde bulabilirsiniz. Daha başka ne isteyeceksiniz? ‘Bazı devletler yardım etsin, bazıları yanımıza gelsin’ beklentisinde olmayın. Kendi kendinizi yaratacaksınız. Eğer kendinizi yeniden yaratmayı bilerseniz, herkes sizin yanınızda olur. Sen kendini dürüst yap, her değere bedelsin. Benim gibi zayıf ve yokluktan kendini yapan biri varsa, herkes kendini yapabilir. Yapamazsa namussuzdur, şerefsizdir, düşmanın yolundadır ve düşkün biridir; eski geri

Kürt'tür. Değer görmek, maddi ve manevi imkan, şeref ve namus isteyen varsa, kendilerini bizim gibi yapacaklar. Ancak bu anlamda yaşamın değerini ve hakkını verirler.

Geri yaşamı kendinize layık görmeyin. Neden bir şeyler yapamıyorsunuz? Eksikliğiniz olduğu için yapamıyorsunuz. Bu halk neden böyle geri kalmış? Kendini dürüstçe düzeltmemiş de ondan. Eksikliği ve çaresini de kendinizde görün. Şimdiye kadar size verilenler, başkalarındı, düşmanındı. Sizi çaresiz bırakmışlar. *“Kürt, sen değersizsin, adam olamazsın, beş para edemezsin”* demişler. Düşman sizi aldatıyordu. Ben de sizin gibi kendimi yalnız ve çaresiz bıraksaydım, kendimi öldürmüş olurum. En büyük kötülüğü, biz kendimize layık görmüşüz. Bundan derhal uzaklaşmalısınız.

Kendinize saygı ve verdiğiniz değer için, kendi gerçeğinize önem vereceksiniz. Kendinizi insan sayıyorsanız, *“Bu dünyanın neresindeyim, hangi döneminde kalmışım, nasıl bir geleceğim var”* diyeceksiniz. İnsanlığın ulaştığı gelişme düzeyinin neresindesiniz? Hangi konuda yoğunlaşıyorsunuz, kim için varsınız? Eskiden kimin için yaşıyordunuz, bugün kimin için yaşıyorsunuz? Kendinize bazı soruları sorun, cevabını da verin. Bilmiyorsanız, kitaplarda yazıyor. Sizin elinize verdiğimiz kitaplarda binlerce cevap var. Kendinize güveniyorsanız bunların üzerinde durun.

Yanımıza geliyorsunuz, *“Yardım istiyoruz”* diyorsunuz. İşte yardımı size verdik. Yardım, para değildir, maddiyat değildir. Çabasız kimseye bir şey verilmez. Yardım beyninin yüceltilmesi, yüreğinin sevinçli kılınması ve imkanlara kavuşturulmanız demektir. Bunu da güçlü veriyoruz. Onun dışında yardım sunmak zarardır, haksızlıktır. ‘Para istiyorum, yemek istiyorum’ derseniz, siz bir zavallısınız. Doğru değil, başka şeylere tenezzül edilmemeli. Bizim söylediğimiz tarzda yardım olur. Ben böyle yapıyorum, zarar mı verdim? Hayır! Belki kendimi zorluyorum ama insanlık yüceliyor.

Siz bir kalıp gibisiniz, içinizde bir şey bırakmamışsınız. Kendinizi güçlendirin. Arkadaşların hepsine, bütün Kürtlerin içine bakın, çürümüşler. Onun için ellerinden büyük işler gelmiyor. Kendilerini çürütmüşler. Şimdi siz burada ne öğreneceksiniz? Bizden ne alacaksınız? Görüş olarak doluyum, beyin olarak doluyum, yürek olarak doluyum. Zayıf kişilikleri kendime yaklaştırmıyorum. Çürümüş bir yaşamı kendime yaklaştırmıyorum. Bütün halk için olmayan bir soruyu sormam. Halkın hizmetinde olmayan bir yaşamı kabul etmem! Yine ilişkiler halk için olmazsa kabul etmem. Her şey halk için, her şey ülke için, her şey insanlık içindir.

Birisi, dostumuz veya arkadaşımız olmak istiyorsa, ancak bu temelde kabul edilir. Böyle yapanlar en büyük cepheleşmeyi oluştururlar. Sizler için her gün ders verelim. Bütün halk için konuşalım, düşünelim. Halk için yaşamınızı böyle

değiştirin. Gezin, araştırın, dünyada bundan başka çıkış yolu yok. Bizim yolumuz şeref yoludur, kendi kendini yarattığın yoldur.

D ş ncenizi ayaklandıracaksınız. Buraya, değerler üzerinde ucuz yatmak için gelmiyorsunuz. Her zaman çalışmak ve yeni fikirler yaratmak için buradasınız. Yüreğiniz, sadece çocuğunuz, kendiniz veya birkaç kuruş paranız için değil, bir halk için olursa iş yapar ve başarabilirsin. Hepinizin okuması, yazması var. Orası olmazsa, başka bir yere gidin. Her zaman söylüyorum; kendinizi ne kadar büyük görüyorsanız gelin, ben sizleri y r tebilirim. Kendinizi bu d ş n l kten kurtarın, yüce olanı görün. Düşman, size d ş n l ğ  layık görmüş, bunu kabul etmeyin. Düşmanın sizinle oynamasına izin vermeyin. Hep kendi doğrularınızın üzerinde yürüyün, inatla yürüyün. Bir gün ama larınızda ulaşırsınız. Hepimiz bir yerde böyle yapıyoruz. Her yerde yapın; zindanda yapın, dağda yapın, Rusya’da yapın, Amerika’da yapın, Arabistan’da yapın. Bakın, sonunda başaracaksınız.

Ben de, on beş yılı aşkındır dışarıdayım. Dışarıdan ülkeyi adım adım yaratıyoruz. Halk için doğru olanı söyledik ve yaşamı doğru sürdürdük. Bütün  lke ayağa kalktı. Ülkenin uzağındayım, hatta sizden daha fazla uzağındayım. Ama ülkeyi ayağa kaldırıyorum. Bizim tarzımız budur, bu yaşamdır ve bilincimizdir.

Düşman hepinizden daha fazla bize yüklendi, hatta bütün dünya bize o yolu kapatmak istedi. Ama biz hepsini açtık. Sonuna kadar ülke yolunu, sonuna kadar bağımsızlık ve savaş yolunu yürüttük. şimdi de y r t len budur. Dünyada ses veren de, başaran da budur.

Bu temelde buraya gelişinizi selamlıyorum. Eski Sovyetlerde kalan, yurt dışında bulunan ve ülkedeki halkımızı tekrar selamlıyor ve başarılar diliyorum.

18 Temmuz 1994

Parti, Halkı Kölelikten Özgürlüğe Taşıyan Köprüdür

Misafirlere tekrar hoş geldiniz diyelim. Umarım epey şey öğrendiler. Bizden de öğrenmek için kendilerini açık hale getiriyorlar. Tabii biz şunu çok iyi biliyoruz: İnsanlarımız son derece zayıf. Gerçi yaşlısı da öyle, PKK militanı da, PKK dostu da ve bütün olarak halkımız böyle, çok zayıflatılmışsınız. Anlayış düzeyinizin güçlenmesi için bir çok çalışma yürüttük. Düşüncenizin gelişmesi için bu savaşımızın kendisi epey ilerlemeye yol açabilir. Fakat sizin yaşadığınız iç sorunlarınız, sosyal ve ekonomik zorluklarınız; sizi düşünce itibarıyla da çok geri bırakıyor. Düşmanın dayatması, sizi adeta ayakta gezen ölümler ve çok zayıf, zavallı kişiler durumunda bırakmış. Bunları nasıl aşabilirsiniz?

Cesaret ettiniz buraya geldiniz, bizim atmosferimizi gördünüz. Belki iğinizde hevesler uyandı, biraz arzularınız gelişti. Fakat mutlaka da ömrünüzün bundan sonrası için bazı hayırlı işler yapmak isteyeceksiniz. Tabii ki mutlaka yapmalısınız da. Eskiden insanlar yaşlanınca Allah yoluna girerlerdi. *“Ömrümüzün kalan yıllarını da Allah yolunda, iyilik yolunda, hayrın yolunda harcayalım”* derlerdi. Şimdi Allah yolu da, iyiliğin, hayrın yolu da aslında PKK’nin yoludur.

Geçen yıllar biraz boş geçmiş. Büyük çabanızı, enerjinizi, çok az ve zor bela kendinizi yaşatacak bir biçimde kullanmışsınız. Ha siz, ha bütün halk aynı durumu yaşıyor. Kendinizi çok güçsüz bıraktınız ve şimdi elinizden bir şeyler gelebilir mi? Acaba ömrünüzün bundan sonrasını vatan yolunda, doğruluk ve hak yolunda harcayabilir misiniz? Bu gücünüz var mı? Bunun için insanın bilinçli olması, örgütlü olması, kendi kişiliğini özellikle buna göre hazırlaması gerekir. Bu kadar dağınık düşünce ve fiziki yapınızla tabii ki fazla gelişmeye yol açamazsınız. İnsan çok şey vermeyi istiyor, fakat alma gücünüz ve kapasiteniz sınırlı.

Yıllardır PKK yapısı üzerinde durmamıza rağmen çok az anlıyorlar ve bunlar çok az yaşama geçiriliyor. Ama yine de insanımıza inanırım, güvenirim ve şimdiye kadar hiç bıkmadan, usanmadan bütün halkla uğraştım. Hemen herkese,

yediden, yetmişe, kadın-erkek ayrımı yapmadan bir şeyler vermeye çalıştım. Bu, hiç şüphesiz gelişmeye de yol açmıştır. Bu yine de iyi. Halkımızın içinde bulunduğu durumu gördünüz. Gelişinize değer biçiyorum.

Bütün bu işler halk içindir, onun başarısı ve özgürlüğü içindir, bunun dışında bir amacımız olamaz, yani halkın üstünde siyaset, halkın üstünde savaş diye bir derdimiz yok. Fakat sizin de sorunuz gerçekten özgürleşen bir halk yoluna girebilmedir veya özgürleşen bir halkın kendisi olabilmidir. Sizinle böyle konuşmak istemem, ama gerçekçi de olmak zorundayım. Benim en önemli bir özelliğim; insanlar arasında ayrım yapmadan, onların ciddi olmasını isterim, sözlerine bağlı kalmalarını isterim. Bu işin şakaya gelir yanı yok. Siz, eski toplumsal ölçüler ve anlayışlar içinde yaşamışsınız. Sizde ahbap-çavuş, senli-benli ve köylü anlayışlar oldukça egemen. Siyasi, hele askeri yönünüz fazla gelişmemiştir. Ahbap-çavuşluğu esas alıyorsunuz. Bize yaklaşımı bile, siyasi ve resmi yaklaşımdan ziyade dostluk yaklaşımı biçiminde ele alıyorsunuz.

Dostluk kötü değil, akraba, ahbap-çavuşluk da lanetlenecek şeyler değil, ama bunlar geri ilişki biçimleridir. Bunları aşmak gerekir. Yeni ve özgür bir halk olmayı birlikte düşünüp, tartışıp sağlamamız gerekir. Bunu kendimize yakıştırmamız gerekiyor ve buna kesinlikle ihtiyacımız da var. Biz, sizi özgürlük çalışmalarının dışında göremeyiz. Dediğim gibi bu savaş halk savaşıdır. Halkımızın kendisini mutlak yenileme ve özgürleştirme savaşıdır. Hatta siz bile parti çalışmalarını daha da güçlendirmenin yollarını bulmalı ve ona daha güçlü katılmayı kendinizde başlatmalısınız. Varsa yanlış, eksiklik üzerinde durmalısınız. Ben çok büyük bir çaba içine girmeme rağmen, halen kendimi çok şiddetli eleştirilere tabi tutuyorum.

Tamam, en çok eleştirilecek olan parti militanlarıdır, ama halkımızın da öz örgütlenmesini geliştirememesi, bu konuda kendisini son derece dağınık ve sorumsuz düzeyde bırakması affedilemez, kabul edilemez ve hep lanetlenmeye götürür. Yani siz kendinizi dilediğiniz gibi yaşayamazsınız. Sizin yaşam dediğiniz, düşmanın size yakıştırdığı yaşamdır.

Muazzam bir sorumsuzluk deryası altında buraya kadar geldiniz. Size nizam veren, biçim veren bir güç yoktu. Daha doğrusu bunu yapan düşmanın kendisiydi. Aslında düşman askeri gibi, düşmanın işçileri gibi geliştiniz. Bu durumunuzda suçlanacak bir şey de yok, fakat normal görmemek gerekir. Yani halkın uyanabileceğine, hatta her koşul altında önemli işler yapabileceğine güvenmek gerekir. Düşman, nitekim size şunu yakıştırmıştır: *“Kırolar, hiçbir şeyden anlamazlar, süreriz, kullanırız, çalıştırırız. Bizim en iyi askerlerimiz, en iyi işçilerimizdir.”* Tabii biz bunu yerle bir etmek istiyoruz. Bu ölüm fermanından daha ağırdır ve insana hakarettir. Biz, insanı insanların yüz karası yapan bir ölüm

fermanına karşı çıkmak ve bunu yerle bir etmek istiyoruz. Ve kesin doğru olan da budur. Bu yüzden siz fazla gelişemediniz. Yalnız sizler değil, bütün halk böyle.

Şunu da söyleyelim ki; bütün çabalarım rağmen öfkemi sınırlı bile olsa gidermiş değilim. Düşmanla bu kadar uğraşıyor ve savaşıyoruz, bu henüz küçük bir başlangıçtır. Neden? Çünkü, geliştirilen hakaret ve özellikle sizin kendinize yakıştırdığınız çirkinlik katlanılır ve yaşanılır gibi değildir. Ben yedi yaşımdan beri kendimi son derece bağımsız tutmaya özen göstermeme rağmen, halen de affedemiyorum. Neden bu yaşam, niçin bu yaşam, nasıl bir yaşam diye öfkelenidikçe öfkeleniyorum. Halbuki büyük çözüm gücüm ve kendimi özgürce yürütme gücüm var, ancak buna rağmen öfkem dinmiş değil. Ama siz kendinize bakın, nelere katlanmışsınız, ne kadar göz yaşı dökmüşsünüz, ne kadar boyun eğmişsiniz, ne kadar el kapılarında yalvarmış, yakarmışsınız ve tabii bu nedenle de özgür düşünceniz, özgür eyleminiz, özgür kişiliğiniz fazla gelişme kaydedememiş.

Özgür bir halk olmak, öyle sanıldığı gibi basit bir mesele değil veya öyle ileride düşünülecek bir mesele de değil. Ekmek-su kadar ve hatta ondan daha öncelikli bir yaşam ihtiyacıdır. Aksi halde siz her türlü laneti, olumsuzluğu kendinize yakıştırmış olursunuz. Unutmayın ki size bir tokat atıldığında, bir küfür sarf edildiğinde isyan edersiniz. Ulusal düzeydeki küfür, hakaret öyle sıradan bir tokat, küfür değildir. Ölümcüldür, en ağır ve yerle bir edici tarzdadır. Tabii bunları bilmek gerekir. Bunları bilmeden siz, zaten birey olarak da kendinizi anlayamaz, nasıl yaşadığınızın bile farkına varamazsınız.

Bütün devrimciliğimi yaşadığım koşullara duyduğum tepkiye bağlıyorum. Zamanla sizleri ve hatta bu gençleri gördükçe büyük öfke duyuyorum. Çünkü çok geriler ve askerlik nedir, örgütçülük nedir bilmiyorlar. Kendilerini imha ediyorlar, farkında değiller. Tabii binlerce yıldır insanlık nedir, nizam nedir, disiplin nedir bilmiyorlar. Bu duygular yitirilmiş. Çocuk yapılmış ama, fırlatılıp sokaklara doldurulmuş. Tek birisinin bile adı doğru konulmamış, tek bir doğru bile öğretilmemiş. Ben daha on yaşımdan beri buna tepki duyuyorum.

Belki okumuşsunuzdur. Anamın, üzerimde hak-hukuk iddia etmesine karşılık ‘sen ne konuşuyorsun, bir çocuğa karşı senin söyleyecek hiçbir sözün yok’ dedim. Ve bu anlamlı cevabı daha o zaman verdim. ‘Bir çocuğun eğitimidir, sağlığıdır, geleceğidir, bu konularda en ufak bir düşünceniz yok’ dedim. Doğrudur, bu hepiniz için geçerlidir. Sözüm ona çocuklarınızı seversiniz, sayarsınız ama, onların geleceğine ilişkin konularda kocaman bir hiçsiniz. Onun için ağlarsınız, sızlarsınız, neden? Çünkü çaresizsiniz.

Geleceğini iyi kararlaştıranlar, yolu-yöntemi iyi belirleyenler ağlamayı ve yalvarmayı bir yöntem olarak fazla benimsemezler. İşlerinin doğru sahibi olurlar. Nitekim, gelişmiş ulusları görüyorsunuz; onlarda hiç ağlama var mı? Son derece

duyarlı uluslardır. Bütün işlerini son derece sağlam araçlara ve örgütlere bağlamışlardır. Ve son derece bilinçlidirler. Onlarda kaderini pamuk ipliğine bağlama var mı? Hiçbir zaman ağlamayı ve yalvarmayı bilmezler. Ama kendimize bakalım ne haldeyiz? Bu Allah'ın yaptığı ayırım değil, bizim kendi kendimize yakıştırdığımız lanetli durumdur. Ben her gün bu gençlerin gelişimi üzerinde bütün gücümle durmama rağmen, doğru yola ve başarı yoluna girme sınırlı. Kendinin herhangi bir alışkanlığına, bir sigara alışkanlığına gösterdiği ilgiyi ve tutkuyu altın gibi bir çalışmayı önüne koysan gösteremiyor. Yeteneği yok, afyonlanmaya alışmış. Bu genci ne yapacaksın? Bela!

Savaşın da bu yönlü zorlukları var. Kime laf anlatacaksın? Kendimi yıpratıyorum, her ay bir kaç ciltlik perspektif veriyorum, yine de yürütemiyorlar. Dağın başında çaresiz kalıp buraya geliyorlar. Hayran hayran mı desem veya aval aval mı desem öylece seyrediyorlar. Halbuki ben savaş sorunlarını tartışmak ve çok önemli karar süreçlerini geliştirmek istiyorum. İşin ayrıntılarına ve günlük taktiğine ilişkin çalışmaları birlikte yapmak istiyorum, ama kapasiteleri yok, ne kadar söylersen söyle aval aval dinliyorlar.

Tabii düşmandır, vurdukça vuruyor. Günlük olarak izliyorsunuz. Düşman Genelkurmayı bile bütün hışımıyla, öfkesiyle ve ekip çalışmasıyla kendince, terörü nasıl dağıttığını ve son darbeyi indirmeye çalıştığını söylüyor. Ama bizimkilere sorarsan, düşmanın kim olduğunu ve nasıl vurmak istediğini dahi bilmiyorlar. Düşmanın gücünü hesaplayabiliyor musunuz? Ve en önemlisi de kendinizi buna göre planlayabiliyor musunuz? Kendi gücünüzü seferber ediyor musunuz? Hayır! Bu gaflettir, tabii ki yetersizliktir. Ve Kürtler tarih boyunca hep vurulmuşlar, daha da kötüsü düşürülmüşlerdir. Bugüne kadar da bir şey kalmamıştır.

Biz bunu devraldık. Bizim savaşımızın anlamı nedir? Bu tarzda yerin dibine batmamak, biraz daha fazla ayakta kalmak, biraz daha savaşın ömrünü uzatmak ve bu arada gelişmelere yol açabilmek. Ama yine görüyorsunuz ki, her şey neredeyse benimle sınırlı. Düşman halen ya sadece bana bağlıyor, ya da *“Böyle bir mücadele yoktur”* diyor. Yani kendi kavgasını bire bir, bir kişi ile sınırlı görüyor. Sizleri halen ciddiye almıyor, aranızdan yetenekli birilerinin çıkabileceğini, iyi bir savaş geliştirebileceğinizi ve hatta kendi kimliğinize sahip çıkabileceğinizi görmek istemiyor. Bu önemli. Neden? Çünkü düşman sizi anlamlı bulmuyor. *“Kendi kimliğine, kendi savaşımına sahip çıkar ve iyi yürütebilirler”* demiyor. Çünkü sizi son derece köleleştirmiş, esir almış ve üzerinizde her türlü uygulamayı yürütecek gücü kendinde görüyor. Kontrol altına alamadığı bir ben kalmışım.

Beni neden kontrol altına alamıyor? Zaten üzerinde duruyorsunuz. Benim de kendime göre savaşımım, öfkem ve intikamım var. Düşmanın kontrolüne

kolay kolay girmeyecek ve ona bütün yeteneklerimle vuracak güçlü tarzım, tempom var. Yani kişilik sahibi olmak biraz da bu demektir. Ama bizimkilere bakın, bindiği dala, kendi bacaklarına ve kollarına vuruyorlar. Örgütlemeyi bilmemek ve uygun taktiklerle savaşımı geliştirmemek ne demektir? Bindiği dala vurmak demektir ve hepsi de böyle yapıyor.

Sorunlarınızı daha kapsamlı önünüze koyup da sizi ürkütmek veya sizi çok daha zavallı durumda bırakıp da çaresiz gibi yansıtmak istemiyorum. Vermek istediğim, sizi biraz daha özgürlük gerçeğine ve savaşımına yakın hale getirmek, onun amacına ve onun duygusuna biraz kavuşturabilmektir. Çünkü yaşam bunsuz olmuyor. Sahte yaşamın, kendini kaybetmiş yaşamın metelik kadar değeri yoktur. Kürt eğer adam olacaksa, bu özgürlük adımına yaklaşmakla bunu sağlayabilir. Keşke yetenekleriniz olsaydı da sizinle iş yapabilseydim, şu işi şöyle geliştirin diyebilseydim. Nitekim bazı arkadaşlara bunu söylemeye çalıştım. Ancak yapamıyorlar. Kendisine ‘al hazırı ye, böyle konuş, böyle yap, böyle çalış’ diyorum, ama yapamıyor. Tabii buna rağmen umudumuzu kesmeyeceğiz, yine de üzerinde özenle durmaya devam edeceğiz.

Şunun için söylüyorum; işler bildiğiniz gibi yürümüyor veya kendi bildiğinizi uygulayarak başaramazsınız ve düşmanınızla başarıyla mücadele edemezsiniz. Bunun bir tarzı, bir temeli ve bir çok önemli nedeni vardır. Bunları yediğiniz ekmek ve içtiğiniz su kadar zorunlu bir ihtiyaç olarak görmelisiniz. Bu kadar gelişmişsiniz, bu soruları kendinize sorup cevaplandırmayı bileceksiniz. Ben belki de hepinizden daha yaşlıyım, ama buna rağmen on beş yaşındaki delikanlının heyecanı ile işlerin üzerinde duruyorum.

Çoğu on beş-yirmi yaşında, ama ölü gibiler. Zaten düşman kendi askeri yapmış. Biz de el koymasak hepsi düşman subaylarının karşısında dört dörtlük hazır oldalar, düşman böyle alıştırmış. Yani bir kadın nasıl daha on beş yaşında iken mutlak anlamda köleliğe alışı ve bu biçimde evlenirse, bu gençler de Türk ordusu karşısında öyleler. ‘Kendinin askeri ol, çözül’ diyoruz, oysa o yaramazlık yapıyor. Biraz özgürlük veriyorsun, ağzına-gözüne bulaştırıyor. Kendisi için, disiplin düşünemiyor, dil düşünemiyor. Bu konuda yerle bir edilmiş. Bütün bunlar can alıcı sorunlardır. Doğru değilse tartışalım diyorum. Düşmanın bu kadar hakaretine uğrayan, bu kadar tahribatına uğrayan kişi kimdir? Sende birazcık namus varsa, birazcık onur varsa niye böyle duruyorsun, niye örgütlenmiyorsun?

İmkan var, ta Avrupa’dan gelmişsiniz, her gün bana raporlar da geliyor. Merkez, bölge sorumluları şunu söylüyorlar, çok ilginçtir; işte neden kendini örgüte tam veremiyor, olanakları değerlendiremiyor. İsteksiz, ilgisiz, hantal ve doğru üslup takınamıyor kısaca bin bir kusur var. Bunlara şunu söylemek gerekiyor: Kendinizi ne yapacaksınız? Bu kadar kusurlu ve çirkinlikle neye

ulaşabilirsiniz? Kendilerini çok beğeniyorlar ve bize dayanarak yaşayabileceklerini sanıyorlar.

Böyle olmasalar, bizim kim olduğumuzu iyi tanısalar, kendilerini görevlerinin karşısında ve örgüt olayı içerisinde böyle tutabilirler mi? Biz kimiz, neyiz ve neyi kabul ederiz, bunlar bellidir. Yani Önderlik Gerçeği budur, disiplin budur. Adam tepkili, bu soruları kendine soracağına biraz öfkelenmiş, biz onu biraz fedakârlığa çağırıyor, ‘şöyle halk adamı ol, şöyle militan ol’ diyoruz, tepki duyuyor. *“Sen misin bana bunu yaptıran, ben de bildiğimi okuyacağım, canım çıksa da zorlamayacağım kendimi, disipline etmeyeceğim, doğru çalışma tarzıdır, doğru yaşam tarzıdır, buna gelmeyeceğim, fakat yine de PKK’yi paylaşacağım, çünkü PKK bana güç veriyor, beni onure ediyor, ama dilediğim gibi yaşarım”* diyor.

Tabii bu, ordulaşmayı bozmanın en tehlikeli biçimidir. Ve sorumsuzca bunu yapıyorlar. Böyle olmaz, yapmayın, problem çıkarmayın diyeceğiz ama, böyle geri insanların biraz üzerine giderseniz ağlarlar. Genç kızlar gibi duygusallığa kapılırlar. Ben, kadın derken köleleşmeyi kastediyorum, ellerinden ancak bu gelir. Ya kin, ya öfke, ya komplo, ya duygusallık, ağlama-sızlama ve böylece büyük ordu gerçekliğimizi, büyük özgürlük gerçeğimizi bozmak, gelişmesine darbe vurmak, onu laçkalaştırmak isterler.

Çok iyi bilirsiniz günde on beş saat çalışsa ancak karnını doyurabilir. Adam PKK’nin içine gelmiş milyonlarla oynuyor. Milyonları görüp, bitiyor ve “Yeter” diyor. Bunlar sizin babanızın malı değil. Bunlar amansız savaş değerleridir. Ve yine kendisini birden bire on bin kişinin başında buluyor. Dağları yaratan benim diye kendisine sevdalanıyor. Bu kitleyi hazırlamak ve bir tane dost edinmek için yıllarca yollarda koştum durdum. Bir inanç ve bir ilişki yaratmak için çok büyük çaba harcadım. Onların ise umurunda değil, *“On bin kişi ne desem alkışlıyor”* diyor.

Şimdi bunlar yanlış ve tehlikeli anlayışlar ama, hemen hepsi bu hastalıklarla dolu dolu yaşıyor. Bana bakın, ben böyle değilim. Üzerinizdeki bu ağır soruna rağmen her zaman tektim. Her zaman söylediğim her şey ve her davranış yerinde olacak. Bütünüyle yirmi-yirmi beş yıldır, bu çizgi dahilindeyim. En ufak bir saptırma görülmedi, sorumluluk dediğin böyledir. Bir halkın önderliğini yapmak, yürütmek biraz böyledir. Bizimkiler, bir sigaradan bile taviz vermiyorlar. En basit şeylerden bile vazgeçmek istemiyorlar. Oysa ben şimdi savaşı nasıl yürütüyorum.

Bir provokatör vardı, Semir, *“Apo sizi sizden alıyor. Gençliğinizi sizden alıyor, görmüyor musunuz”* diyordu. Aslında bununla şunu demek istiyordu; *“Apo sizi TC’den çalmak istiyor.”* Aslında bu çalma değil, sizi size kazanma hareketidir. Evet bir anlamda sizi sizden de alıyorum. Ama köleliğinizi

kaldırıyorum. Gafletiniz var, bütün uyarıcı ve bilinçlendirici çabalarımıza rağmen uyanamıyorsunuz. Ve bilinen taktik hamlelerle sizi saflara katmaya çalışıyoruz. Yani sizi kendinize kazandırma eylemi. Çalma değil, kazandırma eylemi. Buna bile zor bela geliyorsunuz. Başka türlü, çok bilinçli ve kendinizi çok hazırlıklı kılıp katılsaydınız, iyi olurdu. Çok geç uyanıyorsunuz. Yine işler konusunda çok acemisiniz.

Şunu demeye getiriyorum; bütün bunlar gerçek olmasına rağmen, bazılarının kulakları halen duymuyor ve yürekleri sızlamıyor. “*Bize bu işler lüzumsuz, gereksiz*” diyor. Ama senin durumun ortada! Kendini istediğin kadar sat, istediğin kadar sun, alan yok. Biçilen hüküm; her şey senin için ölümcüldür. Şimdi PKK tam da bu noktada devreye giriyor veya benim büyük yanıım tam da bu noktada bu gidişata “dur” diyor. Nitekim zorluklara ben de katlanıyorum. Bütün ömrüm boyunca ister düşmana, ister dostluğa -ki hepsi de dayanılmaz boyuttadır- büyük bir tahammülle ve sabırla katlandım. Niçin? Biraz özgürlük işleri için ve yaşam fırsatını elde etmek için. Yani bir dosta, hatta sizlere bile katlanmam, biraz da işleri yönetmek içindir. Yoksa ne kadar öfkeli olduğumu herkes bilir, dostlar da bunu bilir. Düşman düşmandır, yapacağını yapar, dost da dosttur, ama kendileri zayıftır ve güçleri yok. Siz iyisiniz, hatta savaşçılarınız iyidirler, ama yetenekleri yok. İşleri fazla geliştirme güçleri yok. Buna rağmen katlanacağız. Yoksa ben niye bu kadar kendimi harcatacağım? Benim boynumun borcu mudur? Yalnız benim vazifem midir? Hayır! Bu, halkın işidir, herkesin işidir. Herkesin aynı sorumlulukla, aynı duyarlılıkla yaklaşım göstermesi gerekiyor. Kimse bana öğretmedi, emretmedi. Sen illa ulusal işler için şunu şunu yapacaksın demedi. Bu işin teorisini iğneyle kuyu kazar gibi buldum. Yine pratik adımlarını halen bu çabalarımınla götürüyorum. Sorumluluk budur.

Tabii insanın kendini bir halktan, bir insanlık gerçeğinden sorumlu hissetmesi bunu gerektirir. Sigaraya, afyonlanmaya alışmışsınız, -alışkanlıklar anlamında söylüyorum- bu alışkanlıklara daldırmışsınız kendinizi, oraya buraya gidip gidip dönüyorsunuz. Ondan sonra da saygı, şeref bekliyorsunuz, mümkün değil. Gafil olmamak lazım. Bir birey olarak, bir halk olarak, bir örgüt olarak kendi gerçeğini kavradığın oranda sana ilgi gösteririz, kimliğine sahip çıktığın oranda senin hatırın ve kıymetin olur.

Tabii görüyorsunuz, size son derece çarpıcı gerçeklerle karşılık vermeye çalışıyorum. Gidip halkı gördünüz, belki sizde biraz yeni duygular ve düşünceler uyandı. Ve aslında bu da bir cevap oluyor. Siz belki bizden oldukça ahbap-çavuşluk beklediniz. Bizde bu da vardır, ama daha fazlasını göstermek zorundayız. Yine dostlara yüksek ilgi ve bağlılıklar devam etmeli, ama bence işleri daha da ilerletmek gerekiyor. Yani şuna öfkeliyiz; “*Kendimizi geliştiremeyiz, eğitemeyiz*” diyorsunuz, geldiğiniz yer hakkında hep şikayet

yapıyorsunuz. Gerekmez, çözüm gücünü kendinizde bulmalısınız artık. Önünüzdeki işler küçük işlerdir. Yani bana göre hiç şikayet etmeden, sağa-sola başvurmada küçük bir grup bile o işlerin üstesinden gelebilir. Eğer bizden bir şeyler almışsanız yeter de artar bile. Ve ben bir şeyler vermeye hazırım.

Tekrar söyleyeyim; mücadele içinde olan birisiyim. Mücadeleye ilgi duyuyorsanız, varsa bir sorunuz açın, karşınızdayım. Son derece halktan ve sizden birisi gibi bu işlerin üzerindeyim. Tartışyorum, gereken neyse onu karşılamaya varım. Ama karşımdakinden de ciddiyet isterim. Kesinlikle lafazanlık istemiyorum, kesinlikle sözüyle oynayan kişiler olmanızı istemiyorum. Yapabileceğiniz kadar tartışın, söz verin. Kesinlikle böyle insanlar olmaya özen gösterin. Ben böyle hatır, gönül için de iş yapmam. Dediğim gibi kimse bana böyle buyruk vermedi. İnsanlık onuru ve özgürlük ihtiyacı için yaptım. Böyle yaşamak istediğim için yaptım. Sizin buna benden daha fazla ihtiyacınız var. Bu böyledir, değilse tartışabilirsiniz, yanlışsa, eksik varsa ortaya koyun. Bu, benim sülalemin hatırı için yapılmıyor. Bütün halkın özgürlük ihtiyacı için, bunun mutlak gereksinimi için yapıyorum.

Bir de anlayacaksınız. Anlamayı hiç olmazsa bundan sonra kesinlikle becermelisiniz. Varsa büyük zorluklarınız, her koşul altında yine katlanmaya hazırım. Kaldı ki çok şey de sunduk. Sizden istenilen sınırlı bir çalışma, özgürlüğünüze sınırsız bir katılımdır. Utandırmayacak bir çabanın sahibi olmanızdır. Alay edilmekten, olumsuz değerlendirilmekten sizi kurtaracak kadar özgür bir çabaya güç getirmenizdir. Ve bu da dediğimiz gibi, yediğiniz ekmek, içtiğiniz su kadar size gereklidir. Değilse tartışalım. Ve bu çalışmalarımıza oldukça anlam verin. Size böyle bir imkan, böyle bir zaman sürecinde verildi. Özgürleşen halkı ve özgürlük savaşçılarının nasıl geliştiğini gördünüz. Bu anlamlıdır tabii. Ve şanslısınız aynı zamanda, bütün halkımız şanslıdır denilebilir. Çünkü en kötü ölüm, düşmana hizmet eden yolun ölümüdür.

Ben -halen hatırlıyorum- ‘böyle bir ölümüm olsaydı’ diyordum. Bunu “*Şöyle ülkesi için savaştı, şöyle soylu amaçları için savaştı, öldü*” desinler diye istiyordum. Onun için bu çok önemlidir. Böyle bir ölümü kucaklamak bile, bu sahte, bu kirli yaşamdan bin kat daha değerlidir ve bu da en büyük nimettir. Bunları bilmek lazım. Ben bunların dökümünü yapabilirim. Ama dediğim gibi karşımda öyle fazla güçlü, anlamlı çalışan yok. Yıllardır üzerinde durduğum adamlarımızın hepsi şimdi yatalak, bir kocakarıdan beterler. Söz, eylem, talimat, ordu ve yaşamdan ne haber diyorum, utanmadan, sıkılmadan konuşuyor. Kendinizi hazırlayın, yirmi yaşındaki delikanlılarsınız, ama benim gibi sağlam ayakta durmayı beceremiyorsunuz. Halbuki sizleri yaşatmaya çalıştık. Mutlaka çok dürüst, çok özlü evlatlar olmalısınız. Bundan sonra bilinçlenebilirsiniz.

Düşman Genelkurmayı bile kendi günlük taktiklerini benim konuşmalarından çıkartıyor. Adam demir gibidir, ama bütün o taktikleri bizi okuyarak buluyor. Kocakarı da, şunu da, bunu da bizi izleyerek bilinçleniyorlar. Bu düşünceler ve bu kişiliği geliştirme çabaları sizin içindir. Bunları yapamazsanız, yerin dibine girin. Ne diye yaşamaya çalışıyor, ne diye laflıyorsun, buna gerek var mı? Kendini bu kadar kötü bırakanın yaşamaya hakkı var mı? Bir düşman kadar kendi gerçeğine ilgisi yoksa ve üzerinde durmuyorsa bu en büyük alçaklıktır, ahlaksızlıktır. Bunları bileceksiniz, *“Kendimizi yetiştiremiyoruz, eğitemiyoruz, şuram bu kadar kusurlu, buram bu kadar geri”* diyorsunuz, o zaman siz ne güne duruyorsunuz? Bir sigaradan vazgeçebiliyor musunuz? Basit bir alışkanlığınızdan bile vazgeçebiliyor musunuz? Hayır diyorsanız, o zaman bu işlerden de vazgeçmeyin.

Bunlar önemli aslında, gittiğiniz yerlerde kıyamet koparmalısınız. Ve o iş diye bellediğiniz şeyler el yordamıyla götürülür, yapılır. Aslında dediğim gibi sizinle daha da tartışabilirim. Neden kendinizi bu halde bırakıyorsunuz? Halbuki bu savaşçılarla her gün uğraşıyorum, o zaman neden bu durumdasınız? Neden kendinizi bu kadar kötü bir durumda tuttunuz, hiç mi kendinize soru sormadınız, kendinizi nasıl insan yapacağınıza dair, bir ülke sahipliği, bir halk sahipliği, kişilik sahipliğini yapmak için hiç mi ilgi duymadınız? Düşman ufacık bir zil sesini çıkartsa, bir damla su akıtır mı, akıtmaz mı diye binlerce koşturursunuz. Ama altın gibi ülkeniz var, enerjinizi birleştirirseniz cenneti kurabilirsiniz. Bunun fakında bile değilsiniz. Çok kötü bir durumdasınız, bunları aşmak gerekir.

Benim sizi karşılamam bu gerçekler temelindedir. Siz saygılı, sevgili dostlar karşısında söyleyeceklerim biraz böyle. İnşallah şimdi biraz gelişme umudunuz vardır. Bazı gerçekleri gördünüz, herhalde akıllanma yoluna daha fazla gireceksiniz. Kendinizi, özgürleşen ve savaşan halk gerçeğine, onun bilinçlenmesine, örgütlenmesine, siyasi ve askeri ordulaşmasına adımlar atabilecek duruma getiriyor veya en azından bir başarı çizgisini çizme gereğini duyuyorsunuz. Bunun yanında bir çok özlü düşünceleriniz de şüphesiz gelişmiştir. Israrla buraya gelmek istediniz, hatta burada biraz şeref kazanmak istediniz. Biz de, kapımızı hemen sizlere açtık. Diğer güçler gibi değiliz. Sizi de, rahatlıkla halk ordulaşmamızın yoluna girebilirler diye kabul ettik. Ve hatta sizden umutluyuz, iyi bir savaşan olarak çıkarabilirsiniz. Bu çok kısa sürede de olsa, bunu sağlayabiliriz. Yeter ki kendinizi hızla gözden geçirmeye, sorgulamaya ve bazı temel kararları, temel adımları atmaya hazır hissedin.

Benim Durumum; Gerçekleşen ve Özgür Kimlikli Bir Halk Olayıdır

Yine söyleyeyim; bu işler öyle gelip geçici, çok uzağınızda olan işler değil. Bütün işler özünde sizin işlerinizdir ve partiden daha önce sizin işlerinizdir. Parti bir araçtır, parti bir köprüdür. Halkı, üzerinde bir yerden diğer bir yere taşımak için, kölelikten özgürlüğe taşımak içindir. Bundan sonra parti biter. Dolayısıyla uzağınızda, çok tali işler olarak görmemelisiniz. Benim bile varlığım halk içindir. Yani bugün biraz değerim varsa, halk için bir şeyler yaptığım içindir. Benim gibi birisi nasıl bu kadar etkin olabilir? Halk adına doğru işler yaptığı, doğru yolu ve doğru çalışma tarzını esas aldığı için şimdi etkilidir. Yani halkın hizmetinde bir araç olduğu için, iyi bir köprü teşkil ettiği için güçlüdür. Yeterli ilgiyi görüyor, dolayısıyla kendisini büyütüyor. Şimdi halkı temsil ediyor.

Eğer bugün bu halk beni bu kadar tutuyorsa veya ben en az bir halk kadar etkiliysem bunun sebebi şu: Halk zayıf, örgütsüz ve düşüncesiz ama, ben kendimi çok örgütlü, bilinçli ve bir halkı tam da kendi kişiliğinde güçlendirecek kadar güçlendirdim. Benim varlığım işte budur. Bana gökten yardım yağdıran yok. Arkamda herhangi bir devlet de yok. Tüm gücüm ve yetkinliğim halkı temsil ettiğim, halkı örgütlü ve bir halkla da kendimi güçlü tuttuğum içindir. **Yarın bu gücün tümünü halka vereceğiz, zaten kendimi en yetkin halk haline getirmeyi, bir halkı güçlendirmek için yapıyorum.** Kendimi güçlendirmezsem veya kendimi son derece bilinç, köprü ve örgüt çarkı haline getiremezsem, tabii bir halkı da bu temelde bilinçlendirip, örgütlendiremeyiz.

Zayıf bir adam zayıflık yansıtır. Örgütsüz bir adam örgütsüzlük yansıtır. Çaresiz bir adam çaresizliği üretir ve yayar. Ama güçlü adam gücü yayar. Bilinçli adam bilinçlendirir. Bu yüzden böyleyiz. Tutarlılık budur. Kendimi güçlendirmem, tamamen bu halkı güçlendirmek içindir. Nitekim bu, sözle de, eylemle de kanıtlanmıştır. **Güçlenen ben, güçlenen halktır.** Kendini kanıtlayan ve kendini kimlik sahibi yapan ben, kendini kanıtlayan ülkedir, halktır. Ve bu konuda da tutarlılık olacak. Böyle laf söyleyip, işi yapmama olmaz. İddian kadar işin, işin kadar gerçekleşme olacak. Ve bütün bunları da ayarlayıp biraz da işi dosta ve düşmana gösterdiğim için; kendimi işleri biraz yaptım diye bağışlayabiliyorum, kabul edebiliyorum. Bunun dışında mümkün değil.

Görüyorsunuz, Önderlik tanımını doğru yapmak ve doğru değerlendirmek zorundasınız. Ne göktedir, ne de -çok anladığınız gibi- sülale, aşiret başkanıdır veya diğer siyasi önderlikler gibi değildir. Aslında değişik bir biçimde kendini geliştiren ve örgütlendiren bir halk olayıdır. Ama çok yüce, çok üretken, çok işini bilen bir halk olayı veya çok yeni, çok işini bilmez, başkaları için olan bir halkın gerçeğine veya kimliksizliğine, kişiliksizliğine karşı tepkidir. Önderlik, kendisi için olan, kendisi için çalışan ve bunu öncelikle kendisinde başlatan ve giderek bu çelişkiyi halk lehine çözen kişi demektir. Biraz öyle olmaya çalışıyoruz. Bunu belirtmem gerekli. Diğer bütün tanımlamalar, değerlendirmeler yanlış.

Benim adıma kimi ağa gibi, kimi bey, paşa gibi hareket ediyor, ama öyle olamaz, tam tersine ben bunlarla savaşıyorum. Benim durumum gerçekleşen ve özgür kimlikli bir halk olayıdır. Bizim adımıza hareket edenler bütünüyle böyle davranmak zorundalar. Böyle olmadılar mı, bizden degillerdir. O bir hırsız, o bir ajan, -objektif veya subjektif olur- o bir haindir. Bizi bizden çalmak istiyor, gücümüzü ve ülkemizi kötü kullanmak istiyor. Tabii bunların da amansızca peşindeyiz. Bizim ne olduğumuz, ne yaptığımız ve nasıl yaptığımız bellidir, gözlerinizin önündedir. Size bunları açıkça da söylüyorum. Görmedik, duymadık demeyin. Ve iki de bir de bana mektup yazıp cevap istemeyin. Bunlar bütün sorunlara cevaptır. Gördüğünüz gibi ve ortaya konulduğu gibidir. Ben de gördüğünüz gibiyim.

Bu kadar hizmet, bu kadar çözüm, bu kadar çare açıktır. Gücüm bu kadarına elveriyor veya elvermediği daha ne kalmıştır. Siz de, biraz bunu yapmayı becerseydiniz başarırdınız. Başarılanlara biraz saygılı olalım. Başarılı kişiliğe, başarılı çalışmaya, başarılı tempoya, başarılı üsluba saygılı olalım ve mümkünse onunla biraz kendimizi geliştirelim. Çözüm geliştiriyor ve kendinizi yetiştiriyorsunuz, şimdi bu temelde biraz doğru yetiştirin. Her zaman söylediğim gibi, gücünüz sağa-sola yetmiyorsa kendinize yetsin. Ben gücümü öncelikle kendime karşı kullandım, kendimi iyi yetiştirdim ve daha sonra gücüm herkese yeterli olmaya başladı. Ve bu önemlidir. Önce bakarım, bunlarla bu kadar konuşuyorum ama gücüm yetmiyorsa, neden yetmiyor diye kendime yüklenirim. Sende eksiklikler var derim ve orada kendimi güçlendiririm, gelirim bir kez daha yüklenirim ve hep üste çıkarım. Sizin de kendinizi böyle güçlendirmeye ihtiyacınız var. Yani halkın hizmetindeki adam kendini böyle yetiştirir, böyle büyütür ve böyle egemen kılar, kendini halk adamı yapar.

Umarım bir şeyler anlıyorsunuz. Sizlerin şahsında halkımızla 15 Ağustos Atılımı'nın da onuncu yılını tamamlıyoruz. Bu önemli bir savaş sürecidir ve bunu güçlü tamamlamak istiyoruz. Zaten bunun doğru ifadesi içerisindeyiz. Ve bir on yıl savaşı yaşamak öyle bildiğiniz gibi değil, tarihimizde ilk defa gerçekleşen çok ilginç, ilginç olduğu kadar çok anlamlıdır. Ve denilebilir ki; ilk ve son özgürlük adımıdır. İlk defa böyle bir özgürlük adımı atıldı. Başarılırsa nihai başarıdır, başarılamazsa da bu son olur. Bu, iki kere iki dört eder gibi bir gerçektir. Bu savaşım yılını derslerle dolu karşılıyoruz veya bu on yıllık savaşımın bizde gerçekleştirdiği kişilikle bugün karşınızdayız. Bu konuşmayı da bu temelde yapıyoruz. Dersleri hayli çok olan, çözüm yolu çok olan on yıllık bir süreçtir. Tarihimizde ilk defa gerçekleşen bir savaşım sürecidir. Bu halkı hiç kimse bu kadar genişlikte, derinlikte savaştıramadığı gibi, en çok 'benim' diyenler bir kaç günlük bir isyan düzenlediler ve geriye, daha da kötüye ve bitirişe göturdüler.

Bizse bunu, tam tersine en kötü, en bitiriş koşullarında aldık, halen büyük üretkenlikle bu savaşı götürüyoruz.

Halk hizmetindeki önderlik, halk hizmetindeki parti adına yürütülen faaliyetleri geldiniz, gördünüz. Garip duygular veya yeni gelişmiş düşünceler içinde olabilirsiniz. Kafanızda bir çok soru uyanmıştır ve belki cevabı da şimdiden bulunuyordur. Sizi böyle karşılayabiliriz. Sizi veya tüm halkımızı bu 15 Ağustos Atılımı dolayısıyla da böyle değerlendirmeye çalışıyoruz. Bütün Parti'yi de, bütün ARGK'yi de böyle değerlendirmeye çalışıyoruz. Düşmanı istediğimiz gibi vuramasak da, henüz boyun eğilmiş değil veya onun acımasız iradesi sonuca gitmiş de değildir. Düşmanın Genelkurmayı her ne kadar acımasızsa ve kesin bitirmek istiyorsa da biz, ona başarı şansını vermedik. Bu da bizim açımızdan son derece önemli.

O, mutlaka başarmak, geçen yaz bizi bitirmek istiyordu. Sonra da güzün olmadı kışın, bilemedin bu baharda, Mart'ta dedi, daha sonra işte bu yaz da bitirmek istiyordu. Bu şansı onlara vermemek bizim açımızdan çok önemliydi ve bunu kısmen de başardık diyebiliriz. Ama tam istediğimiz gibi vurmaktan uzağız. Lanetli bir tarihin sayfaları altında kalıp gitmememiz için de, şu andaki durumumuz çok önemli. Hatta bu çalışmaları bu haliyle bile götürmemiz, sizleri böyle karşılamamız yine çok önemli. Ve tarihe bakmayı bilmeniz lazım. İmha tarihi, ihanet tarihi ve düşmürlük tarihine bakmanız gerekir.

Bunu biraz anlarsanız bu gündeki duruşu, bugün böyle düşmanın karşısında konuşmanın, düşmanıyla böyle savaşmanın ne kadar büyük bir olay olduğunu rahatlıkla değerlendirip, tespit edersiniz. Ve kendinizi de çok mutlu, öfkeli ve intikamcı kılabilirsiniz. Ben bunun nedenlerini çok yönlü olarak yine anlatacağım. Bin defa anlattım, gerekirse bin defa daha anlatırım. Ben, öyle sandığınız gibi bir adam değilim. İşimi bilirim, bildiğim kadar da inadım var. Ve sen de bunun içindesin.

Bundan sonra kendinize özgü yaşam yok. Halk olarak bütün yaşam devrimci çizginin denetimi altına alınmış ve gittikçe hükmünü yürütecektir. Buna tepki duymaya, bununla yetersiz uğraşmaya gerek yok, büyük özgürlük hamlesini güçlü karşılayın, güçlü katılım ve elinizden geldiği kadar sağlam bir savaşçısı olun. Biz kimsenin sırtına kaldıramayacağı yükü yüklemiyoruz. Ama herkesin de yapabileceği bir iş vardır. Hepinizi bu işi görmeye ve gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum. Bunu yapacaksınız, bunun şakası yok, bunun ucuz tartışması da yok, iş iştir gerekleri yerine getirilecektir. Yani düşmanın size yakıştırdığı ad, sizi içine sürüklediği kargaşa ve laçkalık bitsin. Bu kadar özüne, insanlığa ters, kimliğine ve cinsiyetine ters yaşam bitsin.

Daha fazla kendiniz için olan, halkımız ve ülkemiz için olan ve dolayısıyla insanlık için olan yaşam, layığımız olsun. Bizi bu teskin edebilir, rahatlatabilir.

Bunun dışında hiçbir yaşam, hiçbir para, pul, hiçbir çıkar asla bizi tatmin edemez ve elimizin tersiyle de itmeliyiz. Biz böyle yaptık ve gördüğünüz gibi de bu gerçekliğe ulaştık. Ve yine böyleyiz, yani başka türlü değerlendirilmem ve kullanılmam mümkün değil. Bağlı olmaya geliyorsunuz, Önderlik kimdir, nedir diye soruyorsunuz, selam vermeye çalışıyorsunuz. Ben buyum işte. **Önderlik, sizden daha fazla size yakın, sizden daha fazla sizi yürüten güçtür.** Bugün farkında olmazsanız, yarın veya mezarda farkına varırsınız. Önderlik deyip geçmemek gerekiyor. Akıllı olun, iyi anlayın ve zamanında karşılık verin, bu sizin çıkarınızdır ve kişiliğinizin zaferi olur.

Görüyorsunuz biz halk gerçekliğimize karşı etkili, tepkili ve eleştirisel olmaya çalışıyoruz, bu gerekli. Bunun yanında doğru yolu çok net olarak çizmeye çalışıyoruz. Zaten katılmışsınız, bizim istediğimiz bundan sonrasının kesin zaferini, sağlam tarzını yakalamanızdır. Bu zafer mümkündür. İlk ve son defa bu bir zafer imkanıdır. Onu elden bırakmamaya büyük özen gösterin. Bunun için her şeyimizi ortaya koyalım, kesin başarıdan başka hiçbir şeye fırsat vermeyelim. Ve bütün bunlara benden daha fazla sizin ihtiyacınız vardır. Belki şimdiye kadar istediğiniz gibi katılamadınız, kendinizi yargılayamadınız ama, bundan sonra da bu başarı şansınız var. Onu mutlaka müthiş bir şekilde ve asla tarihte yapıla gelmediği gibi yapacak ve sizden her şeyin çalınıp çırpılmasına da bundan sonra dur diyeceksiniz. Bundan sonra kendimiz için düşünürüz, çalışırız, var ederiz, koruruz, geliştiririz ve biliriz.

(...)

Bütün bunlar önemli, umarım bunlarla kendinizi yeniden büyötmeye çalışırsınız. Kalan ömrünüzün bu dönemini, bu büyük doğruların hizmetine verebilirsiniz ve vermek için de büyük çaba gösterin. Düşünün ki, kimse emretmiyor, herkes kendi tutkularıyla, kendilerini bu işe veriyor. Zaten üstün emir ve dayatma oldu mu, orada bürokrasi ve ağalık olur. O yok, tamamen özgürlük var. Özgürlük bu anlamda en büyük otorite ve en büyük emreden kuvvettir. Sizde özgürlük tutkusu oldu mu duramazsınız, dünya birleşse sizi durduramaz. Bizi durdurabildi mi? Ama sömürgeci ve işbirlikçi egemenlik içine girdin mi, gücün ne olursa olsun bitersin. Bunun etkisini yaşayan kadromuz, militanımız kesin başaramıyor ve bela oluyor, ama birisi özgürlük yoluna girdiğinde ve bunun yöntemini tutturduğunda kimse onu tutamaz. Mesela ben tekim ve kesinlikle hiç kimse beni durduramıyor.

Bu partililer beni öyle taşıma, yürütme ve savaştırma hareketi değil, kusurlarıyla ve zayıflıklarıyla beni durdurma hareketidir. Biz şunu da kanıtladık; önemli bir kısmı kontra hareketi gibi çalışıyor, ama tek olmama rağmen şu anda korkunç güçlüyüm. Zaten geçenlerde Doğan Güreş, *“Bu işler, APO’nun işleri olamaz”* dedi. Aslında tepeden tırnağa benim işim, nefes nefese herkesi böyle

görüyorum, ama o hafızasına sığdıramıyor. Adam haklı, böyle bir olayın olmaması gerekiyor, ama onun anlamadığı sırlar ve anlamadığı bir ruh vardır, anlamadığı dünya var, kişilik var ve bunlar iş yaptırır, bunu anlamanızı istiyoruz veya bunu böyle anlar ve özgürlükçü olursanız, hiç kimse sizi durduramaz ve sizden de epey önder kişilik çıkabilir.

Sabırlı olun ve düşünün, ben öyle bildiğiniz gibi bir hareket değilim, düşünce ve duyum gücü çok yüksek, planlama gücü çok olan, ölçme-biçme yönü ağır basan bir yürüyüş tarzım var. Üslubu, tarzı ve temposu çok yerinde olan bir yürüyüş tarzım var. Siz de böyle oldunuz mu öndersiniz, hatta ulusal düzeyde bile sürükleyici olabilirsiniz, kendinizi her çevreye sığdırabilirsiniz. Böyle olmak çaba istiyor, bizi kavramayı gerekli kılıyor, bu anlamda ben size yardımcı olabilirim veya beni anlamanız, yaşamanız size büyük bir yardımdır. Yardım almaya geliyorsun veya halkımız yardım istiyor, ona en büyük katkı kendinizi böyle yaratmaktır ve böyle sunmaktır. Nitekim bunun büyük bir yardım olduğu da ortaya çıktı.

Eskiden halk, *“Hangi dünya devletleri bize yardımcı olur”* diyordu. Eğer bütün dünya devletleri yardımcı olsaydı bu hareket böyle doğmaz ve bu halk böyle yaratılmazdı. En büyük yardım, insanın kendini yetiştirip sunmasıdır. Bunu kendi gözlerinizle gördünüz. Kendiniz de böyle yapın, bu kendinize de ve halkımızın kendisine de en büyük yardımdır ve hatta insanlık bile bu yardımdan nasibini alır.

Temelde bir halkı kendi içinde özgürce üretmeye çalışırken, onları yaşadım. Demin söylediğime geldim, kendilerini bulmaya, kendileriyle tanışmaya çalışıyorlar ve kesinlikle çok amansız bir Önderlik bağılılığı var. Önderliği çok görmek isterler, aslında orada kendilerini görmek istiyorlar veya benim şahsımda kendilerinin kazanılmış gerçeğine kavuşmak istiyorlar. O konu da tabii anlamlıdır. Yitirilmiş kişilikler, yitirilmiş bir yaşamın kazanılma sahasını bizde görmek istiyorlar, bu doğrudur. Biz de tanışmayı şöyle yapacağız; kendini gör, kendini geliştir, kendini büyüt, bu sizin için de geçerlidir. Görme resimlerde de olabilir, filmlerde de.

Beni şu anda da belki bir resim gibi görebiliyorsunuz, belki bir film gibi, fark etmez. Ben sizi hiç görmeyebilirdim de. Ama görüp de etkilerim, görmeden de etkilerim ve kuşatırım. Görmeyi şu temelde sağlama bağlayacağım; bazı temel amaçlarımız var, işte ülkeden, halkın gerçekliğinden bahsettiniz, mutlak onu çalıştırır, mücadelenin hizmetine sokarım, ona yol aldırırım ama onu birebir tanımam. Seni kesinlikle bir vatanseverlik yoluna, halkın gerçeğini şu veya bu düzeyde tanımış biri haline getirirsem bu bir tanışma olur ve bunun bir anlamı vardır. Bunun dışında tanışmanın fazla bir anlamı yok. Kim olursan ol, nereden

gelmiş olursan ol, yine de gel. Tanışmak, sağlam ilkeler gerçeğimizin can alıcı kısımlarıyla olmalı.

En Güzel Dil, Halkla Konuşan Dildir

Şu anda düşmanı takibe aldım. Benden ürüyor, “*Suçumu ortaya çıkardı*” diyor. Benden nasıl intikam alacak diye düşünüyor. Hakkıdır, çünkü büyük suçu var. Özal şunu diyordu: “*Bilseydik bir şeyle tatmin olurlar verirdik, ancak elimizi uzatsak gövdemizi kaparlar.*” Biraz işler o noktaya gelmiş. Bu sizler için de geçerli. Bir şeyler gördünüz, ama sonu nasıl gelecek? Mutlaka çalışma gereği var. Mezarda da olsa, insan ölümle de kurtulamaz. Zaten ölüm bir kurtuluş değil, önemli olan yaşarken başarmaktır. Tabii kontrol altındasınız. Kontrol nedir? İşte o halktır. Kontrol nedir? Bu büyüyen Partidir. Kontrol nedir? Bu büyük savaştır. Nereye kaçacaksın? Kaçtınız veya Avrupa’ya, Avustralya’ya götürüldünüz, tekrar nasıl geldiniz, nasıl bağlandınız? Büyük zincirle bağlandığınız söyleniyor. İsteseniz de kaçamazsınız, mümkün değil, bundan sonra bu işlere kendinizi vermek zorundasınız. Bu her yönüyle böyle, insani kural-kaidesiyle böyledir.

Bundan çıkarılması gereken sonuç: Tabii tanışmak iyi bir şeydir, ama en önemlisi bir ömür boyu yaşama geçirmektir. Bunu yaşamın kendisi haline getirmektir, emektir ve çabadır. Ben de, dakikası dakikasına böyleyim. Halk bunu bildiği için “*Ben de veririm. Oğlumu-kızımı, malıma-mülkümü al. Acaba yine beni affeder misin*” diyor, yok diyorum. Vermekle kurtulamazsın. Kaldı ki o kız senin değil, mal-mülk de senin değil, sen belki de bir hırsızsın. “*Şehitler bizimdir*” diyorlar, sizin öyle şehitleriniz yok, PKK’nin şehitlerine sahiplik yapmayın. Önderlik şahsında Partinin şehitleridir diyorum. Ve bütün bunları da kabul edip, “*Doğrudur*” diyorlar. Tabii bunlar sizin için de geçerli, bu kadar doğruların etkisi altında herhalde farklı yaşayacaksınız. Eskisi gibi olamaz artık.

Kaldı ki bu görkemli bir yoldur, özgür bir irade yürüyüşüdür. Halkta bunu gördünüz. Angaryaya koşturan yok, angaryaya koştursaydık, öyle emek sarf etmez ve katılım göstermezlerdi. Bunu özgür katılım olduğu için yapıyorlar. Onun imkanını biz açtık. Şimdi kimse bunun önünü tutamıyor. Hükümet dediniz, hükümet engellemek istese de uygulamaz, sorun olur. Onun için bırakıyor, “*En iyisi dostça gitsinler*” diyor. Avrupa’da da öyle oldu, Almanya’yı da biz bu duruma getirdik aslında. Yasaklama koydu ve ardından şimdi “*En iyisi böyle gitmeleridir. Yasaklamalarla bu iş olmaz*” diyor. Yarın TC’de bunu diyecek. Yeter ki sen ısrarlı ol ve katı yürüyüşünü sağlam esaslar dahilinde götür.

Ben biraz yürüttüm. Gördünüz, biraz koordineli yürütüyorum. Sonuç ne kadar çarpıcıdır! Bazıları, “*Ya biz nasıl edelim, gücümüz var mı, destekleyenimiz*

var mı” diyor. Oysa en büyük güç siz kendinizsiniz, kendinizi doğru katın. İşte büyük gücü görüyorsunuz. Ne istiyorsan hepsi var, güç ve zenginlik adına hepsi var. Ben bunu buradayken yaptım, sen halkın içindesin niye yapmıyorsun? *“Ağzım bozuk, bilmem nerem eğik”* diyorsun. Bunu düzeltecek ve doğru katacaksın, o zaman her şeyi kazanırsın. Bu sanırım oldukça kanıtlanmış bir durum.

Görüyorsunuz dostlarla karşılaşmak çok önemlidir. Onların gördüğü gerçeklikler çok önemli. Bizim vermemiz gerekenler çok önemli. Önemli bir kesiminiz kendinizi Parti’nin kadroları, militanları olarak görürsünüz, ama halkın karşısında nasıl davranabileceğinizi ve nasıl yaklaşmanız gerektiğini iyi bilemiyorsunuz.

Ben tüm halkı, yediden yetmişe kadar, kim gelirse gelsin kabul ederim. Aynı duyarlılık ve aynı tutarlılıkla bir cevap veririm. Zayıf ve çaresiz olabilirler, ama güç verebilirsiniz. Kaldı ki sizin göreviniz doğru yaklaşımdır. Yoksa, *“Zayıfı, ne söylersem kabul ettiririm, neyi dayatırsam götürürüm”* dersiniz bu kabul edilmez. Ben de çok rahat *“Boş geldin, boş gidebilirsin”* diyebilirdim. Ama tam tersine insanın gerçeğini dile getirmem ve kesin saygılı olmam gerekir. Büyük bir ciddiyetle yönelip, gerçeklerin üzerinde durmam lazım ve öyle yapmaya çalıştım.

Biz partiyle halka ulaşmaya çalıştık. Parti, kesinlikle bir araç. Halk tam özgürleşince, parti parti olmaktan çıkar, parti halk olur, kesinlikle halkın dışında, halka rağmen herhangi bir parti veya bir önderlik hareketimiz söz konusu olamaz. Özellikle yanlış önderlik anlayışınızı, sanırım biraz burada çözmeye çalıştım. Bunları kadrolar itibarıyla, Parti ve Önderlik adına hareket edenler için söylüyorum. İşte gördüğünüz gibi bir önderlik, halkla böyle diyalog, temas ve ilişki halindedir, halk için araçtır. Kendileri duygu ve düşüncelerini dile getirdiler. Ve anlaşılan özgürlük, önderliğe bir kuvvettir ve her şeye gücü yeterlidir. Şimdi bunu siz de gözlerinizle gördünüz ve göreceksiniz. *“Anlamadık, kendimizi şöyle ağa gibi dayattık, jandarma gibi dayattık”* demeyi bırakacaksınız.

En güzel dil, halkla konuşan dildir. En güzel bağ, halkla kurulan bağıdır. Ve hepsi de mümkündür. Ben, yıllardır halkın dışındayım. Ziyaretlerimize gelenler olur. İşte bu kadar iç içe, bu kadar yoğun ve bu kadar candan olabiliyorlar. Hiçbir yerde bu kadar özgür ve anlayışlı olmayı beceremezler, ama karşımızda olurlar. Oysa siz gidiyor ve dağıtıyorsunuz. Zor bela bir yaşama güçleri var, onların üzerine yükleniyorsunuz. Ondan sonra da önderlik yaptığınızı sanıyorsunuz. Bu kesinlikle TC’nin jandarma önderliğidir. Köy ağalarının ağalığıdır. Bizde böyle olmayacağını herhalde biraz fark ediyorsunuz. Bu gerçeklere saygılı olmalısınız. Nasıl saygılı olmanız gerektiğini artık kavramalısınız.

Bize biraz saygınız varsa, yine bizim şahsımızda bir halk gerçeğine ilgi duyuyorsanız, anlayışlı olmalısınız. Onun nasıl olması gerektiğini ben bu vesileyle çok açık ortaya koydum. Siz yoldaş adaylarısunuz, yoldaşısunuz. Amansız bir biçimde bağlı olmayı ve bizi halka taşırmayı bileceksiniz. Sizin göreviniz bu. Bizim etkinliğimiz halkımızı yeniden yaratırken, ortaya çıkardığımız gelişmeleri fırsat bilip, üzerine gidip, kendinizi yaşatma durumunda olamazsınız. Bunu yaparsanız, dini açıdan söylersek kesinlikle münafık, zındık olarak değerlendirilirsiniz. Siyaset açısından söylersek, saptırmacı ve boşa çıkaran olursunuz. Tabii böyle yapmanıza da kimse müsaade etmez. Bu Önderlik ve yaratılan bu halk, böyle sahte önderlere fırsat vermez.

Gördünüz, emekçiler geldiler, şu anda ne dersek onu yaparlar, onu yapmak zorundadırlar. Kısaca bu değerlendirmem yeterlidir, hatta ömür boyu yeterlidir. Ve öyle de olacaktır, oluyor da. Bu kadrolar için daha fazla böyledir. Tamı tamına halka ulaştırılan kuvvet, halkı köprüden geçirten kuvvet olacaksınız. Bunu bu vesileyle sizlere eğitici anlamda göstermeye çalıştım. Kesin sonuçlar çıkaracaksınız ve bu aynı zamanda kesin bir talimattır. Bizi oyalamayacak ve uğraştırmayacaksınız, tam tersine adam akıllı uygulayacaksınız. Gördünüz, biz de kendimizi burada nasıl bir köprü yapmışız. Nasıl gören göz, duyan kulak, nasıl canlandıran dil haline getirmişiz. En çarpıcı şekilde karşınızdayız. Ayıbı falan yok, ayıp olan sizin durumunuzda başarısız ve yetersiz kalmaktır.

Şimdi ben kendimi biraz mutlu sayıyorum. Düşmanını tanıyan, kendi gerçeğine bağlanmayı sağlayan kişi olarak değerlendiriyorum. Ve namusu biraz kurtaran kişi olarak ele alıyorum. Halen de eğer bu hizmetlerim bana bir lokma yemek yediriyorsa, ‘yeter, başka bir şey istemiyorum’ diyebiliyorsa, sizin çıkarmanız gereken bazı sonuçlar var. *“Şöyle sigaramızdan vazgeçmeyiz, şöyle uzlaşmacıyız, şöyle ertelemeciyiz, şöyle bilmem tembeliz, şöyle laçkayız”* bunlar ayıp laflardır. Bu eyleme ve bu yola giren kişi için bu sözler söylenmez. Ben de iki kelimeyle, bir takım sıradan duygularla bu işe girdim. O zaman ki ciddiyet neyse, şimdiki de odur. Bu, dile getirildiği gibi insanlarımıza değer vermenin, halkımızın da bağlı olmasının nasıl sağlandığını ortaya çıkaran bir tılsımdır. Veya açıklaması böyle olur.

Aynı zamanda bu son derece mütevazı bir çalışmadır, ama ısrarla gerekleri yerine getirilmezse bir balyoz hareketidir de. Kendinle oynayamazsın, kendini böyle basit göremezsin, başarısız bir yaşamın sahibi olamazsın, çözümsüz bırakamazsın. Oldukça ölü bir yaşamın veya yaşamamışlığın içinden geliyorsunuz. Yaşama doğru bağlanmaya, yücelmeye ve biraz canlanmaya ihtiyacı olan sensin. Niye buna karşı direniyor, niye düşmanın yakıştırmalarını fazilet diye benimsiyorsun, ne gereği var? Sana eşsiz, son derece saygıdeğer, güçlü ve zengin bir yaşam sunuluyor.

Bu, çaba istiyormuş, emek istiyormuş, zaten düşmana bilmem ne gibi çalışıyorsun da, niye kendin için çalışmıyorsun? Düşman sana istediği yükü bindirip, taşıtıyor. Kendin için yüklen. Düşmanın emrinde papağan gibi konuşacağına, kendi gerçeklerin için konuş. Düşman için en yiğit savaşçısın, ama kendine karşı da vahşi savaşıyorsun. Kendin için düşmanına karşı savaş. Tüm bunlar doğru olandır ve yaşamsaldır. Ekmeksiz, susuz belki olunur, ama yaşamsız olunamaz. Bunları dile getirmeye çalıştık. Bunlar bize yön veren en temel doğrular ve büyük gerçeklerdir. Ben bu gerçeklerle kendimi büyüttüm. Halen bu gerçeklerin içindeyim, emrindeyim. Beni de büyüten bu büyük güç, bizi bağlayan esas gerçeklerdir. Herhangi farklı bir nitelik yok. İyi dile getirdim, iyi takip ettim ve iyi korudum.

Sonuç: Ben büyüdüm, halk büyüdü, savaş ortamında ülkemiz açıklığa kavuştu. Bizim, mücadeleyi bir bayram coşkusuyla ele aldığımızı ve halkın da böyle katıldığını görüyorsunuz. Savaşılmaz olunamayacağını çok çarpıcı gördünüz. Benim gibi biri kendini böyle yapabildiğine göre, siz daha fazla yapabilirsiniz. Bu temelde doğrulara daha fazla bağlanıp, başarılarla yol açabilirsiniz. Her zaman doğru yol budur. Doğru yolda neyle ve nasıl yürünür? Doğru için savaşılır ve amaç neyse ona ulaşılır, bunun dışında hiçbir şeye anlam verilmez. Engel teşkil eden ne varsa onunla savaşılır, yerle bir edilir ve yaşama yol açılır.

Umarım dostlar başta olmak üzere, tüm partililer ve savaşçılar da bizi böyle anlıyor. Böyle anlamaları büyük savaşmaktır, büyük savaşmak da büyük kazanmaktır.

2 Ağustos 1994

Bağlılık Artık Kendi Kurumlaşmalarımızda, Kendi Kişiliklerimizin Görev Ve Başarısında Olmalıdır

Özellikle aramıza yeni gelen Kürdistan halk temsilcilerine bir kez daha hoş geldiniz diyorum.

15 Ağustos Hamlesinin 10. yıldönümünü sonuçlandırmaya çalışırken; DEP şahsında yargılanılmaya çalışılan ve çok açık bir biçimde PKK'yle de irtibat kurdurularak ve bu anlamda TC'nin kendine göre her türlü bilinen basit katliam politikalarının açığa çıkarılmasını, güçleri oranında sağlamaya çalışmalarına karşılık, geliştirilmek istenen yargılama sürecini de bugünlerde yoğunca yaşıyoruz. Yargılanmak istenilen nedir? Gerçekten yargılanması gereken kimlerdir ve yargı hakkını, yargı gücünü kimler, neye ve kimlere karşı kullanmalıdır? Bu konuda görev ne olmalıdır? Bu vesileyle yakıcı sorunlar önümüzde durmaktadır.

Böylesine tarihi dönemlerde yapılması gerekeni iyi kavramak büyük önem taşır. En önemlisi de ne yapılması, nasıl yaşanılması, hatta savaşılmaması gerektiğini doğru belirleyemeyenler önemli fırsatları kaçırdıkları gibi, beklenmedik kayıplara ve yenilgilere de her an düşebilirler. Aynı zamanda yerinde yaklaşımlar, belki de onlarca yılda sağlanılamayan gelişimleri bir kaç aya sığdırmaya yol açabilir.

Düşman, Kürt halkının kitlesel ifadesi olmaya çalışan, yasal yöntemle gerçekten bir şeyler yapmaya çalışan HEP-DEP ve hatta onun devamı gibi olmaya çalışan HADEP türü kurumlara yönelirken; esasında Kürdistan halkına ve hatta genel olarak demokrasiye yönelmektedir. Faşist yönetim adım adım tırmandırılırken, hiç şüphesiz en belirgin demokratik kurumları işlevsiz bırakmak, hatta yok etmek istiyor. Çünkü hakim olamayacağını çok iyi biliyor. Bütün bu gelişmelerin temelinde PKK yatmaktadır. Ve düşman amansız bir biçimde katliam sınırlarını bile aşan her türlü aşağılık özel savaş yöntemleriyle saldırıyor. Ama bunun yanında her kesimden dürüst insanı da yok etmek, kendi politikasının gereği veya faşist mantığının, genelde TC gerçeğinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Her zaman açıkça söylediğimiz gibi; bu tip kurumlar isteseler de PKK'li olamazlar ve buna gerek de yoktur. Ama düşman böyle göstermeye çalışıyor, çünkü bu zayıflığından ileri gelmektedir. PKK'li olmak bir suç değil, bir şeref sorunudur. Şüphesiz herkes dost olabilir. Dolaylı yönden bizden etkilenen kurumlar da bunu bilmekte ve öyle değerlendirmektedirler. Ama düşmanın, *“İlla öylesin veya öyle değerlendireceksiniz”* demesine de belki anlam vermekte güçlük çekiyorlar. Ama bu husus bizce çok rahatlıkla anlaşılabilir, sınırlar iyi

ortaya konulabilir ve alanlara göre yargılama ve savaşım lar verilebilir. Bu vesileyle, bu hususları da oldukça açıklığa kavuşturacağız.

Bazı ülkelerden emekçi gruplar gelirken -bu arada daha fazla gelmeye çalışırken- hiç şüphesiz böyle bir temsil grubunun da bulunmasına böylesine bir anlam biçiyoruz. Hepimiz genelde halk hareketinin ve halkın ta kendisi olmaya, ama onun özgür ifadesi olmaya özen gösteriyoruz. Ve bu, insan olmanın en temel gereksinimidir. Hiçbir kişi kendi ülkesini, halkını inkar ederek ve onun çok zorunlu olan mücadelesine omuz silkerek namus davasında bulunamaz ve hatta yaşama hakkını doğru kullandığını söyleyemez. Azıcık insanlık haysiyetiyle bağlantısı olduğunu iddia eden, mutlak anlamda kendi tarihi, ulusal gerçekliği konusunda ve yine asgari insan hakları düzeyinde bir ifade özgürlüğüne sahip olmak gerektiğini bilir ve mutlaka bir şeyler yapma ihtiyacını hisseder.

Bunu yapmayanlar en alçaklar, en lanetliler sürüsü olarak değerlendirilmeye müstahaktır. Ve öyle adlandırılırlar. Tabii hiçbir insanımızın böylesine lanetli bir durumu yaşamaması gerektiğine eminiz. Elindeki her türlü imkanla bu kara yazgıyı silmesi gerektiğine de, bir o kadar inanıyoruz. Şunu çok açıkça göreceğiz ki; aslında mücadelemiz sanıldığından daha fazla, ekmek, sudan ve teneffüs edilen havadan daha öncelik taşıyan bir ihtiyaca cevap vermektedir. Bunu çok açıkça yine vurgulayacağız. Hiç kimse düşmanın yaydığı *“İşte şöyle terörist örgüt, böyle teröristler, şöyle vatan hainleri”* yaygarasına kapılarak değil, geri bir adım atmadan veya tereddüt geçirmeden, bilakis daha fazla terörist kimdir, faşist kimdir, terörist örgütler kimlerden oluşmaktadır, temsilcileri kimdir konularını çok açıkça görmek ve buna göre de bir yargı hakkını geliştirmek, bu hakkı kendinde görmek, onun onurunu yaşamak durumundadır. Ve bunu da şerefle yapmaya çalışır.

Düşmanın dayatmak istediği suçluluk psikolojisini tümüyle tersine çevirmenin zamanını da yaşıyoruz. Ve artık bu, bir kahramanlığı da gerektirmiyor, bu aynı zamanda sıradan insan olmanın da bir gereğidir. Halk hareketimizin gelişim düzeyi de onu biraz gösteriyor. Biz de öyleyiz. Sıradan bir halk kişiliğinin gereklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. Kendimizi hiç de öyle ahım-şahım bir düzeyde görmek istediğimiz söylenemez. İnsanlığın gerçek özelliklerine bir halk somutunda bağlı kalmak isteyenler; biraz da böyle çalışmak zorundadır. Benim yaşam ilkem ilk günden beri budur, şimdi de böyledir. Ve bu ilkeyi sürekli savunur, uygulam. Doğruluğu da anlaşılmış ve en büyük gücün bu olduğu da ortaya çıkmıştır. Hiç şüphesiz herkesin bundan ders çıkarması da elzemdir.

Gün, insanımızın hem çok mütevazı, yerinde ve hem de çok cesaretlece davranma günüdür. Kendi hukukuna hem bilinçle, hem iradeyle yaklaşım günüdür. En önemlisi de, tarihin o bilinen olumsuzluklarını tersine çevirmeye

çalıştığımız bu süreçte, yerini ve rolünü tam belirleme günüdür. Böyle bir şansı elde etmek, böyle bir tarihin alt edildiği ve lehimize çevrildiği bir süreci yaşamak kıvanç vericidir. Değil yüzyılların, belki de bin yılların özlemi olarak ifade ediliyor. Ona gerçeklik kazandırma, hatta zafer kazandırma günü için de yaşanabilir. Her insana böylesi dönemler nasip olmaz. Bunu her zaman böyle söyledik ve bu da doğrulanıyor.

Gün, gerçekten insanımızın kendini bulma, kendini tanımlama, kendini adlandırma, kendini konuşturma, kendini savaştırma ve kazanma günüdür. Bundan ödün verilemez, bundan geri adım atılamaz. Ben kendi pratiğimle de gösterdim ki, her gün ancak geçen günü aşacak tarzda ele alınabilecek, hakkı verilebilecek bir gündür, bir dönemdir. İnanılmaz zorluklarla veya hiç olmayan olanaklarla bu işe başladığımızda bundan emindik. Ve şimdi de bunu çok açık söylerken, belki de hepinizin inancı ve hatta zafer umudu bizden daha fazla artmıştır, yine alçak gönüllü bir biçimde başladığımız gibi sürdürüyoruz diyeceğiz. O zaman tectik, ama bugün milyonları buluyoruz. Ama yine de ne yapılması gerektiğini bilerek ve onun tutkusu kadar zorluklarını da yaşayarak yürümeyi bileceğiz. Şimdiye kadar yürüdük ve bundan sonra da daha iyi yürüyeceğiz.

Şu çok açık ki; yanılgılardan, yanlışlıklardan ve eksikliklerden hızla sıyrılarak günü yakalamak önemli. Bu, bir halkın en temel özgürlük sorununun çözümüyse, buna mutlaka böyle yaklaşma gücünü ortaya çıkarmak ve biraz iddialı olmak isteyen, hele politikada iddialı olmak isteyenin yüklenmesi gereken bir görev oluyor. Böyle süreçlerle oynanılmaz. Hakkı verilmeden, özellikle onun gereken sabrı, irade gücü ve en önemlisi de bir sanat olarak kavranılması gereken politik tarzı yakalanmadan başarı elde edilemez ve süreç başarıyla yaşanılmaz. Şimdiye kadar ne yapıldıysa azdır demek gerekir.

Politika, sanatların anası veya bütün gelişmelerin kilididir. Hepiniz az-çok politikaya bulaşıyorsunuz. Savaş da politikanın daha gelişmiş, ateşli ve yoğun bir ifadesidir. Kültür de yine onun değişik bir ifadesidir. Yasalar; legaliteyle ve politikayla ayrılmaz bir bütünlükle bağlantılıdır. Hele bizim halkımız için, politika öyle bir toplumsal etkinlik haline gelmiştir ki; bütün gelişmelerin kilididir. Onsuz nefes alamaz ve sağa-sola bile bakamazsın. Her şeyin artık politik olacaktır, politika konuşacaktır ve politika yapılacaktır. Hiçbir halk, Kürdistan halkı kadar politik sürecin içine böylesine girmiş değildir. Devrimci politikanın içine, devrimci politik öze ve onun her türlü biçimlenişine, silahlı ordusundan turalım onun en mütevazı barışçıl çalışmalarına kadar bulaşma ve gereklerinin yerine getirilmesi görevleri ile karşı karşıya değildir. Neden? Çünkü, yüzyıllardır politikadan yoksunluk, onun bitirilmişliğini getirmiştir.

Politik tükeniş aynı zamanda sosyal tükeniştir. Sosyal tükeniş ekonomik tükeniştir ve ekonomik olarak da tükendikten sonra zaten kocaman bir iskeletten ibaretsin demektir. Ülkemiz gibi insanlığın beşiği olma sıfatına sahip bir yerde, bugün en fazla yoksunluklar yaşıyorsa ve insanlığın en temel gereksinimleri bile yok edilmişse politikaya doğru bakmak ve politikanın tükenişini iyi görmek gerekir. Bu büyük sanatı kavramak kadar, mutlaka yerinde ve yetkin kullanmayı bilmek gerekir. Aksi halde çocuğun altınla oynarken, onu sağa-sola teneke gibi dağıtmasına yol açabilir. Zaten bu tehlike de son derece açıktır ve yaşanmaktadır.

Çok yoğun bir biçimde bu savaşı götürürken, aslında politikayı öğrenmeye ve özellikle de halkımıza öğretmeye çalışıyoruz. Savaş, kesinlikle politikanın çok çarpıcı bir öğretmenidir. Herkesi etkisi altına alması da nedensiz değildir. Bu zorunlu ve mutlak bir ihtiyaçtan kaynaklanıyor. En politika bilmez bir halkın çok hızlı bir biçimde yediden yetmişe ve dağdaki çobanından aydınına kadar politikleşmesi, ona olan açıklığından ileri gelmektedir. O halde politikadan bu kadar yoksun bir halkın, günümüzde çarpık bir biçimde politik sahaya yönelişini yadırgayamayız. Hepinizin bu isteğini ortaya koymasını yadırgamadığımız gibi, çok doğal ve daha da gelişerek, yoğunlaşarak geliştirilmesi gerektiğine eminiz. Kısaca gündem politikayla yüklü ve yüzyılların açıklığını gidermeye ve kaybedilen her şeyi o araçla, ki yerinde ve temel bir araçtır, kazanmaya çalışıyoruz. İşte PKK, bunun temel öncüsü, örgütsel ifadesidir. Ve ERNK-ARGK onun daha da ordulaşmış ifadesidir.

Rönesans Yeniden Doğuşun Adıdır

Hayat bütünüyle yeniden canlanıyor. Bütün canlılık bir nevi Rönesansı yaşıyor. Onun için yeniden doğuş bunun sonucudur. Zaten başka türlü de yapılmaz ve yaşanılmaz. Biz çocuklar gibi hem kandırılmış, hem ürkütülmüş ve hatta daha da kötü durumlara koyulmuş bir halk olduğumuz için, en çok gereksinim duyulan şey bize yasaklanmıştır. Buna el attığımızda tarih boyunca ve günümüzde yaygınca yasaklama, harmanlama yöntemleri ile uzak tutulmaya çalışılır. Ama ülkemizde, yine halkımızla hiçbir ilintisi olmayanlar, her türlü talanı ve çekip-çevirmeyi doğal hakları sayarlar. Sen kimsin, nereden geliyorsun dediğimizde, bizim dilimizden bir sözcüğü bile anlamak istemeden, *“Yasaktır, büyük suç işledin, hakkın idamdır”* deyip, işin altından sıyrılmaya çalışırlar. Bu, aynı zamanda bizim ne kadar zavallı konumda bırakıldığımızı da gösterir. Yani ev sahibinin karşısındaki Yavuz hırsızdan bile daha Yavuz hırsız rolünü oynamaktadırlar. Hiçbir şey bırakmadığı gibi, evin sahiplerini en ağır yargılamaya ve en ağır katliama tabi tutuyor, biraz ses çıkardın mı sana onu bile

çok görüyor. “*Evimdir, emeğimdir, her şeyimdir*” diyor. Oysa sen en büyük suçlu işliyorsun. Böyle Yavuz hırsız nerede ve ne zaman görülmüştür?

Bu sorulara yakıcı cevabı vermeden, hiç birinizi fazla onurlu bulmam ve ciddiye de almam. Bütün insanlarımıza karşı en ağır eleştirileri yapmamın temelinde karar gücü ve iddialı olmam yatıyor. Hiç birinizi ciddiye almayacağım. Yavuz hırsızdan daha beter hırsıza, bir şey söylemeden, ona karşı koymadan ne aile namusunuzun, ne mal-mülk hakkınızın, ne de kişilik haklarınızın olduğuna inanmayacağım. Kendini aldatanı, rezilin teki ve beş para etmez bir biri olarak değerlendireceğim. Çünkü gerçek bu. Gücümü aslında buradan alıyorum ve sizler de artık bunun böyle olduğunu oldukça görmekte ve yavaş yavaş kendi gücünüzle bir şeylerin yapılması gerektiğine inanmaktasınız. Ama yine de çok sınırlı ve çok yetersiz.

Gücünüzün bile farkında değilsiniz. Bir birey kendini nasıl değerlendirebilir, nasıl çalıştırabilir, bu bile fazla anlaşılmış değil. Bir çocuğa bile bunları öğretsen, belki çok daha başarılısını yapabilir. Siz ondan da geri kalıyorsunuz. Bunun da bilinen nedenleri var. Dediğim gibi; Yavuz hırsız, en ufak bir hak sahiplenmesini bile, en ağır bir suçlama ile karşılıyor ki, bu tarihi bir düzenleniştir. Özellikle Türk egemenliğinin bin yıllık hikayesidir. TC’nin amansızlığıdır. Kendilerine göre başarmış ve bizi çarpıtıp saptırabiliyor. Kendimize karşı bile tanınmaz hale getiriyor. Ve böylece işin içinden sıyrılmaya çalışıyor. Bizim, bunu bir an sorgulamaya çalışmamız onu dehşete düşürdü.

Özellikle benim hakkımda her gün neleri, nasıl söylemek istediği açık. Bütün istediğim bu, ‘gel bir gün seninle tartışmaya girelim’ diyorum. Bu sözden bile dehşetle korktuğunu biliyoruz. ‘Elini uzat’ diyorum, -bir hırsız tutuyoruz ya- elini uzatmakla belki de her şeyi kaptıracağını sanıyor ve bu kadar çalıp çırpılmış bir hırsızın sonunun ne olacağını dehşetle duyarak kaçıyor. Bu kadar anlamsız davranıyor ve zaten bugün bütün dünya buna hayret ediyor. Özellikle bu, son DEP davasıyla da açığa çıktı. Neden görüşmekten kaçıyor? Neden bazı kavramları böyle telaşlı kullanıyor? Bütün dünya buna şaşıyor. “*Hiçbir hukuki düzenlemede böylesi bir durum yaşanmaz*” diyorlar. Bizce, TC gerçeği az anlaşılmıştır. Böylece Türk gerçeği sınırlı olarak -ki egemen sınıf gerçeğidir- açığa çıkıyor. Biraz daha altı deşildikçe daha neler neler çıkacak. Aslında yaşanan bunun telaşı ve korkusudur. Bunun açığa çıkmaması için inanılmaz entrikalar ve bastırma yöntemleri geliştiriyorlar. Tabii biz, bu konuda biraz akıllıyız ve onu biraz tanıdığımız için, maskesini düşürdükçe düşürmeyi en temel savaş gerekçemiz sayıyoruz.

Geliştirilen yöntemler ve taktikler onun daha da suçüstü yakalanmasına yol açıyor. Onu asıl ürküten ve herkesi şaşkınlığa uğratan duruma yol açan biraz budur. Dolayısıyla sözüm ona bizi yargılarken, kendisi daha kötü yargılanacaktır.

O katliamların -ki çok sessiz bir katliam yürütüyor ve bir an önce telaşla bu katliamı sonuçlandırmak istiyor- sonuçlarını çok yakıcı bir biçimde hem kavrayacağız, hem de ona ödettirmeyi düşüneceğiz. Bugün, savaş sanatımızın en önemli yanı da bu olacaktır. Sessizce yürütülen ve kendilerince son aşamaya vardırılmak istenilen bir katliamın hesabı nasıl verilir, katledenlerin suçu nasıl açığa çıkarılır? Nazilerden bile daha tehlikeli olan bu katliamcılar, insanlığın mahkemesine nasıl çıkaracağız? Özellikle de hesabını nasıl soracağız? ‘Ben biraz iddialıyım, insanım, vatanseverim, demokrasiğim’ diyenin çok özenle peşinde koşması gereken görevi budur ve bu çok önemli bir görevdir.

Binlerce insanın sorgusuz sualsiz imhası var. Zindanda çürütülen on binlerce insan var. Soruşturma adı altında her türlü işkenceye reva tutulan yüz binler var. Yine milyonlarcası yaşam bile -ki zindandan farksızdır- diyemeyeceğimiz, ölüm sürecinde yaşatılan halkımız ve halklarımız var. Öyle kolay geçirilecek bir süreç değil. Bütün bu gerçekler, hiç şüphesiz sizin anlayışınızı belirleyecek, bu anlayışlar sizin görüş ufkunuzu netleştirecek, bu da sizin çizginizi tayin edecektir. Dürüstlüğünüz ve yoğunluğunuz düzeyinde yürüyüş gücünüz ortaya çıkacaktır. Böyleyseniz; yaşamda ve bu savaşta iddialı olmanız söz konusu olabilir. Biz öyle olmaya büyük özen gösteriyoruz. Gördüğünüz gibi bu çok önemli ve mutlaka bir şeyler yapılmak durumunda. Yaşamın bir somutluk kazanması kadar, ondan da öncelikli bu bir insanlık sorunudur. Mutlaka hakkını vermek gerekecek.

Hiç şüphesiz sizler de bu temelde, her şeyinizi bir tarafa bırakarak veya tüm içtenliğinizle gelişıyorsunuz. Çünkü, bu anlamda bu saha; büyük bir iddia, büyük bir yargılama sahasıdır, gerçekleri ortaya çıkarma ve bu temelde haklıyı sorma, haklıyı, doğruyu belirleme ve onun savaşımını geliştirme sahasıdır. Değer biçtik, günlerdir tartışıyoruz, beklentilerinize cevap vermeye çalıştık. Önemli sorunlarınıza cevap verilmiştir. Gerisi gerçekten size bağlıdır. Bu vesileyle bütün halkımıza da her gün sesleniyoruz. Yine sizlerin şahsında seslendik, yine bir çok taleplerinize cevap verilmeye çalışılmıştır. Kullanmasını bilerseniz size yıllarca yeterlidir.

Biraz kafanızı yoracaksınız. Biraz özde yaşamaya, gerçek kimlikle yaşamaya çalışacaksınız, yapabileceklerinizi iyi düşünüp kestireceksiniz. Ve böylece 15 Ağustos Atılımı’nın onuncu yılı, bu yıla sığdırılan şehitler, bunun yarattığı cesaret ve fedakârlık sizin için de yeniden doğuşun, gerçek bir kişilik kazanmanın, cesur ve başarılı bir yürüyüşün sahibi olmaya yeterlidir, fazladır bile. İşte biz bunları da böylece sizlere yansıtıyoruz. Ve bu da herhalde insanlarımıza yapılabilecek en büyük iyiliktir.

PKK Hareketi, Özünde Örgütsüzlüğe Bir Cevaptır

Hiç şüphesiz Avrupa’da ki parti-cephe örgütümüz, uzun bir süreden beri oluşturma ve geliştirme çabalarımıza rağmen, kendini yerli yerine oturmaktan uzaktır. Bu, genelde PKK’de böyledir. Şu nokta çok açık ve en çok üzerinde durduğumuz husustur; Kürt halkını örgütlemek sanıldığından çok daha zor ve belki de zaferi getirecek en temel bir çalışmadır. Dünyada Kürt insanı kadar örgütsüz, özellikle kendisi için örgütlenmesini bilmeyen insan yoktur. Örgütlenmeye çok zıt, daha doğrusu kendisi için örgütlenmeye çok tepkili bir kişiliktir. Ve ben kendi çabalarımı çok erken yaşlardan beri örgütlemeye hasrettim.

Şunu çok iyi biliyordum; bu insanları örgütlersen savaşı kazanırsın. Çünkü çok dayanıklı, zorluklara oldukça tahammül eden bir halktır. Fakat mantık yapısı çok zayıf ve çarpıktır. Birleşmeyi bilmiyorlar. Birbirlerine karşı çok tepkilidirler ve dolayısıyla bireysel dayanıklılık düzeyleri düşmanın her türlü uygulamasına, hizmetine açık haldedir ve böyle kullanılıyorlar. Bu açıdan PKK hareketi, bu bahsettiğimiz örgütlenmeyi bilememe ve örgütlenmeyi geliştirememeye en büyük cevabı veriyor. Veya önderlik gerçeğinin kendisi, özünde örgütlülüğe cevaptır. Düşmanın, Kürt gerçeğine yönelik, genelde devrimci örgütlenmeye ve bunun ulusal-sosyal düzeyine, tüm örgütsüzleştirme ve kendisi için bir malzeme olmaktan çıkarma çabalarına etkili bir cevaptır.

Bizim değerlendirmelerimizde esasta bu yaklaşım rol oynar. Siz yeni bir örgütlenme ile tanışıyorsunuz ve böyle sorunlar söz konusu olduğunda büyük bir yetmezliği hem görüyor, hem yaşıyor ve hatta temsil ediyorsunuz. Bu nasıl çözülebilir? Önderlik bu konuda ne yapabilir? Çok büyük çabalar içine girilmiştir ve bu halen en büyük savaşımız oluyor. Doğru örgüt anlayışı ve doğru uygulamayı başaran, zaferin en temel ve en yaman önderi oluyor. Genel olarak halkı biraz örgütlenmeye alıştırdık. Halktan ziyade, PKK içindeki örgütlenmeyi biraz geliştirmeye çalışıyoruz. İnanılmaz bir şey! En büyük mücadeleyi PKK içerisinde, örgütsel sorunlarda yaşıyoruz. Bir gün ağalık yapsın da canı çıksın, bir gün bürokratik taslasın da başına ne gelirse gelsin. Bu hoşuna gidiyor.

Bunu sıkça şöyle değerlendirmiştik; bir günlük paşalık uğruna babasını bile asar. Çingene kültürü. Ve böyle yüzlerce ‘en benim’ diyen kadro, bu yaklaşım uğruna binlerce kişiyi de beraberinde kurban etti. Doğru örgütlese ve yönetse zafere gidecek. *“Başına otururum, sigaramı tütürürüm, ağalığı, jandarmalığı yürütürüm, bir günlük de olsa bu keyif bana yeter”* deniliyor. Tabi ki bu, toplumumuzun derinliklerinde yatan bir zaafı ifade etmektedir. Köleliğimizin, düşürülmüşlüğüğümüzün ve kullanılmamızın en temel nedeni bu. Bütün çabalarımıza rağmen, ancak sınırlı bir kolektif örgütlenmeye yaklaşıyoruz.

Diyebilirim ki, örgüt için yaşamak, örgüt resmiyeti dahilinde yaşamak, örgüt üslubuyla yaşamak en büyük yiğitliktir. Başarabilene bravo derim ve bu en büyük gelişmeye yol açabilir.

Ben halen sizleri örgütlenmeye alıştırmak ve doğru bir örgütlenmeye çekebilmek için amansız uğraşıyorum. Sizin bahsettiğiniz sorunlar benim için bir çırpıda halledilebilir. Çünkü ben bunun kırk yıldır uğraşısıyım ve pratiğini yaşıyorum. Bir insan ne kadar örgütlendirilebilir, bir insana ne kadar iş yaptırılabilir, benim bunda ısrar etmem olağan, çekici ve aşına olduğum bir çalışmadır. Ama diğer arkadaşlar içinde bir o kadar boşa çıkarılan, anlaşılmak istenmeyen, öl dersen ölen, ama doğru örgütlen dedin mi, devenin nasıl hendek atlaması zorsa öyle kendini tutabilen tutucu, gerici ve keyfietçi konumda kaldığı çok büyük öfkeyle görülür. Hiç şüphesiz örgütlülük düzeyi eskisi gibi değil. PKK içinde örgüt ölçüleri artık oturtuluyor.

Benim şu anda kendimi en çok verdiğim mesele şudur; PKK içinde merkezi düzey yaratılabilir mi? PKK’de gövde kadrolar çıkarılabilir mi? Ve bunun için çok uğraş verildi Bir örgüt gücü haline getirmek ve onları örgütleyebilen bir konumda tutabilmek için, yirmi yıllık tecrübesi olan arkadaşlara halen çocuklar gibi öğretmek zorunda kalıyoruz. Özellikle emekçi halkın bu konudaki örgütçülüğü dumura uğratılmış. Çok rahatlıkla ideolojik-siyasi ifade onu çalıştırılabilir, ama bunun farkında bile değil. Kullanılıyorsun, kendine gel, seni işbirliğine çekiyorlar dikkat et, sonuç imhadır, bunu fark et diyoruz. Biz olmasak çoktan gider. Ve halen bu savaş yoğun bir biçimde yaşanıyor.

Avrupa’yı biraz dile getiriyorsunuz, işte yurt dışı emekçilerinin içinde nasıl bir örgütlenme geliyor ve nasıl olmalıdır konusundaki endişe, şikayet ve tepkilerinizi dile getiriyorsunuz. Bu, genel gerçeğin bir parçasıdır. Eleştirilerinizin en önemli bir bölümü, buraya hakim olan örgüt ve yaşam anlayışının orada fazla gelişmemiş olmasıdır. Yine halk olarak da, buradaki halkımıza hakim olan örgüt bağlılığı ve örgütlenme düzeyi oradaki halkımızın içinde gelişmemiş. Bunun nedeni oranın kadrosunda bireyciliğinin ve kendi yaşamını çeşitli kurnazca yöntemlerle sağlama alma kaygısının birinci planda olmasıdır. Yine halkımızın da oradaki katılımı, ülke ruhunu derinliğine yaşamaktan uzaktır. Durumları sınırlı bir katkıdan ibarettir. Bunlar doğrulanabilir.

Hem halkın örgütsel düzeydeki zayıflıklarını görmek mümkün, hem de daha da belirleyici olarak kadroların bireysel yaşamlarını kurtarmak için aslında tam bir ayarlama, orta yolcu tutumun içinde kaldığı ve bunun üslubunu konuşturduğu, “*Ne kadar yaşarsam kârdır*” mantığı ile yaşayabildiği eleştirisine ben de katılıyorum. Bu, yoğunca yaşanan bir durumdur. Bu kadroyu özellikle bu

durumdan nasıl çıkaracağız? Basit, basit olduğu kadar da tehlikeli bir hesabın sahibi olmaktan nasıl alıkoyabiliriz. Oraya da büyük yüklendik.

Her gün talimat veriliyor, tedbir de geliştirilmek isteniliyor. Alanda yeni yetişenlerden tutalım, tecrübelilere kadar oraya gönderiyoruz. Tecrübeliler gerçekten bastırılmış bir çok duygularını yeni yeni fark ediyorlar. Bunu rahatlıkla gizleyerek veya örgütsel çalışmayla iç içe karıştırarak ve böylece her türlü hesapçılık, kurnazlık geliştirerek, gerekirse kamufle ederek işi idare etmeye çalıştıkları sıkça görülüyor. Avrupa koşullarında yetişenlerin de çok büyük bir yabancılıkları söz konusu. Parti'yi, örgütü ve halkı tanımaları çok zor. Ne verilmişse kendilerini öyle ortaya koydukları ve bunun etrafında bir çok sorunun doğduğu rahatlıkla görülebilir. En tecrübeli, en dürüst diye tabir edilebileceğimiz yönetim, merkez de kendini bu durumdan kurtarabilmiş değildir. İyi niyetle bir şeyler yapmak istiyorlar ama, gerçek bir önderlik ifadesi olmaktan uzaklar. Zaten gerçek bir önderlik ifadesi bulmak, dediğim gibi zaferin kendisidir. Ben de her zaman kendime sorarım. Dört tane iyi yardımcım olsaydı, zaferi kesinlikle sağlamıştım. Bir tane Avrupa'dan, bir tane gerilladan, bir tane de siyasi-cephe çalışmalarından olsa yeterlidir. Yardımcıları çıkaramadık bir türlü. Bin defa ölmeye varlar, ama yeterli bir temsile gelmeye yoklar. *“Biraz kendimi yaşayayım, biraz nasıl oluşmuşsam öyle kabul göreyim. Benim tarzıma biraz da sen takıl. Zaaflarımla beni kabul et, bana öl de öleyim, ama dört dörtlük örgüt ölçülerini dayatma. Parti ölçülerini dayatma. Benden biraz bir şeyler kalsın, adeta buna bayılıyorum, varsam zaaflarımla, yetersizliklerimle varım, kişiliğim ve kimliğim budur.”* Genel yaklaşım bu. Tabii ben buna karşı çok büyük bir savaş açtım. Senin bu kişiliğini, kimliğini ciddiye almayacağım. Ama biliyorum direnecek ve sorun çıkaracaksın. Mutlaka incelterek şu veya bu yolla kendini tekrar dayatacaksın.

Şimdi bu ezeli bir hastalığınız ve kadroda inanılmaz ölçüde ortaya çıkıyor. Nasıl aşacağım? Evet benim kırk yıllık sorunun bu. Hiç şüphesiz çözümlerle bir ilerlemeyi sağladım. Büyük bir örgüt gücü olma nasıl sağlanır? Görüyorsunuz, mesela burada sizin gözlerinizin önünde bir çözüm sunmaya çalıştık. Sizleri bile yanımda olsanız amansız çalıştırmasını ve nefes nefese koşturmasını bilirim, bu güç var. İlk günkü gibi bir katılımınız bile olsa sizi tam bir örgüt adamı gibi çalıştırabilirim, bundan hiç kuşum yok. Ama her şey benimle veya bu kadar yakın denetimimde olmaz. Biraz tarihe bakın; bu çalışmaları tarihin uzun vadesine de yaymak gerektiği açık. Tabi ki yine herkesin düzeyini çok iyi görmek gerektiği açık.

Önderlik bu konuda kesin başaran konumda olmasaydı bu gelişmeler olmazdı. Kendisini çözmüş bir kişiliktir ve bu anlamda mücadeleyi kesin başarı ölçülerinde yürüten bir kişiliktir. Şu ihtiyaç var; iyi kadroların, iyi yardımcı

kadroların ihtiyacı halen can alıcıdır. Böyle kadrolar olsaydınız sevinirdik, siz de sevinirdiniz, ama çıkmıyor. Ben aylardır, yıllardır genel yapımıza karşı ve sizin için de günlerdir Önderlik çözümlemesi yaptım. İki de bir diyorsunuz ki; *“İşte Allah’tan bir lütuftu bulduk, şaşıyoruz, bu nasıl oldu.”* Öyle değil, sandığınız gibi kendinizi bulmadınız. Kendinizi yaratmanın savaşı çok ilginç ve halen de kendinizi öyle bir yürütüş tarzınız var ki, gerçekten olağanüstü bir yetenek ister, sabır ister, çok ustalık ister

Bu benim işim değil, siz de sorumluluk alın ki, ben de kendi işimi yürüteyim. Buraya geldiniz, bende en ufak bir kusur bulursanız bravo derim size. Varsa gücünüz, yönetim, ilgileniş ve yürüyüş tarzımda ufak bir kusur bulun, *“Şu noktada senin ilişkinin eksikliğini yakaladık”* deyin, ilgimin fazla sonuç almayacağını görseniz bu konuda kendimi ispatlarım, oldukça da iddialıyım. Özden tut her türlü biçim sorununa, ilgi düzeyinin yüksekliğinden tut kesin doğruluk sınırlarına kadar bunu gösterebilirim. Bunu zaten size gösteriyorum. Var mı sizde bir yiğitlik? Siz de acaba biraz bunu yapabilir misiniz?

Her zaman şunu söylerim; sigaranıza gösterdiğiniz ilgiyi ve bu tutkularınıza, bireyciliklerinize gösterdiğiniz -aslında yanlış ve yetersizdir, kendinizi birey olarak da fazla geliştirip yaşatmaktan uzaksınız- ilgiyi bizim altın gibi değerlerimize gösterebilir misiniz? Gösteremiyorsunuz, çünkü kendinizi yetiştirmeyi bilmiyorsunuz. Eğitim diyorsunuz, eğitim bu anlamdadır. Olağanüstü eğitici çaba nasıl sergilenir? Büyük bir sabırla yürüttüğüm otuz yıla rahatlıkla sığdırdığım bir eğitsel çalışmam var. Halen bıkmadan, usanmadan eğitimin nasıl verilmesi gerektiğini gözlerinizin önünde ortaya koyuyorum. Siz verilmek istenilenin onda birini bile alabiliyor musunuz? Bunu biraz düşünmeniz gerekir. Evet, şu veya bu kadro diyerek benim yerimi taklit ettiğinizi biliyorum. Ve sonra da *“Bazıları Önderliği taklit ediyor”* diyorsunuz, bu pek hoşunuza gitmiyor.

Bunun suçlusu kendinizsiniz. Önderliği doğru kavrarsan kimse Önderliğin taklidini yapamaz. Ve bunu doğru kavrayamamak siz halkın kusurudur. Aslında benim ölçülerim son derece somut ve açıklayıcıdır. Bakın, bununla çelişen kadro kimse bize gönderin. Biz şu çağırıyor yaptık: Genel ölçülerimize uymayan, ben bile olsam yüklenin, bu sizin bir hakkınızdır. Ölçüyü kaçıranı, ölçüyü saptıranı, kullanmayanı, örgüt içinde olsun, halk içinde olsun gördüğünüzde bu konuda görevlerinize sahip çıkın. Ben ölçüye gelin diye sizlerle nasıl savaşıyorum. Her gün kıyameti koparıyorum. Siz de biraz görevlerinize sahip çıkın. Her gün parti içinde bunu söylüyorum. Bana bu kadar şikayet raporları yazacağınıza, diyorum ki; yanı başındakilerle sıkı bir tartışmaya girip bu sorunları çözün.

Yirmi kişilik bir takımla bir yıldır berabersin, doğru bir örgüt çalışmasına, eğitimine katkıda bulunamıyorsun. Sen kimsin? Ne hakla, ne cüretle bana bunu bildirirsin? Benim bin bir işim var, milyonların veya bir halkın en tarihi

sorunlarıyla uğraşıyorum. Sen ise aylarca birlikte kaldığın grubun küçük işleriyle uğraşamıyorsun. Avrupa gibi rahat bir çalışma alanında basit bir komite çalışmasına, bu komitenin örgütsel işlerine, onun tartışma, karar sürecine güç getiremiyorsan senin bir zavallıdan farkın olabilir mi? Tabii bunu çok açık söyleyeceğim.

Öyle fazla yıpratıcı bir durum yok, tehlike yok ve fazla yıpranmış da değilsiniz. Avrupa’da bir bölge çalışması nedir ki; kitlesi bellidir, onlara verilmesi gerekenler zaten sınırlıdır, bellidir. Sınırlı bir görevdir. Tarzı, temposu da rahatlıkla bulunabilir. Yapılması gereken saygıdır, yoldaşça ilişkilerdir, birbirini ikna etmedir, görev bölümü yapmadır, denetlemedir. Yoldaşça işini yaptın mı, düzeninde eksiklik varsa uyarıp, görevini yerine getirirsin ve bu işler olumlu biter. Bu çok basit.

Bizim yerimizde olsaydınız ne yapardınız? Karşınızda bin yıldır katliam yürüten bir güç var, bunun inanılmaz taktikleri var ve hemen hemen her gün uyguluyor. Peki, artık bunları göreceksiniz diyeceğim, ama ne gezer. Bizim temel sorunlarımız var, düşürülmüş yanlarımız var. Onu görebilir misiniz? Mümkün mü aklınıza gelsin? Düşünün ki, kendi basit sıkıntılarınızın altından bile çıkamıyorsunuz. Geri bir düzey tabii. Bakın biz ise, ne kadar kapsamlı işlerle uğraşıyoruz. Ve yöntemimiz şikayet değil, çözümü esas alır. En azından bulunduğum sahada çatlak bir ses çıkamaz.

Şunu da söyleyeyim; bastırmıyorum, dikkat edin burada en ufak bir bastırma yok. Sizin üzerinizde bir bastırma değil, olağanüstü bir demokrasi uygulanmıştır. İçten katılıyorsunuz, içinizden bazıları ilk defa böyle konuşmaya başladı, ilk defa diliniz burada çözülmeye başladı. Bu demokrasidir ve özgürlük yaklaşımıdır. Ama disiplin var, nefes almamacasına dinleme ve bağlanma gereğini duyuyorsunuz. Bu disiplinin ve örgütlenmenin esasıdır. Kim yapıyor? Görev anlayışım bu durumu ortaya çıkarıyor. Genelde PKK’nin büyüklüğü, bu örgüt anlayışından ileri gelmektedir. Zaten çok ustaca savaştığım için böyle bir örgüt disiplini var, bunu az çok sağlıyorum. Ölçüler bunu tutar. Bununla oynanamaz. Çok deneyip, çok kez yerle bir etmek istediler, ama örgütsel derinliğim ve tedbirlerim o kadar var ki, o denli hazırım ki bunu yapmaları mümkün değil.

TC’nin en fazla kendine güvenen provokatörleri de çıktı; çok akıllıydılar ve kendilerini müthiş eğitmişlerdi, ama başaramadılar. En ağayım diyenler, en paşayım diyenler kendilerini çok kurnaz sandılar, çok hesap yaptılar ve tanınmaz hale geldiler. Bu alanda kendi işlerimi yürütürüm, ama sizin de biraz kendi işlerinizi yürütmeyi bilmeniz lazım. Neden böylesiniz veya polemik yaratıyorsunuz diye ayıplamıyorum. Fakat siz de büyüklüğü kendinize yakıştırmalısınız. Bunca yaşam tecrübeniz var, fakat basit bir örgütsel meseleye

güç getiremiyorsunuz. Nedir, bu kadar mı zavallısınız? Çevrenizi eğitip, örgütlemek zor mu? Alın bizim kitapları okuyun, kasetleri seyredin, kadrodan bunları isteyin, vermedi mi üstüne gidin. Önderlik emridir, vereceksiniz deyin. Görevini yapmıyorsun, sen örgüt bozguncususun, kabul etmiyorum deyin. Bütün bunlar gözlerinizin önünde.

Ben öyle tahmin ediyorum ki, siz halen kendinizi yüzde bir bile değerlendirmeyi bilmiyorsunuz. Maalesef açığa çıktı ki, zaten çok geç ve yanılgılı başlıyorsunuz, aslında bir anlamda kendinizden şikayet ediyorsunuz. Bu, şu anda Kürt halkının yaşadığı genel bir durum. Bunu da biraz anlayışla karşılıyoruz. Ama bu, sürekli böyle kalmalı veya devam etmeli anlamına da gelmez. Artık bir yerde kadro olacaksınız, gelişeceksiniz ve cevap olacaksınız. Başlarken; politika nedir tanımını yap, görevlere nasıl yaklaşılmalı, bir çırpıda göster dedik. Zaten siz de bu işin talibisiniz, işleri doğru yola koyun. Ayıp değil, ayıp olan bile bile öğrenmemek, bile bile imkan dahiline gireni yapmamaktır. Ne kazanırsınız ki, hiç! Tam tersine her şeyi kaybedersiniz. Altın gibi bir çalışma öngörüyorlar; seni doyuruyor, şereflendiriyor, dosta-düşmana karşı güç haline de getiriyor.

Bu, en insani olan durum değil de nedir? Niye böyle olmak istemiyorsunuz? İlla atadan kalma ve düşmanın körüklediği yöntemlerle birbirimize girme, birbirimizi boşa çıkarma ve dinlememede ısrar ediyorsunuz. Bu kimin mesleğidir, kimden kalmadır? Açık ki düşmanın mesleğidir, ondan kalmadır. Ne cesaretle devam edebilirsin, buna hakkın var mı? Hayır! Siz “*Yine de ben böyleyim*” diyorsunuz. Bende diyorum ki, hayır böyle olamazsın. Bu bir suçtur, buna dur diyecek, kendinden başlatacak ve çevrene yayacaktır.

Aslında insan size daha fazla şans verse, onu doğru yolda kullanma yerine; nereden başlar, nereden biter, ne kadar kaybettirir, fırsat nasıl elden gider belli olmaz, çok sonradan aklınız başınıza gelir. Belki anlarsınız, fakat olan da size olur. Bu durumu ortadan kaldırmak istiyoruz. Fırsatı yakalayan, ona tarzı ve tempoyu dayatan, kesin başarı sonucunu çıkaran bir dönemin içindeyiz. Veya Önderlik demek, PKK demek budur. Düşmanı da bitirten tutum ve temel çalışma tarzı budur. Bunu bilecek ve kendinize yedireceksiniz. Yani söylediklerim çok açık, iyi şeyler ve doğru sonuç çıkarıcı yaklaşımlardır.

Niye kendinize hakim olamıyorsunuz, niye bu konuda bir disiplininiz yok ve ne zaman olacak? Ben daha sizin için ne yapayım? En yeni katılanınıza da son derece anlaşılır konuşuyorum. Yapabileceği işlerin ne olması gerektiğini ona açıyor ve kaldırılabildiğin kadar yap diyorum. Yüreğindeki de yeterli. İki komşuya bir propaganda yapsan da, önemli bir mektup yazsan da olur. Bunu size hep söyledim. Baktın ki kendini daha güçlü sayıyorsun, o zaman bir örgüt temsilciliğine soyun. Daha da yiğit olduğuna güveniyorsan çek silahını. Bu sana

bağlı, zorlama yok. Kendini ölç-biç ve öyle kat. Bunu da yapamayacak durumdaysan, sen bir zavallısın ve kendinle oynuyorsun. Benim de şu an ki durumum; bir halk için neyi yapabiliyorsam ona cevaptır.

Düşünün ki, eğer haddimi-hududumu bilmeseydim, böylesine amansız bir savaşa karşı nasıl ayakta kalırdım? On altıncı yılımda iyi sabrettim, ayağımı çok denk attım. Herkes bizi hep atar tutar sanır, ama öyle değil. Olağanüstü bir ortamı değerlendirme, ne çıkarılabilir onu görme, bunun bütün davranış inceliğini sorumluluğu ile gösterebilme oldukça gereklidir. Ve bu önemli bir gelişmeye yol açtı. Altın gibi yerleriniz ve fırsatlarınız var, ancak bakmasını bile bilmiyorsunuz. Ondan sonra da bizden ilgi bekliyorsunuz, size ‘ne kadar iyi arkadaşdır, başarılı adamdır’ dememizi bekliyorsunuz, bu mümkün değil. Benim ölçülerim var. Neyi, nasıl kazandığımızı çok iyi bilirim. Neyi, nereden alıp, nereye getirdiğimi çok iyi biliyorum. Seni ölçmeyecek, tartmayacak kadar zayıf değilim. Kendini de maskeleyip sunma veya farklı göstermene gerek yok. Ulusal kurtuluş işlerinde kesinlikle ölçüyü en iyi değerlendirecek güce sahibim. Şimdi bunu daha iyi anlamanız gerekir. Yüreğinizde ve düşüncenizde tam vurun, nasıl olması gerektiğini bilirsiniz, sağlıklı adımlar atabilirsiniz.

Söylediklerim aslında çok zor veya ulaşılmaz şeyler değil. Kendine hakim olma, kendini tanıma, koşulları tanıma, ne yapmalıyız, nasıl yaşamalıyız sorularına böylece biraz cevap verme. Başlarken de söyledim; aslında ben en güzel cevabı teşkil ediyorum. Büyük tutkuyla, insani ve bin yılların susamışlığıyla bir cevap oluyor. Bu gücünüz yoksa ne istiyorsunuz benden? Ne geziyorsunuz PKK’nin içinde? Buna çok büyük öfkem vardır ve derhal kapı dışarı etmek isterim. Sende sınırlı bir insan hassasiyeti yoksa, kendi kimliğine, cibilliyetine ve varlığına bir saygın yoksa kimsin? Tabi bunlara değer vermeye de gerek yok. Bütün çabalarımıza rağmen eğitilemiyor, akıllanamıyor. Bizi kullanmak istiyor.

Bahsettiğiniz kişiler, gerçekten büyük emeklerin, milyonlarca halkımızın, binlerce şehidimizin, bu kadar tutuklu, işkence çekenlerimizin omuzları üzerinde yükselen bir mücadelenin etkilerine dayanıp çok sorumsuzca yaşamak isteyenlerdir. Bunların içinde Avrupa’dan gelenlerde var. Tekrar söylüyorum; ya bu yaşamı terk ederler, ya da gerçekten onu sudan çıkmış balığa çeviririz. Ben bunu her gün defalarca gerilla içindekilere de söylüyorum. Herkes az-çok değerleri geliştirme savaşımızı bilerek yaşamalı. Size yaşamayın demiyorum. Kral gibi de yaşayabilirsiniz. Ben de yaşıyorum, ama bir çalışma tarzım var, bir göreve bağlılık tarzım var. Her şey veya bütün yaşam buna hizmet ederse gerekli. Savaşa hizmetimin, örgüte, Parti’ye fazla katkımın olmadığını bilmesem, o zaman ben bir ölüyüm demektir. Fakat oldukça katkılıyım, oldukça sonuç

alıcıyım, en yaman, en yaşayan ve yaşamaya en fazla hakim olan biriyim. Tüm bunlar temeldir.

Avrupa'ya gidenler yaşamalarını demiyorum, biraz nefes alsınlar. Kolay koşullarda hem daha iyi çalışsınlar, hem de yaşasınlar. Ama o gidip, *“Ben burada nasıl sürekli kalabilirim veya buranın olanaklarını kişisel keyfime göre nasıl kullanırım, nasıl çarçur ederim”* diyorsa, onu yakasından tutacağız. Kimsin, nesin diyeceğiz. Bu mücadeleyi kazananlar sen böyle yaşayansın diye mi imkanları sundu? Zaten bunu aklına getirdikçe bozuluyorlar, kullanma bozgunculuğu, provokasyonculukları bu temelde geliyor. Bana yıllardan beri bu çok dayatıldı. Her yılda bir provokasyon dayatıldı. Avrupa'nın sunduğu yaşama göz diyor. Örgütün bunu elinden alacağını biliyor ve o açıdan örgüte meydan okuyor. Adına da halen *“Diktatörlüğe karşı çıkış tarzı, demokrasi anlayışı”* deniliyor. Aslında ne demokrasiden anladığı var, ne diktatörlükten, ne önderlikten, ne de kendisinden. Canı istiyor, insan canı istemekle yaşamasını bilmez ki. Bu çok gafil bir yaşam tarzı oluyor. Bu kişilikler kesinlikle derhal bu gafletten uyanmalıdırlar. Hünerkom'dan Kürdistan Komitelerine, bölge temsilciliklerinden sıradan çalışana, merkeze ve en benim diyen PKK temsilcisine kadar; eğer bir yiğit gibi yaşarsanız bravo size.

Benim de bir yaşam tarzım var. Şu anda halkın büyük ilgisi ve olağan üstü yaklaşımları var. Maddi, manevi her yönüyle kendini katıyor. Belki de bir padişahтан daha etkili yaşayabilirim. Ama çalışma tarzım benim için her şeydir. Örgütle ilgileniş tarzım halen beni sürükleyen tek etmendir. Bu ilgiyi aksatmam aklımdan bile geçmez. Üzerine çok rahatlıkla konup, anladıkları anlamda pašalık böyle olur demek, esef ettiğim bir durumdur. Zaten bu konumumdur ki, bizi halen gittikçe güçlendiriyor ve etkileyici hale getiriyor. Anlayamadıkları veya bazılarının gafleti şu; bu değerler rüyalarında bile görmedikleri değerlerdir. *“Bir daha bu fırsatı yakalayamam, kullanırım kullanabildiğim kadar, harcarım harçayabildiğim kadar”* diyorlar. Dedim ya bir günlük pašaysalar bu onlara yetiyor. Bunu çok denediler, yaptılar da. Sonuç; çok kötü gittiler.

İstemememize rağmen en kötü uygulamaların pençesinde kıvranıp gidiyorlar, halen de öyleleri var. Öyleleri örgüt içinde olmamalı. Örgüt adına bunların böyle yaşaması kesinlikle olmamalı. Kaçsalar da kurtulamazlar. Gizlenseler de uzun süreli gizlenme olanakları yoktur. PKK olayında gizlenme olmaz. Gizleyebilseydi, TC kendisini gizlerdi. Biz, onun bu kadar suçunu ortaya çıkaran bir hareketiz. Kürdistan toplumu çok düzenbaz, kurnaz ve sahteliklerle örölmüş bir toplumdur. Gizleyebilseydi bu toplum kendisini bizden gizleyebilirdi. Bunların hepsini biz ortaya çıkardık.

PKK netleşmiş bir ortamdır. Bu ortamdan kendini kim gizleyebilir, kim değerleri kamufle ederek kendini yaşayabilir. Böylelerine gafiller derim.

Kendilerini aldatıyorlar ve çarpılacaklar. Ne madden, ne manen, ne de düşünce itibarıyla öyle güçleri de yok ki, örgüte karşı çıksınlar. Bir beladırlar. Bilsinler ki; gerçekten hasta olsalar bir köşede belki idare ederiz, yaşatırız. Fakat içimizde, onu örgüt sorunu olarak tutamayız.

(...)

Bu konularda ölçü sahibi olmanız için örgüt değerlerini iyi anlamak ve onun iyi temsilcisi olmak gerekir. Bunu siz yapamıyorsunuz, yoksa biz ölçülerini verdik. Biraz yiğitlik ve değerlere saygılı bir yaklaşım, bu bahsettiğimiz bütün sorunları bir çırpıda çözmeye yeter de artar bile. Yiğitlik sizde yoksa ben ne yapayım? Değerlere doğru bağlılık yoksa, bunun bilinci, tarzı sizde gelişmemişse kendinizi suçlayacaksınız. Kendinizi koca karılar haline getirmişsiniz. Elbette sizi böyle süründürürler. Bir köylü kurnazı çıkar sizi istediği gibi kullanır. Bir küçük burjuva kurnazı sizi allak-bullak eder. Neden? Çünkü siz zavallısınız, kullanılmaya alışmışsınız. Öncelikle eleştirileriniz kendinize olmalıydı. Bakın, dünya birleşti beni kullanabildi mi! Ben her şeyi dünyadan koparmadım mı!

Düşünün ki ben, Kürdistan için değerleri en başta TC'den nasıl kopardım? TC'ye liseden itibaren borçluydum, ona dayanarak okudum. Ve halen TC'ye yaptırdığım masraf, yalnız maddi planda sorumluluğumuz altında geliştirilen, kendi söylemleriyle dört yüz trilyondur. Yıllardır PKK'yi dayatarak TC'yi çözüyor ve yaşamasına imkan vermiyoruz. Biz, en azgın düşmana karşı böyle davranmasını bilen bir hareketken, bu hareket böyle oluşturulmuşken, işte bunun büyük ustalığı söz konusuysen, sen nasıl değerleri çarçur edersin? Anlayış bunun neresinde? PKK'yi anlamayla, Önderlik gerçeğini kavramayla, senin bu yaşamın arasındaki ilişki nerede? Böyle nasıl yiğitleşecek, nasıl saygıdeğer bir konuma geleceksin? PKK'nin iyi bir kadrosu, hatta iyi bir dostu veya sempatzanı olmak istiyorsan bunları bileceksin, bunun başka çaresi yok. Çünkü bir halk için, bir ulus için ölçü gerekiyor. Yani biz deli miyiz, neden bütün yıllarımızı bu işlere acımasızca veriyoruz.

İnsanlığa karşı şöyle alınımız ak, itibarımız artıyor diye bahsediyorsunuz. Acaba o nasıl geliyor? Bunun tarihçesini biliyor musunuz? Bilmezseniz saygısızsınız. Alnınız açık, hatırınız var. Bu nasıl ortaya çıktı? Büyük çabalar nasıl geliştirildi? Eskiden grupta adım bile anılmıyordu. Ve hatta adımı andığım zaman kendi kendimden utanıyordum. Şu anda hepiniz itibar kazandınız. Bunun kıymetini takdir etmezsen, şükran duygularını diri tutmazsan tabi ki bir gafil olursun, bir bastırmacı, bozguncu olursun ve kendini de akıllı sanırsın. Yanlış! Şimdi görüyorsunuz ki, tüm bunlar PKK dersleri oluyor. Aynı zamanda eğitimidir ve biz de olağanüstü bir çalışmayla bu eğitimi vermek istiyoruz. Ve sizler için de bu değerlendirmeler tam bir konferans, bir kongre havasında geçti, sizi her türlü sağlıklı kararlara ulaştırabildik. Önümüzdeki ufak-tefek sorunlara çok rahatlıkla

özüm gücü olabilirsiniz. Ben onlara sorun da demiyorum, zamanla halledilecek meselelerdir.

Sizden daha fazlasını beklemeliyiz ve daha fazlasını başarmalısınız. Bu sizin için de adeta uzun bir süreden beri ihtiyacı duyulan bir susuzluğun giderilmesidir. Böyle yaklaşım göstereceksiniz. Bu aynı zamanda kendinizi biraz yiğitleştirme, adam etme hareketidir. Kendinizi buna layık görün, yakıştırın, kazanan siz olacaksınız.

Avustralya'daki Kürdistanlı Yurtsever, Emekçi Halkımıza!

Değerli Yurtsever Halkımız!

Aranızdan gelen bir grup parti taraftarlarımızla da yaptığımız tartışmalar gösterdi ki, dönem sizin için de yurtseverliğe dönüş, ülkeye bağlanış ve PKK öncülüğünde hızlı gelişmeler sağlama dönemidir. En uzağa savrulan bir halk kesimimizsiniz. Yaşadığınız büyük zorluklarla ve yine şu anda sahip olduğunuz olanaklar, belki bir çok şeylerin bitirilmesi pahasına kazanılmıştır. PKK'ye katılmaya ve bu anlamda yurtseverliğe dönmeye çalışırken, şüphesiz bazı sorunlarınız ortaya çıkacaktır. Bu yeni bir gelişmedir, sahipsiz olmaz. Fedakârlık yapmadan, yine belli bir kişilik alt üst oluşumu yaşamadan bu yeni döneme katılmak söz konusu olmaz. Gelen dostlarımızın şahsında da ortaya çıkan budur. Kaldı ki çok heyecanlısınız. Oldukça da yetenekleriniz var. Oraya gitmeniz bile belli bir kabiliyetinizin olduğunu ve belli bir olanağa kavuştuğunuzu gösterir. Hiç şüphesiz uluslararası alanı tanıyorsunuz. Kürdistan ölçülerine göre belli bir maddi dayanma gücünüz de ortaya çıkmıştır. Oldukça özgür koşullarda yaşamayı da bilmişsiniz. Bunu artık ulusal kurtuluşun hizmetine verme zamanıdır. Bu temelde Parti'yi iyi kavramanın ve onun ölçülerine bağlanmanın zamanıdır.

Parti uzun süreden beri sizlerle ilgilenmek istedi. Hatta temsilcilik düzeyinde bazılarını yolladı. Bunların istenilen ölçüde olmadığını biliyoruz. Zaten sizlerin de bunları dört dörtlük Partili diye almanıza gerek yok. Sadece bir şeyler versinler, hiç yoktansa böyleleri olsun anlayışıyla verilmiştir. Ama esas olan, belgeli olarak da size sunulan parti değerlendirmeleridir, çözümlemelerdir. Bunlar da elinize ulaşmıştır. Ülkedeki savaş, zaten sizi her gün çalkalandırmakta ve derinden yurtseverliğe bağlamaktadır. Düşmanın, her gün dünyayı bile etkileyen vahşeti, işte daha yeni olan DEP yargılanmaları, günlük katliamlar sizi inandırtmaktadır. Yine, basın-yayın olanakları artmıştır. Her gün bu konularda değerlendirmeler yapılmaktadır. Dünya öğreniyor, hiç şüphesiz siz de gerçeklerimizi öğreneceksiniz.

Gelen dost grubu, -hatta çoğu partili olabilecek kadar güçlüdür- rahatlıkla Avustralya'daki Parti temsilciliğine, yine ERNK temsilciliğine yeter de artar bile. İnaniyoruz ki, özellikle bundan sonra bu temsilcilerimiz, sadece oradaki sorunlara çözüm gücü olmakla kalmayacak, daha fazlasını ülkeye taşıracaklar. Maddi ve manevi anlamda ülkeye taşırmayı bilecekler. Bir defa oradaki bütün kitlemizi yurtseverlik saflarına çekecekler. Etkilenmedik, örgütlenmedik tek bir aile kalmamalıdır. Ülkeye kadar uzanan çevreleri vardır. Bu çevreleri de, bu mücadeleye bağlamayı kesinlikle bileceksiniz. Çünkü koşullarınız buna imkan veriyor.

İçinizde daha aktif yönelmek isteyenler olacaktır. Bunda da zorlama yoktur. İçinizde bazılarının katıldığını biliyorum, değerli katılımlardır, oldukça özlü ve ölçülere gelmekte kararlıdırlar. Daha fazlası da ortaya çıkabilir. Gücünüz ölçüsünde, gerekirse her aileden birisini gerilla saflarına, profesyonel savaşıclığa katılmasını bir hedef olarak önünüze koymalısınız.

Sizlere bu grubun şahsında seslenirken; mücadelemizin ne durumda olduğunu görüyorsunuz. Biz 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yıldönümünü büyük bir başarıyla geride bıraktık. Gerçekten bu yıldönümü için söylenecek olan şudur; Kürdistan halkı yeni yeni bir çeki düzeni yakalamıştır. Bu anlamda gerilla ordulaşması bir daha sökülmeyecek kadar kendini örgütlemiş ve savaşıma çekmiştir. Sizin için en büyük müjde, kesinlikle böylesine bir ordulaşmayı, savaşımı diri ve sürekli kılmaktır. Bunun müjdesini verebiliriz. Bununla da halkımız tümüyle ayağa kalkışını ve savaşımını sürdürmektedir. Yurt içi ve yurt dışında her düzeydeki halkımızın uyanışı, örgütlenişi gelişerek devam etmektedir. Ve bunun küçük bir parçası da sizsiniz. Kendi gelişmenizde de görüyorsunuz ki, bir halk uyanıyor ve herkes bir arada bir kale görevi, iyi bir savaşım mevzisi rolünü oynayabilecek durumdadır. Etkimizin ulaşmadığı tek bir yer kalmadı.

Avustralya kıtasının en uzakta olmasına rağmen burada da ne kadar güçlü olduğumuzu görüyorsunuz. Asya kıtası, Afrika kıtası, Avrupa kıtası hatta Amerika kıtasında da daha fazlasıyla güçlüyüz. Bir giremediğimiz Antartika kıtası varsa, o da insandan yoksun olduğu içindir. Sadece mekansal yayılmak değil, insanlığı derinden etkileyecek bir gelişmenin de içindeyiz.

Biliyorsunuz ki, ülkemiz insanlığın beşiği olan Ortadoğu'nun kilit ülkesi. Kaderimizi elimize almaya çalışıyoruz. Öyle inanıyoruz ki, önümüzdeki dönem de sadece ülkede değil, bölgede de etkinliğimizi oldukça arttırıp, -dernekleşme de dahil- siyasal gelişmelerin en anlamlı ve ufuklu imkanını yakalayacağız. Şimdiden kazandıklarımız bunun teminatı, bunun başarılabilceğinin ifadesidir. Bu sizin için de büyük bir umut, umut olmaktan da öteye, gün be gün gerçekleşen ve onsuz yaşanmayacak olan bir yaşam gerçekliğimizdir. Bunu her zamankinden daha iyi anlamalı böylece kendinizi tanımalı, ülkenizi tanımalı ve özgürlüğünüzü

elde etmelisiniz. Bizde en eksik olan bunlardır. Bu yönüyle de kendinizi tamamladığınızda belki de dünyada bizden daha güçlü bir halk olamaz. Hatta en arkadaki bir halk, en öne geçen bir halk bile olabilir. Ve sizleri bu temelde selamlar, 15 Ağustos Atılımı'nın sizler için de önemli bir gelişmenin başlangıcı olmasını diler, tekrar saygı ve sevgilerimi sunarım.

Şimdi Avrupa'ya da diğer grubumuz şahsında seslenmek istiyorum.

Avrupa'daki Yurtsever, Emekçi Halkımıza ve Tüm ERNK Çalışanlarına!

Değerli Yurtsever Halkımız ve Tüm Çalışanlarımız!

15 Ağustos Atılımı dolayısıyla sahamıza gelen bir grup emekçi taraftarımızın şahsında bir kez daha sizleri, yaşam koşullarınızı, özellikle de mücadele sorunlarınızı yakından tartışma imkanını bulduk. Hiç şüphesiz yıllardan beri, Parti hem size bir çok şey verdi, hem de sizden epeyce değer aldı. Maddi katkılarınız, savaşçı katılımınız mücadelemizde vazgeçilmez bir ağırlığa sahip olmuştur. Ve halen de en verimli ve kapsamlı bir biçimde bu işlevini sürdürmektedir.

PKK'nin 1980'den sonrası gelişiminde, emekçi halkımız kesinlikle belirleyici bir rolün sahibidir. Bir Ortadoğu'daki halkımızın, bir de Avrupa'daki halkımızın emeği, katılımı ve katkısı olmasaydı ne PKK böyle bir PKK olabilirdi, ne de ARGK, ERNK böyle bir gelişmeye ulaşabilirdi. Ve kesinlikle 1980 sonrası, PKK'nin güç kazanmasında ve yine silahlı savaşımın gelişmesinde belirleyici bir yeriniz var. Fakat bu böyle olmakla birlikte, çok iyi çalıştığımız, çok yeterli olduğunuz halde, 'bundan daha fazlasına gerek yok' deme durumunda olmadığınızı, tam tersine daha fazla çalışmanın ve hatta ilk defa verimli bir çalışmanın başlangıç aşamasına ayak bastığınızı söyleyebilirim.

Şimdiye kadar yapılanlar bir hazırlıktı, asıl çalışma bundan sonrası içindir. Siz Parti'yi şimdi daha iyi tanıdınız, yurtseverliği şimdi fark ediyorsunuz. Bu bir başlangıçtır. Biz de on-on beş yıldır sizlere ulaşmaya çalışmamıza rağmen, ancak sınırlı olarak ulaşabildiğimizi söyleyebiliriz. Gösterdiğimiz sabır ve bizim adımıza yapılan her türlü yetmezliğe katlanmamızın sebebi, size sağlıklı ulaşabilmek içindir. Aslında bağlılığınız güçlü ve oldukça kapsamlıdır. Artık sizlerle daha fazla iş geliştirebiliriz.

Orada Partimiz adına çalışanlar, merkezden tatalım bölgelere kadar, çok çeşitli yetmezlikler, yanlışlıklar ve hatta kabul edilmez tutum ve davranışlar içindedirler. Bunu biliyorum ve zaten şunu söylemekten de geri durmuyorum; bunlar adeta halk için çalışan, halkı ilerletenler olmak yerine, oldukça geriletken

bir konuma düşmekten kendilerini kurtarmıyorlar. Ayak bağı olmayı, ağır bir bürokrasiyi ve kendini yaşatmayı esas almaktan çekinmiyorlar. Bunlara sert eleştirilerimiz oldu. Siz halkımıza da bir kez daha bunu çok açıkça böyle olduğunu belirtmekten çekinmiyorum. Çekinme şurada kalsın, bizimle sizin arasında yer alan bu örgüt çalışanlarının üzerine gitmenin bir görev olduğunu da söylemeliyim.

Ben siz emekçilerde fazla kusur bulamam. Sizin kusurunuz; eksikliğiniz bilinçsizliğiniz ve duyarsızlığınızdır. Bunları da hızla aşıyorsunuz. Bundan sonrasını en iyi biçimde yapacaksınız. Fakat daha fazlasını yapmanız gerekir. Çok çalışmak ve özellikle bundan sonra çok fazla mücadele vermek istiyorsunuz. Öyle sanıyorum ki vermek istediklerimizin yüzde birini bile alma imkanını yakalayamamışsınız veya oradaki örgütümüz size bunu vermemiş. Siz de oldukça katkıda bulunmak istiyorsunuz. Yetenekleriniz, gücünüz, olanaklarınız var; köyleriniz, akrabalarınız ve diğer yakınlarınızın hepsini devrime çekme imkanlarınız olmasına rağmen, bir örgüt çıkıp da şöyle yapmalısınız demiyor, hatta bunu dayatmıyor ve görevlerinizi size hatırlatmıyor. Tam tersine en az ilgiyle, çok şey yapabileceğiniz halde sanki yapma gereği hiç yokmuş gibi bir yaklaşımla boşa çıkarıyor. Ne siz bunu kabul etmelisiniz, ne de ben asla bunu kabul etmeliyim. Bunu örgüt temsilcilerimiz yapamıyorsa, giderek biz yapmalıyız.

Parti, örgüt sizin içindir. Sizin için olamıyorsa, “*Biz halk olarak kendi kendimiz içiniz*” deyin. Parti gökten inmiş değil, sadece bir araçtır. İyi köprü rolünü gördü mü, size iyi değer taşıdı mı başınızın üstünde yeri vardır. Baktınız fazla bir şey veremiyor, kırıp döküyor, basmayın ona, ağaç olarak güvenmeyin. Kendinize güvenin. Çünkü Önderlik de gerektiğinde Parti’den daha fazla size ulaşmayı bilen bir kurumdur. Bazen kendimi Parti yerinde, hatta daha fazlasında tutuyorum ve size ulaştırıyorum. O zaman yine bizden öğrenin, ihtiyacınız olan her şeyi bizde bulabileceğiniz gibi, görevlerinizi de bilince çıkarabilir ve çözüm gücü olabilirsiniz. Bu anlamda çaresiz değilsiniz. İki de bir yeni kadro geliyor, istediğinize sizi kavuşturamıyorsa, beklediğinizi göremiyorsanız “*Filan acemi, filan zarar veremez*” diyebilirsiniz. Kadromuz da kendini böyle tanımalı.

Kan-ter içinde çalışılmadığını çok iyi biliyoruz. Ülkemizde karnını bile doyurmak meseledir. Oysa bazıları örgütün sırtında ağa gibi yaşayacak, görevi de sanki halkı bastırmakmış, bozgunculukmuş gibi davranacak. Hayır, biz enayi değiliz, bunları bir çırpıda köşeye oturturuz. Kimdir bu? Kenarda kendinden mamur, pehlivanlar, evliyalar gibi, onlar kimdir? Bir şey vermediği açık. Üslup bozukluğu veya yoldaşça olmayan yaklaşımları varsa, o zaman atın bir tarafa. Ben örgüt içinde de bunu söylüyorum. Böyle yoldaşlık ölçülerini zorlayan, değer

sunmak yerine bile bile çarçur eden olursa devamlı yakasından tutun. Zaten iyi bir devrim savaşı kesin böyle olmasını bilendir.

Düşman bizimle oynadığı kadar oynadı. Bozguncular ve provokatörler zarar verdikleri kadar verdi. Biz de bunlara karşı amansız savaştık. Düşmanın, örgütümüzü bozma girişimlerini ilk defa tamamen boşa çıkardık. Onun dolaylı müttefiklerini, işbirlikçilerini, her türlü provokatif, kışkırtan, tahrik eden ve bozan temsilcilerini de durdurduk. Doğrusunu çok rahatlıkla hem egemen kıldık, hem de pratikte birleşen ve kazandıran örgütü size sunduk. Sahip çıkmak, onunla savaşmak sizin işinizdir.

Bazı şikayetleriniz var. Hem örgüt çalışanı, hem kitle halk olarak bana yüzlerce mektup gönderiyorsunuz. Ben de size cevaplarını veriyorum. Cevapları çoktan verdim ve her gün tekrarlıyorum. Ancak siz öğrenmesini ve yerinde uygulamasını bilmiyorsunuz. ve bu sizin kusurunuz. Yetki mi istiyorsun? Genelde bütün halka bu verilmiştir. Ben her zaman şunu söyledim; bildiğiniz bazı doğrular var, birisi temsil etmiyorsa ben de olsam yüklenin. Örgütün çalışma tarzı, temposu var, temsil edemiyorsa, merkezimiz de, Avrupa temsilcimiz de hatta sıradan bir çalışan da olsa onu eleştirebilmeli ve “*Hizaya gel*” diyebilmelisiniz. Bu hem yetkiniz, hem hakkınız, hem de görevinizdir. Sahip çıkacaksınız.

Biz, kimseye ağalık yapsın diye yetki vermedik. Hele benim adıma, bütün gücünü benden alsın, dolayısıyla da halktan alsın ve gelsin orada kendini sahtekarca hak etmediği bir yaşam içinde tutsun. Düşmandan önce bunları çözelim. Beni kullanmalarına ve taklit etmelerine hiç gerek yok. Benim ne olduğum ve nasıl çalıştığım çok açıktır. Emek savaşı bellidir, yetişmem belli, taklitlerim belli ve dünya alem beni tanıyor. Bu taklitçiler mi tanımıyor? Ve onlar mı bizimle oynayacak, kim bunlar? Onlara şunu söylüyorum; hadlerini bilsinler. Yiyecekleri kadar yiyorlar, yaşayacakları kadar yaşıyorlar, ama sahte bir önderlikle, bir taklitçilikle bizi uğraştırmaları. Ve siz buna fırsat vermeyin. Korku veya endişeye gerek yok. Başarıysa başımızın üzerinde yeri var, en değerli yoldaşımızdır, değilse ya hizaya gelsin, ya aramızdan gitsin. Ben tekrar söylüyorum; bunlara ne muhtacım, ne de bunlardan çekiniyorum. Sadece yüce yoldaşlık sıfatını kullandıkları için onlara karşı kendimi bozmak istemiyorum. Yoksa gerçekten kahretmesini bilirim. Israr ederlerse kahrolacakları da kesindir. Marazi hastalıkları yaymasınlar. Halkımızın eğitimine ilişkin, yine örgütün eğitimine ilişkin görevlerini bilmezlik etmesinler. Biz çok cesur bir hareketiz.

Ben kendimi bu kadar eğitebiliyorum. Gördünüz, bu saate dahi bile nasıl işlerin başındayım. Benim günlük ilgilenişlerim, bin bir işim vardır. Hoş geldin demeden turalım bir selamı vermeye kadar bir tarzım vardır, taklit edeceklerse bunu taklit etsinler. Yoksa kendi ağalıklarını şuna buna dayatmasınlar. Bu kabul

görmez. İnsanımızla nasıl ilgileniyoruz? Ben yediden yetmişe, yeni gelenden yirmi yıldır katılmış olana kadar, hepsine her gün öğretiyorum. Kendine çok güvenen ve bizi temsil ettiğini iddia eden de böyle çalışmak zorundadır. Aksi halde sırtımda onu tutmam, taşımam. Böyle yaptım diye de *“Vay şöyle etkili bir temsilci, şöyle yaman bir PKK kadrosuna bu yapılır mı”* denilmesin. Evet, en başta da ona her şey yapılır, çünkü adam gibi çalışmasını bilmesi gerekir. Bu da bir talim. Gereklerini halkımız da, örgütün altı da, üstü de yerine getirmeli.

PKK deyip geçmeyelim, Önderlik deyip geçmeyelim. Biz, size gerçek veya olağan otoritemizi göstermek istiyoruz. Görmediğiniz, bilmediğiniz için değil yeni yetişiyorsunuz. Umutlarınızı, moralinizi biraz daha pekiştirmek ve anlayışla, ikna ile düzeltmek istiyoruz. Ama bundan şu sonuç çıkarılmamalı: Bildiğimi yaparım, bildiğim gibi yaşarım. Yaşayamazsın! Önderlik nedir, bunu bilin. Düşmanını bile çalıştıran, düşmanına dayanarak hareketini geliştiren bir örgüt, senin böyle ağalık yapmana, emekler üzerine bağdaş kurup kendini dayatmana, kendini satmana izin verir mi? Sen çılgın mısın?

Siz halkımızı bile bu kadar emekle çalıştırıyoruz. Bu kadar katkılarımızı sağlamışız. Bütün ülke halkımızı görüyorsunuz. Bu kadar zulme rağmen her şeye direniyor. Ve biz az bir şey vermemişiz, yoksul oldukları halde ona katlanıyor ve örgüte tek bir şey söylemiyorlar. Önderlik gerçeğine bağlılıklarını ölümüne sürdürüyorlar. Tabii bunun anlamı var. Siz Avrupa’daki halkımız rahat koşullardasınız. Daha fazla çalışacaksınız. Şimdiye kadar verdiklerinizi, katkılarınızı sadece bir başlangıç olarak değerlendireceksiniz. ‘Katkımız asıl bundan sonrası içindir. Ülkeye taşırılacağız’ diyeceksiniz.

Yüz binleri bulan bir kitleyi ifade ediyorsunuz, her biriniz ülkede beş tane akrabasını kazanırsa bu eder bir milyon. Kazanamaz mısınız? Rahatlıkla mektupla, telefonlarla bile bunu yapabilirsiniz. Size bağlı olan insanlar çoktur, siyasileştirin, örgütleştirin ve bir grup yapın. Mahalleleriniz, köyleriniz var, kendinizi oralara yayın. Ben bütün dünyaya kendimi yayıyorum. Siz üç-dört hanelik bir köye mi, on beş-yirmi kişilik bir aileye mi kendinizi yayamıyorsunuz? Kendinizi yayamıyorsanız bitmişsiniz, zavallısınız ve bizi hiç anlayamamışsınız demektir. Madem yüz binlere ulaştınız, bu eşittir mücadelemizin en kısa sürede ülkemizin ulaşabileceğiniz hemen her köyüne, her mahallesine, ailesine taşırılmasıdır. Bundan sonra sizin göreviniz budur ve artık Avrupa’yı değil, ülkenin içini fethedeceksiniz. Fethetmenin zamanıdır, bu mümkündür ve olağanüstü olanaklarımız da vardır, bunları kullanacaksınız. Görevdir, tartışılmaz ve gereği yerine getirilir.

Tüm Değerli Çalışan Yurtsever Halkımız!

Parti adına gerçekten fedakârca çaba gösteren tüm çalışanlar. Merkezden tut en sıradan bir çalışma alanında bulunan yoldaşlar! Gün, gerçekten fethetmeye yakın günlerdir. 15 Ağustos Atılımı'nın bu yıldönümü de, ülkede büyük gelişmelerin yaşandığı, hemen her düzeyde TC ile hesaplaşmanın sürdüğü günlerdir. Onuncu savaş yılı, bir devlet kurmaktan bile değerli mücadele günleridir. Mücadelenin ezilmemesi, -ki düşman bu yaz bizi bitirme iddiasındadır, olağanüstü ve görülmemiş yöntemlerle yükleniyor- ezmesine fırsat vermemek size yapacağımız en büyük iyiliktir. Siz halkımıza sunacağımız en değerli müjdedir. Ben bunun dışında da bir değer sunulabileceğine inanmıyorum.

Tarihimizde, düşmanın çok iddialı olduğunu, oldukça planlayıp yüklendiğini biliyoruz. Bizim de bunun karşısında bir yok etme sürecini boşa çıkarmakla, büyük coşku ve mutluluk içerisinde olduğumuzu belirtebiliriz. Bu savaşımı bu düzeyde tutmanın, sizin en büyük tutkunuz olacağı inancındayım. Zaten heyecanınız bizimkinden bile daha fazla, tutkuyla yaşama katılmanız bunun böyle olduğunu gösteriyor. Yerindedir, doğrudur ve bundan sonra daha fazlası olacaktır. Biz bundan sonra ülkede daha iyi savaşacağız. Buna, şimdiye kadarki yanlışlıklarımızdan, eksiklerimizden kurtulma dönemi de diyebiliriz. Tarihi kösteklerini yırtma, zaafılarımızı giderme dönemi de diyebiliriz. Kösteklerden, zaafılardan ve yanlışlıklardan bu kadar arınmış bir gerilla savaşı, yine bu kadar dayanabilir, savaşan halk gerçekliğimiz eğer kendi kendisine kötülük etmez, kendi kendine darbe vurmazsa ki buna - fırsat vermemek en temel görevimizdir- bundan sonrası zamanlamadır ve bu iş kazanılacaktır.

Bize çok bağlı olduğunuzu söylüyorsunuz, bence buna da gerek yok. Bağlılık artık kendi kurumlaşmalarımızda, kendi kişiliklerimizin görev bilme başarısında olmalıdır. Ben şimdiye kadar idare etmeyi bile çok fazla buluyorum. Vermem, yani tarihi açıdan bir kişilikten ne beklenir. Kaldı ki gerekmez de, siz daha fazlasını yapabilirsiniz. Bunu böyle bilmeli, kendinize böyle güvenmeli ve başarıyı da zorlamalısınız. Bunun için düşünecek ve gerektiğinde tartışacaksınız, gerekli olan örgütlenmeleri yaparak ülkeye ve savaşa taşıracak gücünüz de var. Kesinlikle zaferi sağlayabilecek bir kitlesiniz. Oradaki parti rahatlıkla zaferi kendinde başlatabilir bir nicelik ve kapsamdadır.

Mesele, görevlere tam başarı temelinde, özellikle bizim verdiklerimiz temelinde sahip çıkabilecek misiniz, layık olabilecek misiniz? Özellikle yaşamda mücadelecî üslubu, çekici ve örgütleyici üslubu tutturabilecek misiniz? Bunları sağladığınızda adım gibi biliyorum ki, bu iş başarılabilecektir. Burada çok mütevazıyım. Çoktan başarmamız gerekeni yeni yeni başarıyoruz. Kesinlikle şırmamıyoruz, kendimizi yitirmiyoruz. Çoktan halledilmesi gereken bir iş gelip omzumuza yıkılmış, onu da insan olmamızın bir gereği olarak üstlendik ve gördüğünüz gibi başardık. Anlaşılmayacak hiçbir yanı yok, anlaşılıp da gerekleri

yerine getirilmeyecek bir iş de değil. Ölüm her zaman vardır, belki beş yıl fazla, belki beş yıl az yaşayacağız. Kaldı ki, bizim bu yolumuz biraz da ölümsüzlük yoludur.

En kötü ölümler veya bize dayatılan ölüm ölümün ta kendisidir. Ölümsüzlük ise PKK'nın dayattığı yaşamdır. Biz, her zaman bu yolun şahadetlerini yaşamın komuta gücü diye değerlendiriyoruz. **Bizde şahadet yaşayan kaynaktır, yaşatan kaynaktır.** Benim de altımda bu kaynak akıyor, yoksa ben böyle yaşayacağıma asla inanmıyorum. Şehitlerin sözcüsü olmaya çalıştık, onların vasiyetlerini yerine getirmeye çalıştık ve böylece güçlendik. Bu herkes için geçerlidir. Şehitlerimizin sözcüsü olmak, onların vasiyetlerinin yerine getiricisi olmak yaşamımızın varlık nedenidir.

Yine bu arada, kahramanca direnen yoldaşlarımızın zindan direnişçiliği, dağ direnişçiliği var. Hatta bu sahanın direnişçiliği de saygıdeğerdir. Onlara da her zaman bağlıyız. Bütün bunlar yüksek ve her şeyin önüne konulması gereken değerlerimizdir. Şimdiye kadar dürüstçe ve yerinde bağlılık göstermekle geliştirdiğimizi gösterdik veya başarılmanın başarılabilirliğini de ortaya koyduk. Bundan sonrası kesin zafere doğru yürümedir. Yürüyüş halindeyiz, ciddi hatalar yapmazsak ve herkes söylediğim kısa çerçeve dahilinde görevlere sağlıklı yaklaşırsa zafer kesindir.

Bu temelde tekrar 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yıldönümünü sizler için de kutluyorum. Selam ve sevgilerimi sunuyorum.

5 Ağustos 1994

Savaşan Halkımıza

Yeniden dirilişı gerçekleştiren ve kurtuluş yolunda emin adımlarla yürüyen halkımıza 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yıldönümü kutlu olsun!

Tarihte yitirilen bir ülkenin en eski halkı, günlerin en anlamlısı olan bu günü, 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yıldönümünü, kendini her yönüyle yeniden yaratarak, insanlıkla tanışmasını en temel insan hakları savaşıyla ve bağımsız bir ülke, özgür halk kimliğiyle karşılayarak kendine layık olanı artık iyi anlamış, hiçbir gücün elinden koparamayacağı tarihi bir savaşı başarıyla verme şansına erişmiştir.

Bugün artık meselemiz, bir kurtuluşun ön gününde neleri yapmalıyız, üzerimize düşen görev nedir, hakettiğimiz tam kurtuluşu bir an önce nasıl sağlamamız gerekir meselesidir. Bugün, bu gerçeği iyi görüyor ve hepinizle bunu tartışıyoruz. İnaniyoruz ki, görevlerimizin üzerine doğru gidersek bu kurtuluş da fazla geç olmayacaktır.

Siz meşakkatli bir yaşamın içinden geçen değerli halkımız!

Şunu iyi bilmelisiniz ki, Parti sizin içindir. Halk ordumuz da sizin içindir. Uzun yıllardır Partimizin adını uzaktan duydunuz. Ama bu gerçek gittikçe size yaklaştı ve bugün yaşamınızın ayrılmaz bir parçası haline geldi. Bu tarihi gelişmeyi sağlayan ve Partimizin öncülüğüne tabi olmanızı gerçekleştiren yıllar sizin içindir. Parti savaşı sizin için bir öncü yaratma, sizi kendinizle tanıştırma, savaşa alıştırma, kazanmaya alıştırma savaşıydı ve bu başarılıydı. Peki, Parti savaşıyla ne kazandınız? Düşünce gücü kazandınız, siyaset sahibi olmayı öğrendiğiniz ve özgür yaşamın nasıl olması gerektiğini anladınız.

Daha sonra devreye ordumuz girdi. Silahlı kuvvetlerimiz ve onun savaşı size ne kazandırdı? Düşmana bakma gücünü bile gösteremeyen, daha düne kadar bir düşman jandarması karşısında bile yerlere dek eğilen sizler, eğer bugün düşman karşısında oldukça iddialıysanız ve sadece karşı koymayla da değil, onu savaşıarak gittikçe geriletiyor ve emin adımlarla başarıya doğru koşuyorsanız, işte bütün bunları sizin adınıza uzun süredir savaşılan ordumuza, ARGK'ye borçlusunuz. O sizin öncü ordunuzdur. Ne kadar küçük de olsa, ne kadar yetersiz de kalsa, bu ordunun savaşı, siz halkımızın savaşı, bizzat her cephede en sonuç alıcı bir siyasi orduya ulaşmanıza, onun bütün olanaklarını elde etmenize yol açmıştır. Şunu şimdi çok daha iyi görüyorsunuz ki; Parti sizin partinizdir, ordu sizin ordunuzdur ve hem de bunlar yaşamınızın ta kendisidir.

Görüyor ve inaniyoruz ki, sizler bugün özgürlük için ayağa kalkma, bunun için gereken her türlü fedakârlıkta bulunma gücünü gösteriyorsunuz. En değerli evlatlarınızı gözünüzü kırpmadan ve gülerek savaşa vermekten tutalım, zor bela

elde ettiğiniz kendi yaşam olanaklarınızı bile sınırsız bir fedakârlıkla sunmaktan da geri durmuyorsunuz. Yani mutlaka bir şeyler yapmak gerektiğini biliyorsunuz. Bu ne demektir? Bu, sizin artık bu savaşı kendi öz savaşınız olarak gördüğünüzü, onu kazanmak için gerekirse en değerli varlığınızı ortaya koymak durumunda kaldığınızı gösteriyor. Bu temelde sizi kutluyorum.

15 Ağustos Atılımı'nın esas anlamı, sizin böyle savaşılmaya cesaret eden, kazanmak için her şeyini ortaya koymaya yaklaşan bir halk durumuna gelmenizdir. Bundan daha büyük bir kazanım olmaz. Şimdi daha iyi görüyorsunuz ki, tarihte ve insanlık alemi içinde biz en yitirilmiş, her türlü insani ve ulusal haklarından uzaklaştırılmış, hakkında ölüm fermanı çoktan verilmiş ve yere gömülmüş bir halktık. Daha düne kadar düşman, cumhuriyet döneminin isyanlarını ezmeye, *"İşte mezara gömdük, betonladık"* diyordu. Kendince her şeyi yaptığını sanan ve bizi bir daha dirilemeyecek gören bu düşmana karşı şimdiye kadar verdiğimiz, esasta bir diriliş savaşıydı. Yakın dönemde diriliş gerçekleşti, hem de yeniden.

Hiç kimse şunu iddia edemez; bizim eskiden de şöyle-böyle bir tarihimiz vardı. Bir tarihimiz vardı, ama bu tarih, 1940'lara geldiğimizde biten bir tarihti. Bir tarihimiz vardı, ama içinde her şeyin aleyhimize gittiği ve bir daha da özgür yaşam olanağı bulamadığımız bir tarihti. O tarih içinde her şey gittikçe daha da fazla tükeniyordu. Böylece elimizde yitirilmiş bir halk ve kaybedilmiş bir ülke, daha da kötüsü düşmanı için çalışan bir halk ve sömürgeci bir ülke kalıyordu. PKK'yi ortaya çıkardığımızda böyle bir ülkeyi miras aldık. Biz, sizler adına ilk kelimeyi söylediğimizde, *"Kürt de vardır"* dediğimizde sizi böyle devrالدık. Bugün ulaştığımız noktada mücadelemizi saygıyla anmamız gerektiği açıktır. Bugün böyle bir anma günüdür. Ve bizi bugüne getiren kahraman şehitlerimizdir. Bugünü bir de şehitlerin anısına böyle anlamalıyız.

Bir halkın kendini bu kadar unutmaması çok esef vericidir. Sizler bazen acılı günlerle karşılaşsınız. Halbuki bizim halk olarak en acı günümüz dünkü gündü. Düşünün, insanlık adına ortada hiçbir şey kalmamıştı, en rezil ve en utanılabilir bir durum söz konusuydu. Fakat sizler o koşullarda da yaşadığınızı sandınız. Düşmana en alçakça hizmet etmeyi yaşam sandınız. Hiçbir halk, faşist bir düşmana, kendini soykırıma tabi tutan bir düşmana böyle hizmet ederek yaşadığını sanamaz. Eğer o koşullarda da yaşadığını sanıyorsa, o halk, sadece en lanetli ve en aşağılık bir halk olarak anılmakla kalmayacak, hep üzerine tükürülen, ölüsü de, dirisi de böyle anılan en rezil bir halk olacaktır. Bu, herhalde ölümlerin, ayaktaki ölümün en beteri idi. Lakin daha düne kadar yaşanan da buydu. Biz PKK'yi niçin böyle ateş altında, bu büyük ve korkunç ateş içinde ortaya çıkarmaya çalıştık? İşte bu çok rezil olan, bir an bile yaşanmaması gereken yaşamdan kurtulmak için.

Bugün değişen bir atmosferde hepiniz her gün dűşmanı lanetliyorsunuz. Bizden daha fazla cesaretle sizler, dűşmanın üzerine gitmeye çalışıyorsunuz. Yarın bu yürüyüşünüz daha da amansız olacak ve belki de dünya birleşse sizi durduramayacaktır. Ama yakın tarihimizi bilmeden bu yürüyüşten bir şey anlayamayız. Ben kendim de sizin adınıza devrimciliğime başlar ve geliştirirken, bu lanetli yaşama karşı tek başıma yıllarca savaşıırken, ‘ben yalnızım, ben tekim, olanaklarım yok’ deyip kendimi yere atacağıma, ilk kelimeyle ve her şeyiyle borçlu bir kişilikle başlamayı ve yürümeyi esas aldım ve başka bir çare de bulamadım. Bu sadece benim için değil, hepiniz için geçerlidir.

Biz insan olmak istiyoruz, sizi şerefli bir insan haline getirmenin ekmek ve sudan daha öncelikli ve gerekli olduğunu düşünüyoruz. Sizlerin en büyük yanılgısı, bunsuz ve bunu mahşere erteleyerek yaşayabileceğinizi sanmanızdır. Ben çok açıkça söyleyeyim, yalnız siz halkımıza değil, herkese söyleyeyim, bütün Parti’ye ve bütün savaşıan ordumuza söyleyeyim; biz bu yaşamı gerekirse bin defa yerin dibine gömeriz ve asla sizlere layık görmeyiz. Bu, bizim hayata yeniden başlama sözümüzdür. Yaşamı yeni bir-iki kelimeyle kavrayarak, yeniden yaşama başlamaya çalışmamızdır.

En büyük kötülük hem de kendi kendimize yaptığımız kötülük nedir? Dűşmanın kendi kendisine bile yaptırmadığı işleri, kendi askerine yaptırmadığı askerliği ve kendi emekçisine yaptırmadığı emekçiliği azap askerleri gibi öne sürerek sizlere yaptırmaması, en tortu işleri karşılığında hiçbir şey vermeden siz emekçilere gördürmesi, hatta bir hamallık, bir çöpchülük işini bile çok görerek sizi en hakaretili, en aşağılık bir yaşamın mahkûmu yapması ve sizlerin de bütün bunları böyle isyansız ve tepkisiz kabul etmenizdir. Peki, bu bir suç değil de nedir? Daha düne kadar hepinizin yaşadığı böylesine bir suçluluk ve suçlu bir halk olmak değil de neydi? Bu konularda açık olalım. Ne kadar açık olur ve ne kadar dünümüzü doğru kavrarsak, bugünün kıymetini, bu büyük çabalarla yaratılan ve en başta da şehit kanıyla temizlenen günlerin kıymetini o kadar iyi biliriz.

Sizlere bakıyorum, her gün Parti ve orduyla adeta dűşmanla savaşı gibi savaşıyorum. Niçin? Çünkü yaşamı suçlu gibi ele alıyorlar, bir suçlu gibi yaşama alışkanlığından kurtulamamışlar da ondan. Elbette bu yaşamı affetmem. Yıllarca tectim, ama nasıl yüklendim ve nasıl affetmedim? Çünkü affedilmemesi gereken şeyler vardı. Çünkü yaşanmaya değmeyecek durumlar vardı. En büyük yücelik, işte burada kendini aldatmamaktır. Burada kendine saygıyı yitirmemektir, burada hiçbir yaşam yolu kalmamışsa bile dűşmanın dayattığı aşağılık yaşamı da kabul etmemek, gerekirse çile çeken bir insan gibi kırk yıl yalnız başına hiçbir şey yemeyerek ve içmeyerek, bir damla su ve bir zeytinle kendini yaşatarak böylesine bir suçlu yaşamın sahibi ve dűşmanın işbirlikçisi olmamaktır.

Biz bunu da yapmaya çalıştık. En önemlisi de, bu suçlu yaşamla savaştık. İşte bunun sonucu olarak siz, yeniden dirilen ve kazanmanın yoluna giren halkımız ortaya çıkıyorsunuz. Hiç kimse, hatta düşmanlarımız bile bu gelişmelerin önemli olmadığını iddia edemez. Çok önemlidir, hele bizim için teneffüs ettiğimiz havadan daha çok önemlidir. Eğer yaşamınız bundan sonra anlam kazanacaksa, bu havayı teneffüs etmenizle olacaktır. İşte ben buna yaşam derim.

Çok açık konuşuyorum ve anlamadık da demeyin. Ortadadır, halen dünyanın en zorda olan halkısınız. Mevcut durumunuz; kendini dünyaya anlatamamış, bunun için kendini kuvvet haline getirememiş, kendini siyasilendirememiş, kendini örgütlendirememiş, savaştırmada taktik adım sahibi yapamamış bir halkı ifade ediyor. Elbette sorumluluklarımızın ve görevlerimizin ne olduğu üzerinde dikkatle duracağız. Ve nefes alıp veriyorsak, bu bize yeter, gerisi görevdir diyeceğiz. Yani ne pahasına olursa olsun, gereken yapılacaktır.

Mevcut halk gerçekliğimizi artık yakalamanız gerekiyor. Bir savaşın içinde olduğunuza kesin gözüyle bakıyorsunuz. Hele şu son bir yıl içinde, savaşın sizi ateş gibi sardığını, binlerce köyün başınıza yıkıldığını, milyonlarcanızın bin yıllık topraklardan koparıldığını ve işsiz-güçsüz bırakılıp çadırlarda bile barınamayacak durumlara düşürüldüğünü görürseniz, bu savaşın, bu özel savaşın en çok size yöneldiğini anlarsınız. Yine, ordumuzun yürüttüğü bu savaşımın da aslında en çok sizin vermeniz gereken bir savaş olduğunu daha iyi anlıyorsunuz. Bunu görüp anladığınız için de destekliyorsunuz ve çığ gibi de katılıyorsunuz. Başka türlü zaten düşünülemez.

Düşman her gün yeni safsatalar, yeni tehditler savuruyor, “*Ülkemizin milli birlik ve bütünlüğü için ya bitireceğiz, ya bitireceğiz*” diyor. Diğer yandan da, “*Ana şefkatiyle kucaklayacağız*” diyor. Bu kadar azgın faşist bir demagojik ağız, bize bu kadar hakaret ederken, biz ne söylüyoruz? Veya gerçekten bize dayatılan nedir? Her gün suçsuz insanların, biraz temiz kalan insanların katliamına bakın! Hem de ‘faili meçhul’ dedikleri bir tarzda vuruyor, asıyor, fakat ‘ben yaptım’ bile demiyor. Bu da tarihte eşine ender rastlanan bir tutumdur.

Siz Değerli Halkımız!

Bu düşmanı iyi tanımakla karşı karşıyasınız. Düşmanını iyi tanımayan, bu temelde kendini bir göreve bağlamayan bir halk, saygı bulamaz. Halkımızın milyonlarcası yurt dışına savrulmuş, düşmanın metropol kentlerine taşırılmış, yine ülkesinde de milyonlarcası toplama kamplarına çekilmiştir. Her şey şimdi çok daha açıktır. Her şeyi yerinde görmenin zamanıdır. Buna dur demeyi bilmeliyiz. Niye bu kadar ‘faili meçhul’, niye sıradan ve dürüst insanların en

vahşi bir biçimde arkadan vurulup, beynine bir kurşun sıkılarak bir köşeye atılması? Bundan daha tehlikeli ve daha ağır bir yönelim olabilir mi? Ve her gün onlarcası var. İçinizden alıyorlar bunları. Şu bu derken, yarın sıra hepinize gelebilir. Dolayısıyla gün, sorumluluk duyma günüdür. Gün, düşmanı tanıma günüdür. Gün, fırsat ve olanakları bu savaşa nasıl seferber ederiz diye düşünme günüdür.

Ben, 15 Ağustos Atılımı'nın ne kazandırdığını daha fazla söylemek istemem. Hiç şüphesiz bu savaşla bu duruma geldiniz. Düşmanımızı açığa çıkarmakla kalmadık, şimdi biz de onunla savaşıyoruz. Biz de ona hak ettiği dersleri veriyoruz. Ve en önemlisi de, yakın gelecekte kesin kaybetmesi için ne lazımsa onu yapacağız.

15 Ağustos Atılımı'nın gelişmesi düşmana büyük korku verdi. Bu atılımdan korktuğu için size daha fazla acı çekti. Dedğim gibi, binlerce köyünüz boşaltıldı. Milyonlarcanız Ermeni katliamından bile daha beter yöntemlerle göçertildiniz. Tekrar söylüyorum, Ermenilere uygulanandan daha kötü katliam ve göçertilme var, hakaret var, bunu şimdi belki biraz görüyorsunuz. Yediden yetmişe herkes iliklerine kadar bunu hissederek, *“Vay bu başımıza gelen nedir”* diyordu. Neden böyle oldu? Çünkü sen zamanında düşmanını tanımadığın gibi, hep ona hizmet ettin. Çünkü sen iyi örgütlenmedin, imkanlarını savaşın emrine, kurtuluşun emrine doğru vermedin. Onun için de şimdi acı içindesin. Bunun giderilmesinin yolu, kendi öz savaşımını iyi yapmaktan geçer.

15 Ağustos Atılımı, sizi savaşan bir halk durumuna getirmekle en büyük başarısını ortaya çıkarmıştır. Ve sizin savaşan bir halk haline gelmeniz, tarihimizin tanıdığı en önemli gelişmedir. Kendi tarihimizin bu on yılı, en şerefli, en umut vaat eden ve en doğru adımlarla savaşılıp yaşanan bir on yıldır.

Çok iyi biliyorsunuz ki, bu on yılda çok üstün kuvvetlerle -belki başlangıçta bire yüzdü- arkasında bütün dünyanın olduğu bir çapul sürüsüyle, en gelişkin teknik donanımlı bir orduyla üzerimize gelindi ve tüm bunları karşılamaya çalıştık. Hiç kimse başlangıçta durumun böyle olmadığını ve kolay savaşılabileceğini söyleyemez. Diğer örgütler de vardı ve onlar da devlete bir-iki darbe indirmek istediler, ama ömürleri bir günlüktü, bir haftalıktı. Ömrü bir ayı geçen örgüt yoktu. Ama biz bu on yılı, gittikçe yükselen bir gelişmeyle, her gün artan başarılarla geçirmesini bildik. Bunun üzerinde çok düşünmelisiniz. Bu on yıl nasıl kazanıldı? Bunlar düşünmeye değer. Bunu bilmeniz için çok konuştum, çok açıklama yaptım. Partimizi de, ordumuzu da şimdi daha iyi bilmelisiniz.

Savaş kolay değildir. Acısı kolay değildir. Hele işkencesi hiç kolay değildir. Şahadeti hiç kolay karşılanamaz. Bunun için neyin lazım olduğunu doğru anlamak gerekiyor. Buna verebileceğin en iyi karşılık, nasıl savaşmalıyız karşılığıdır. Bunu her gün partililere, ordululara söylüyorum ve size de açıkça

söylüyorum; doğru savaşmayı bilmek zorundasınız. “*Biz cahiliz, yaşlıyız, kadınız, çocuğuz*” demeyin. Hayır, bu bir halk savaşıdır. Yüreğinde düşmanı mahkûm etmekten, bir düşman ajanına ve işbirlikçisine ceza vermekten tutalım, cepheye koşmaya kadar yapılacak bir çok iş vardır.

Herkes köyünde, evinde, mahallesinde, hatta dünyanın her köşesinde düşmanı görebiliyor ve ona gücü oranında mutlaka bir darbe vurabiliyor. Herkes “*Benden düşmana bir darbe*” derse, o zaman biz düşmanı boğarız. Düşman, dürüst bir çok yurtsever insanı vuruyor. Halbuki her taraf işbirlikçi, faşist dolu, siz de bunlara yönelebilirsiniz. Etrafınıza ve kendinize bakın, o zaman ne kadar iş yapabileceğinizi rahatlıkla görürsünüz. Benim ne bir kuruş param, ne bir fişğim vardı, peki nasıl vurdum bu düşmanı?

Bundan çıkaracağımız sonuç, dürüst olmalıyız sonucudur. Bütün partililere de söylüyorum, herkese söylüyorum; dürüst olmalısınız. Madem yaşamak istiyorsunuz, madem şeref ve saygı istiyorsunuz, eğer sizden yaşamı alan düşmanı vurursanız bunu elde edersiniz. Beyninizi bunun için çalıştırırsanız, size saygının yolu açılır ve size insanlık hürmet eder. Hiç kimse başka türlü hak talep etmesin. “*Ben de insanım. İşte elbise giymişim, kravat da takmışım, ne farkım var*” deyip de kendinizi aldatmayın. Çok acıdır, ama söylemekten geri durmayacağım: Nasıl ki insana benzer bir yaratığa elbise giydirip ve kravat takıp sirk sahasına sürerlerse, bizim kendimize böyle durumları yakıştırıp, kendimizi özgür saymamız da aynen öyle sirk sahasına sürülen insana benzetilmiş yaratıkların durumuna benzer.

Biz kölelikten daha beter durumda olan bir halkız. Ama kurtulacağız, ama savaşıyoruz ve en şerefli insan haline gelmenin imkanını yakalıyoruz. Savaşımız bunun için gereken her şeyi veriyor. Bunun için savaş değerlidir. Bunun için sonuna kadar, zafere kadar savaş diyoruz. Hiç kimse ‘anlamadım’ demesin.

Bu savaş boşuna değildir. Bazı sözüm ona Kürtlükle uğraştığını sananlar var, “*Terörsüz iş, terörsüz çözüm yolu*” diyorlarmış. Acaba bunlar kendilerini ne kadar aldattıklarını biliyorlar mı? İşte “*Biz sadece siyasi yolu düşünüyoruz*” diyorlarmış. Acaba bunlar siyasetin ne olduğunu biliyorlar mı? Öyle bir düşman var ki, sana yalnız terör de değil, hayvana bile uygulanmayacak yöntemleri uyguluyor. Düşünün ki, her hayvanın adı vardır, ama senin adın bile sana yasaktır. Bu, terörden de öteye bir şey değil de nedir? Gerçek böyleyken, bazıları halen ‘terörsüz çözüm(!)’ peşindeymiş. Böyle sahtekârlara aldanmayalım. Bunlar düşmandan daha beter kölelik yolunun öncüleridir. Zorlanma var diyorlar, ama bu zorlanmayı düşman dayatmıştır. Bunlarıki doğrudan düşmana çalışmaktır. Mevcut koşullarda ‘siyasi çözüm’ demek, düşmana teslim olmak demektir. Ve teslimiyetin de ne getirdiği biliniyor.

En büyük başarımızın elinize silah vermek olduğunu biliyoruz. Siz halkımızdan her aile, kabile ve aşiretten insanları ordumuza, Partimize çekerek aslında düşmana en büyük darbeyi vurduğumuzu biliyoruz. Her aileden neredeyse bir şehit vererek sizleri davanın asli sahibi haline getirmekle düşmana en önemli darbeyi indirdiğimizi biliyoruz. İşte bu karalanmak isteniyor, sanki başka kurtuluş yolu varmış gibi, başka birlik yolu, başka siyaset yolu varmış gibi, bazıları gafilce, haince ve uşakça başka yolun varlığını iddia etmektedirler. Bunları da anlamanın yolu, hak ettikleri dersleri en çarpıcı ve layık oldukları biçimiyle vermekten geçiyor.

Bugünler bu anlamda çok önemlidir. Köleleştirmenin ne ince yolu, ne kaba yolu, ne işkence yolu ve ne de demagoji yolu sizi böylesine soylu bir savaşımın ve başarının içinden çekip çıkarmamalıdır. Bu konuda sonuna kadar uyanıklık, bilinçlilik ve örgütlülük içinde olmanız, kendi öz örgütlenmeniz ve öz ordunuzu kurmanız, cephe ordunuzu kurmanız gerekir. Şimdi savaşan bir ordusunuz. Biz buna ulusal kurtuluş ordusu, onun siyasi ordusu diyoruz. Kendinizi artık bir ordu gibi değerlendirmelisiniz.

Bu ordunun örgütçüsü olun, ordu birimlerinin komutanı olun. Her tarafta halkımızın siyasi ordusunun komutanları olmalı. Sizler her yerde kendinizi bir örgütlenmeye, bir sorumluya kavuşturmalısınız. Bunu bizzat kendiniz yapmalısınız. Parti size bu yolu açtı. ARGK savaşmayı öğretti. Şimdi siz ordulaşacaksınız ve büyük siyasi savaşınızı bizzat vereceksiniz. Gerektiğinde yüz binlerin bile toplanabileceğini Amed’de gösterdiniz, Avrupa’da gösterdiniz, Güney’de gösterdiniz, Kuzey’de gösterdiniz. Bunlar büyük bir siyasi savaşım yürüyüşüydü ve çok büyük bir gücü. Şimdi her gün böyle olmalı. Bundan sonraki savaş böyle görmenin ve tam zaferi bununla sağlamanın günündeyiz. Bundan sonrası böyle kazanılacaktır.

Şuna güvenebilirsiniz: Partimiz kendini kanıtlamış bir partidir. Sıfırın çok çok altında ve çok beter bir durumdayken böylesine bir yol gösteren, her koşul altında doğru yolda yürümesini sağlayan bir parti sizin en büyük güvencenizdir. Sonuna kadar ona bağlılığınız ve sonuna kadar onunla yürümeniz, savaşan bir halkın başarısı için ilk şarttır.

Ordumuz ARGK de, sizin için başarılı adımlar attı. Savaşabileceğini, düşmanın dayattığı korkunun yıkılabileceğini, emin adımlarla her gün bir parça vatan kurtarılabileceğini ve her gün bir parça düşmanı etkisizleştirerek size yer açabileceğini gösterdi. Öncü ordu, sizi savaşa alıştırır, cesaretlendiren ve savaşan bir halk haline getiren bir ordudur.

Şimdi en temel bir husus da, siz kendi siyasi ordunuzu yaratacaksınız. Serhıldanla 1990’da bunu başlattınız. Cizre ve Nusaybin’den başlatıp dalga dalga bütün ülkeye yaydınız. Aslında kendi siyasi ordunuzu ve savaşınızı dayattınız.

Bildiğiniz gibi, düşman yeni hükümetler kurarak, Lice ve Şırnak benzeri şehirleri toptan katliamdan geçirme teşebbüsünde bulunarak bunu durdurmak istedi. Newrozları kana bulayarak, siz halkımızın tarihi siyasi yürüyüşünü ve savaşımını durdurmak, boşa çıkarmak ve sizi pişman ettirmek istedi. Ama bu tarihi yürüyüş, büyük özgürlük yürüyüşü durmadı, durdurulamadı. Bugün Avrupa’da yüz binler, Güney’de on binler yürüyerek bunu devam ettiriyor. Ve eminiz ki, eğer istersek - düşmanın oyunları olsa da- bu yürüyüşü daha da büyütebilir ve milyonlara vardırıarak sürdürebiliriz.

Kısaca gün, kendi cephenizi örgütlemenin, kendi tarzınızla ve doğru bulduğunuz biçimde savaşmanın günüdür ve bunu da biraz kendi kendinize yapacaksınız. *“Bunu da Parti yapsın, ordu yapsın”* demeyin. Bilmem *“Şurada eylem niye yapılmıyor”* demeyin. Halkımızın büyük bir kesimi metropoldedir, Antalya’da, İzmir’de ve İstanbul’dadır; fakat *“Parti gelsin, burada da büyük eylem yapsın”* diyorlar. Sizler orada yüz binlerce insansınız, onlar her gün faili meçhul cinayetler işliyor, siz buna karşılık bir eylem yapamıyor musunuz?

Bu tür eylemler yapmamak; biz aslında imkanları seferber edemiyoruz demektir, savaşmasını bilmiyoruz demektir. Yoksa ta Gabar’dan, Cudi’dan gerilla gelsin de İzmir’de eylem yapsın demek olmaz. Bu sizin işinizdir. Bu konularda kendinizi eğitin. Düşünün, tartışın ve kendi öz örgüt, öz savunma birliklerinizi kurun.

Ben, bunu sadece metropolde, Avrupa’da yapın demiyorum, ülkemizin kentlerinde de yapabiliriz. Bu konuda görevlerinize yüzde bir bile doğru yaklaşmıyorsunuz. Ayıplanacak olan budur. Kaldı ki ölüm her zaman var, her gün dürüst insanlarımız katlediliyor, her gün binlercesi işkence hanelerden geçiriliyor. O zaman niye meşru müdaafanızı yapmıyorsunuz? Madem düşman bize bunu yapıyor, o zaman biz de her gün mücadeleyi geliştirmeliyiz. İşte savaşan halk dediğimiz, hem zamanı gelmiştir ve hem de imkanı vardır dediğimiz budur.

Bütün bunlar, artık sizin için de savaş ortamının çok iyi olduğunu ve bir çok olanağın ortaya çıktığını göstermektedir. Yeter ki biraz düşünelim, yeter ki en güvendiğimiz insanlarla kendi aramızda neye, nasıl yaklaşılacağını biraz tartışalım, o zaman göreceksiniz ki, yönecek binlerce hedef vardır. İşte 15 Ağustos Atılımı’nın onuncu yılını tamamladığımız bugünlerde, on birinci yılın da çok kapsamlı bir halk savaşımı yılı olmasını diliyorum derken bunu kast ediyorum. Çünkü, düşman hadsiz hesapsız üzerimize geliyor. İşte bilmem Türkes de üzerimize gelecekmiş. Gelsin. Bu, ininde saklanan faşistlerin, döktükleri bütün devrimcilerin kanında boğulması için, ne lazımsa onu yapmak üzere şimdi onları bekleyelim. Miting yapıyorlar, *“MHP güçleniyor, bilmem şöyle sağcılık geliyor”* diyorlar. Görelim onları! Onlardan intikamı almak için özel birlikler

kuralım. Onlar özel savaş birlikleri kurmadılar mı? İşte bunların en eli kanlı olanlarını, kan içicileri, sağcılar ve korucuları toplamışlar ve adını da “Özel Ordu” koymuşlar. Bu ordunun başı da Başbakan değil mi? Bu ordu, en serseri ve lümpenlerin bir ordusu değil mi?

Görürsünüz, cesetleri bile yakıyorlar, beyinleri parçalıyorlar, kadınları cırılçıplak yollara atıyorlar. Bunlar en vahşi özel savaş yöntemleri değil mi? O zaman biz ne güne duruyoruz? Kürtler, tarih boyunca hiç olmazsa aile koşullarında bile biraz da intikamcı sayılırlar. Şimdi düşman bunu dostlarınıza yapıyor, yarın hepinize yapar. İşte gün, sizin için de özel devrimci savaş birliklerini oluşturma günüdür derken bunu kast ediyorum.

Bu düşmanın sizi imha etmesini başka türlü önleyemezsiniz. Kaçmakla nereye kadar gideceksiniz? Zaten düşman bütün dünyayı da başınıza yıkabilir. Teslim olsanız, onu da kabul etmiyor, “*Kürtlükten çıkacaksınız*” diyor. Faşist Türkeş, “*Kürt dili, Kürt topluluğu, Kürt televizyonu olamaz*” diyor. Faşist görüş budur ve hakimdir. Başbakan budur, başka başbakan vardır diye aldanmayın. O bayan, başbakan filan değil, o göstermelik bir kukladır. Bağlı olduğu asıl başbakanın eli kanlı bir faşist olduğunu basın-yayın da biraz yazdı. Kırk yıldır Türkiyeli devrimcilerin hepsini katleden de aslında buydu. Ve o devrimcilerin adı bile unutuldu.

Şimdi sıra bizde. Bizi de sözüm ona bir yılda bitirecekmiş. “*Altı ayda hazırlık, bir yılda tamamlama*” diyor. Uyanık olalım, yüz binlercenizi katledebilir. Zaten on binlercesini şimdiye kadar katliama tabi tuttu. O toplama köylerini yarın katledebilir, kentlerdeki halkımızı katledebilir. Altı ay için hazırlık yapıyor. Belki bir yıl sonra zaman çok geç olur. O açıdan siz de, hiç olmazsa bu yıl ve şimdiden, bu faşist özel savaşıma karşı, onun başının bizzat işin başına geçmek istediğini de göz önüne getirerek, kendi özel savaşım birliklerinizi, yaşama birliklerinizi, savunma birliklerinizi, intikam birliklerinizi hemen kurun. İki-üç kişilik olur, tek kişilik olur, bin kişilik olur, hepsi mümkün.

(...)

İşte sizi, önümüzdeki yıla bu temelde karşılık vermeye, kendi öz savaşımınızın yılı haline getirmeye davet ediyorum. Önümüzdeki yılı en fazla halk örgütlenmesi, cephe örgütlenmesi, halk eylemliliği yılı haline getirmenizi, bunun için gerçekten ‘Parti iyi savaştı ve kazandı, ARGK iyi savaştı ve kazandı, halkın siyasi ordusu, cephesi de iyi savaştı ve kazandı’ diyecek bir yıl haline getirmenizi bekliyorum. Şimdi bunun tam zamanıdır. Düşman tetikte, çok katletti, tetikte olma sırası şimdi bizde. Tetiğe biz geçmeli ve biz de intikam almaya başlamalıyız. Düşman her yöntemle yakıp yıktı, şimdi biz de intikamımızı almalıyız.

Siz değerli halkımızın yeni bir savaşım yılına girişini, kazanan Parti, kazanan ARGK ve kazanan 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yılı adına selamlarken, görevinizin bu olduğunu, bunun dışında bir amaç edinemeyeceğinizi, bütün yaşam olanaklarınızı önümüzdeki yıla ve yıllara böyle vererek, namus davanızı, intikam davanızı, şeref ve haysiyetinizi, şehitlerin anısının gereklerini, insan haklarının gereklerini, vatan ve özgürlük kazanmanın gereklerini yerine getireceğinizi ve bunun da yegane kurtuluş yolunuz olduğunu söylüyorum. Bunu artık siz yapacak ve siz başaracaksınız diyorum.

Zaferden emin olabilirsiniz. Ancak zaferin en temel şartı da savaşan parti ve ordudur. Hiç şüphesiz, bundan sonra partimiz daha sağlam siyaset yapacak, diplomasi yapacak, cephe kuracak ve yönetecektir. Ordumuz, daha şimdiden düşmanı dağlarda barınamaz hale getirmiştir ve önümüzdeki yılda daha da getirecektir. Ülkemizin en fazla savaşılabilecek alanları denetimimizdedir. Yarın kentleri de yavaş yavaş kuşatmaya alacağız. Ama bunun için kendi başına ne parti yeter, ne ordu. Eğer siz de, burada belirtildiği gibi savaşım ordunuzu geliştirirseniz, güçlü savaş rgt, cephe rgt de bu işe tam katılırsa, ayrıca yarın başka bir adla kendinizi rgtlediğinizde o rgtnz de bütün Kürdistan adına kendini katarsa, o zaman bu savaşımın kazanılması artık sadece yıl işi olur. On yıl, hatta bir beş yıl da değil, ondan da daha az bir zaman işi olur.

Tarihe ve geleceğe böyle bakmalısınız. Buna göre hazırlık, buna göre sorumluluk, buna göre örgütlülük, buna göre eylemlilik, buna göre topyekn savaş olmalı. İşte kurtuluşunuzun yolu, işte kurtuluşunuzun olanakları, işte daha dünkü en lanetli tarihten bugünkü en savaşan özgürlük tarihine geçiş, işte bugünün dirilen, kurtuluş yoluna giren ve savaşan halkından önümüzdeki dönemde kesin zafere doğru yol alan halka, onun bağımsız ülkesine ve iktidarına ulaşma, böylece kendini zaferleştiren halka ulaşma böyledir. Bundan daha değerli bir yaşam düşünülemez, bunun uğruna ne verilmesi gerekiyorsa onun verilmemesi düşünülemez.

Siz buna çoktan hazırsınız, bunu çoktan kabul etmişsiniz. Artık mesele, görevlerin üzerine yerinde ve akıllıca gitmektir. Büyük-küçük ayrımı yapmadan, yurt içi-yurt dışı ayrımı yapmadan, ülke içinde ve dışında her yönteme sarılarak, basitten karmaşığa, gizli olandan açık olana, silahla yapılandan dille ve dua ile yapılanına kadar, bütün savaşım biçimlerini değerlendirmelisiniz. Ve bu öz savaşımınızı kesin başarılarınızla dolu dolu gtrmelisiniz. En başta, öz savunma birliklerinizle kendinizi korumalısınız; aile içinde öz savunma, köyde öz savunma, mahallede öz savunma, fabrikada, tarlada, camide öz savunma, neredeseyen orada öz savunma ve her zaman öz savunma! Kendinizi böyle bir halk haline getirmelisiniz. Kendini böyle savunan ve böyle savaşan bir halk mutlaka kazanacaktır!

Ben, bu temelde tekrar 15 Ağustos Atılımı'nızın onuncu yıldönümünü kutlar, bundan sonraki savaşım yılında siz halkımızın kesin kazanmasını bekler, selam ve sevgilerimi sunarım.

15 Ağustos 1994

1994 Uluslararası Kürdistan Festivaline!

Bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkan Kürdistan halkına ve tüm değerli dostlara!

Düzenlemekte olduğunuz festival, halkımızın tarihinde ve yaşamınızda ilk defa özgürlük savaşımının başarıyla verilmekte olduğu ve özellikle de 1994 yılında dayatılan büyük faşist bastırma hamlesinin boşa çıkarıldığı, bunun yerine özgürlük savaşımının başta ülkemizin doruklarında olmak üzere, dalga dalga bütün ülke halkımıza, siz Avrupa'daki Kürdistanlılara ve tüm dostlara da yansıdığı, bununla tekrar yeniden ayağa kalktığınız ve coştüğünüz bir dönemde karşılanıyor. Bu temelde bu festivali gerçekleştiriyorsunuz. Anlamı hayli büyük ve mücadelemize de katkıları olabilecek bir çalışmadır. Selamlıyoruz!

Biz Avrupa'daki kitemize, halkımıza ve bütün parti-cephe çalışanlarına bu yıl için şunu söyledik; düşman bizi tümüyle ülkemizden koparmak istedi. Binlerce köyü yakıp, yıktı. Kimliksiz bırakmak istedi. Vereceğimiz karşılık tam bağımsız ve özgür koşullarda bir Kürdistan vatandaşlığı ve bunun da temellerinin Avrupalı Kürdistan kitlesinde atılmasıdır.

Vatandaşlık, bildiğiniz gibi devlet ile bireye bağlıdır. Bunu size söylerken, sanki Kürdistan devleti varmış gibi bir bağ ile Kürdistan'a bağlanıyorsunuz. Bu,

kimliksizliğe ve Kürdistan'ı boşaltmaya verebileceğimiz en büyük karşılıktır. Gerçekleşen de budur.

Siz Değerli Halkımız, Bütün Dostlar ve Çeşitli Uluslara Mensup Tüm Değerli Çalışanlar!

Halkımız böylesi bir devrimi yaşamakla sadece bir ulusal kurtuluşçuluğu değil, büyük bir insani kalkışı temsil etmektedir. Denilebilir ki en insani devrim, Kürdistan devrimidir. Biz her zaman şunu söyledik; insanın beşiği ve uygarlığın şafak vakti Kürdistan'dadır. Ve bugün insanlığın en büyük tehlikeyle karşı karşıya geldiği bir dönemde; doğa kirlenmesi, nüfus patlaması ve çok anlamsız, neredeyse en küçük topluluklara kadar yansıyan bu etnik çatışmaları da önlemenin en anlamlı ifadesi, geliştirmekte olduğumuz devrim olduğunu bütün inancımızla belirtmek isterim. Bu devrim, böylesine enternasyonalist bir devrimdir. Görünüşte çok yeni ve ilkel bir halkın devrimi gibi gözükse de, bu böyledir.

Bu arada şunu da vurgulamayalım ki; bu devrim, en başta bir Türkiye devrimidir. Türk egemenlerin, özellikle onun on dört yıldır Türkiye halkına da kan kusturan 12 Eylül faşizmi, onun bütün tonları başta olmak üzere, dayatılan rejimi boşa çıkaran bir devrim olduğuna göre ve böylesine bir rejimi açığa çıkarıp teşhir ve tecrit etmekle, iflasın ve çözülmenin eşiğine getirmekle, bir Türkiye devrimi gerçekleştirdiğimizi ve bunun, biraz insafli tüm demokratların büyük bir coşkuyla selamlayacağı bir devrim olduğuna da eminim. Bu festivale katılan tüm Türkiyeli dostlara da, bunu sadece bildirmekle kalmıyor, aynı zamanda müjdeliyorum: **Kazanan Kürdistan Devrimi, kazanan Türkiye'dir ve bu temelde kazanan tüm Ortadoğu halklarıdır.**

Siz Tüm Değerli Dostlarımız!

Bir çok ulus da devrimimize ilgi göstermekle, sadece bir ulusal kurtuluşçuluğa değil, en temel insani gelişmeye, insani çözüm yoluna katkı gösterdiğinizi rahatlıkla söyleyebilir ve böyle inanabilir, bu temelde, bundan sonra desteğinizi anlamlı kılabilirsiniz. Uluslararası gericilik, Kürdistan Devrimi'ne karşı birleşmiştir. Uluslararası ilerici insanlık da, Kürdistan Devrimi'nde birleşmiştir. Bu temelde sizleri ve diğer ulustan tüm dostları da selamlıyoruz. Ve sizlere, başta Avrupa'daki Kürdistanlı halkımız ve ilgili tüm dost çevreleri olmak üzere verebileceğimiz en önemli mesaj, devrimimizin ve özellikle onun silahlı cephesinin çok güçlü geliştiğidir.

Her ne kadar özel savaş hükümeti, *“Yazın bitimiyle birlikte bu iş bitmiştir”* dese de, biz, gerilla savaşımının şimdi başladığını size söylemekte en gurur verici mesajı veriyoruz. Hiçbir dönem, bu kadar güvenli değildik. Devrime, özellikle

silahlı güçlerimize ilişkin ve yine ayağa kalkan halkımız içinde hiçbir zaman bu kadar güçlü değildik. Asıl silahlı devrim, asıl halkımızın ayağa kalkışı bizzat bu festivalde ve bu gecede başlıyor.

Çözülen, gün be gün eriyen insanlığı, en ilkel koşullara ve hatta maymunlaştıran bu rejime böylesine bir cevap olmak onurludur. Bu onuru hep birlikte paylaşıyoruz. Ve eminiz ki, bu tempoyla bu savaşı götürdüğümüzde en soylu bir insanlık kazanımını birlikte paylaşacağız. Ve bu temelde şimdiye kadar görevlerini layıkıyla yerine getirmeyen siz halkımız başta olmak üzere, bundan sonra Kürdistan vatandaşlık bağları temelinde ülkemize, ulusal kimliğimize ve özgürlüğümüze amansız bağlanmanın örnek savaşımı içinde olacağız. *“Benimle bir şey olmaz”* demenin devri geçti. Gördüğünüz gibi örgütlenen bir halk her şeydir. Başaramayacağı, dünyada önüne engel teşkil edecek, engel teşkil etse de aşamayacağı bir engel yoktur. Mucizevi gelişme vardır ve tam zafere de yakındır.

Tamamen kendinizi örgütlediğinizde ve her aile, her birey üzerine düşeni yaptığında bu devrim başarılmış demektir. Dolayısıyla tüm Avrupa’da yaşayan Kürdistanlı kitlemiz, örgütlenmesini bu önümüzdeki yıl tamamlamalı ve bununla yetinmemelidir. Nasıl ki ülkeden koparılanın, savrulup bir daha dönmemesine kurban edilen kişileri, aileleri olarak seçildiniz, kendinizden başlatacağınız ülkeye dönüş; ruhta, düşüncede ve yaşamda dönüş, bu temelde ülkeyi, kimliği ve insanlığı köklü kazanmada en güçlü başlangıcı ve gerçekleşmesini siz halkımızda bulmalıdır. Buna inanıyoruz ve başaracağımız kesindir.

Tüm dostlarımıza ve başta Türkiyeli devrimci-demokrat sosyalist insanlara düşen görev de, halkımızı bu kadar kirleten, Türkiye’yi de yaşanmaz hale getiren ve hiçbir gerekçeyle artık kabul edilemez bu özel savaş hükümetine, kendi cephemizde karşı çıkmanın ve buna dur demenin geç de olsa zamanıdır. Bu şansınızı iyi kullanın ki, devrim biraz da sizin devriminiz olsun. Kürdistan halkından yüz yıllarca gördünüz büyük iyiliği, bu sefer Kürdistan halkı sizden görsün ve başarısını kendi başarısı kılsın. Kısaca, kendi özgürlüğünüz için desteğinizi bekliyoruz.

Bu temelde bu festivali ve onun tüm etkinliklerini, başta da büyük gecenizi kutluyorum. Başarılı olması için canı gönülden selamlıyorum. Sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

18 Eylül 1994

Tüm Kürdistan Halkına, Partimize ve Savaşan Ordumuza!

1995 Newroz'unu yüksek savaşım ve onun kazanımları temelinde kutluyor ve özgür yaşamınızda başarılarla dolu bir yıl olmasını diliyorum, selamlıyorum.

Değerli Halkımız, Partililer ve Savaşçılar!

1995 Newroz'unu belki de tarihimizin hiçbir döneminde görülmemiş bir hazırlık, kesinleşmiş düşünce, karar ve onun hayata geçirilmeye hazır olanaklarıyla karşılıyoruz. En derli-toplu karşılayış bu yıldır desek yerindedir. Tarihimiz, iki bin beş yüz yıldan daha fazla Newrozlarını yaşayarak bugüne gelen, en son olarak da Partimizin çıkışına doğru geldiğimizde, neredeyse

yitirilmiş bir tarihti. Halkımız da, bu temelde kendini kaybeden bir halk ve belki de en lanetli bir sonuçla kaybetmiş bir halktı. Böyle bir duruma gelindiğinde, her şey elden gitmişken Partimiz ortaya çıktı ve bir Newroz gününde adım attı.

İlk bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerimizi, 1973'ün Newroz'unda 'bir karşılamamız olsun, onu özgür temelde bir kutlama niyetimiz olsun' biçiminde cesaretle dile getirdik. Çok küçük ve iddiasız da olsa bir grup olmayı bu yılda, böyle bir Newroz gününde bir karar olarak önümüze koyduk. Geçen yirmi iki yıla baktığımızda, en doğru işin yapıldığı ve en önemli başarıların sağlandığı, belki de tarihimizde ilk defa kazanmaya doğru giden yılların bu yıllar olduğu çok açık görülüyor.

Dünyanın en talihsiz ve en acı çeken bir halkı olduğumuz açıktır. Ve en kötüsü de kendini en lanetli bir halk olarak inkar eden, düşmanın hizmetine en iyi koyan ve bunda yarışan bir halk olmanın büyük utancını yaşamamanın ne demek olduğunu bilerek, bu savaşım yıllarının en amansız, bir o kadar da gerekli yıllar olduğunu bugün çok daha iyi düşünmekteyiz.

İnsanoğlu; şeref, namus kavramıyla biraz kendini yaşatmak isteyen bir varlıktır. İnsanın, tüm ilkel topluluklardan turalım en gelişmiş uluslara kadar, bazı temel değerlerden yoksun olursa, hayvanlardan bile daha kötü duruma düşürüldüğünü tarih çok iyi gösteriyor. Böyle bir halk olmanın büyük tehlikesini yaşıyoruz. Daha düne kadar da yaşamdan kastedilen buydu. İşte bu lanetli yaşamı yıkmamanın ne kolay olduğu, ne de önemsiz olduğunu şimdi hepimiz çok daha iyi görüyoruz. Çekilen acıların, dökülen kanların ne kadar olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz.

Siz değerli halkımıza, hiç şüphesiz daha fazla başarıyla, layık olunan bir yaşamla karşılık vermek isteriz. Buna inandık ve kendi payımıza hiçbir maddi teşvikle, hiçbir başka gerekçeyle içine girilemeyecek amansız bir mücadele sürecini ve onun başarılma imkanlarını, yoktan var edercesine, iğneyle kuyu kazarcasına verilen mücadele ile sağlanan bu kazanımları hiç şüphesiz herkesten çok, siz halkımız takdir ediyorsunuz. Zaten bu nedenle de kimsenin beklemediği desteği, katılımı gösteriyorsunuz. Bu, kendinizi kazanmanın gerçeğidir.

Her ne kadar birey olarak çok dışınızda, çok anlayamaz bir biçimde size bu savaşı dayattıysak da, bugün bizden daha fazla bu savaşın, kendi öz savaşınız olduğunu, mutlaka vermeniz gerektiğini, bunun dışında her şeyin boş olduğunu görüyor ve kendinizi yeniden kararlaştırıyorsunuz. Ve savaşı, haklarınızı, temel ulusal-demokratik taleplerinizi gerçekleştirinceye kadar, insana layık bir barışı ve kardeşliği, insanlık adına sağlayacak güne kadar, gerektiğinde tek başınıza da olsanız, gerektiğinde tek bir kişi de kalsanız yürütmeniz gerektiğine büyük inanıyor, çalışıyor ve başarıyorsunuz.

Çeşitli Newroz günlerinde, şimdiye kadar siz halkımızla yan yana geldik, çağrılar yaptık, görevler belirledik. Ben onları tekrarlamayacağım. Her yılın anlamı çok önemlidir ve gerekirse yeniden üzerine düşünün. O yıllara ilişkin ne kadar düşünmeniz gerekiyorsa, o kadar düşünün. Yapmanız gerektiği kadar, bir borç bilerek ve gerekirse daha fazla yaparak hakkını ödeyin.

Biz, bu günleri yeni günler, yeni yaşamlar ve yeni bir tarih olarak değerlendirmek istiyoruz. Tüm eski günler, eski yıllar, eski yaşamlar bizim değil, düşmanındır; büyük bir talihsizlik ve çok lanetli bir geçmiştir. Sadece bundan kurtulmak bile hayatınızda verebileceğiniz ve kazanabileceğiniz en büyük gerçektir. İstedığınız gibi kazanabildiniz mi, kendinize mal ettiniz mi? Hayır! Bunun çok çeşitli nedenleri var. Düşmanın her gün beyinler üzerinde, ruhlar üzerinde yürüttüğü bir özel savaş var. Sıcak savaştan bahsetmiyorum, kirli savaştan bahsetmiyorum, ondan da daha tehlikelisi, büyük bir psikolojik savaşın, basın-yayın alanındaki -teknğin son yıllarda düşman tarafından uygulanışını da göz önüne getirsek- savaşın nasıl amansız yürütüldüğünü bir an bile göz ardı etmeyelim.

Yine dünyanın en güçlü ordularından birisinin, bütün irili-ufaklı, emperyalist-sömürgeci güçleri de arkasına alarak, bu büyük diriliş umutlarına, özgür yaşam tutkularına, onun savaşanlarına ve sizlere kendini nasıl dayattığını da şimdi çok daha çarpıcı anlıyorsunuz. Biz, eğer bugüne kadar gelebildiysek ve şimdiye kadar tüm yönleriyle bunu anlayamadıysanız, diyorum ki yeniden biraz düşünelim. Yapamadıklarımız nedir, yapabileceklerimiz nedir? Yapalım. Artık bu ülkede ve bu halk adına başka türlü düşünmek ve yapmak mümkün değildir.

Değerli Tüm Dostlar!

Umarım tüm dostlar da, halkımızın içinden olsun, çok çeşitli örgütler, kişilikler olsun, dışımızdaki başta Türkiye halkından olan, kişilikler, örgütler olsun gerçeği görmeye çalışırlar. Bu mücadelenin sıkıntılarından, acılarından, ekonomiye, sosyal ve siyasal yaşama getirdiği zorluklardan çokça bahsediliyor. Hem de her gün. Bunun altındaki temel neden nedir? Eğer bir halka, bu kadar lanetli bir yaşam dayatılırsa, bundan sorumlu olan halk, onun hükümetleri, onun devleti de herhalde kendini yeniden gözden geçirmek zorundadır. Başta Türkiye halkı ve ilgili bütün taraflar, yine emperyalist ve sömürgeci devletler, çok çeşitli nedenlerle içinde bulundukları ve kendilerinin de artık gözlerine batan çirkin politikalarına, zulmüne, insanlık dışı uygulamalarına sınırsız desteklerini gözden geçirerek, biraz daha insani olana, hatta uygulaya geldikleri emperyalist politikalarına da yeni bir anlam verirler.

ABD'nin, Almanya'nın ve benzer güçlerin neredeyse tümüyle kara bir gerçekle, benzer çıkarlara dayalı politikalarla bir halk üzerine bu kadar acımasız

yürümemesi gerektiğini vurguluyoruz. Bunu TC'nin kirli savaş güçlerine biraz anlattığımız gibi, yakında bu devletlerin gizlice yürütülen kirli savaş desteklerine de, onun politikalarına karşı da göstereceğiz.

Kendi halkımızın ve dostlarımızın sınırlı bir desteğinden bahsediyoruz. Halkımız ve dostlarımız, verdikleri bu desteğin kendi emellerine hizmet eden bir çaba olduğunu şimdilik biraz anladılar. Anlamaktan da öteye, daha fazla destek vermek gerektiğini görmeleri, boşa geçen yılları daha anlamlı yıllar haline getirmeleri, ödenmesi gereken borçlarını artık ödemeleri gerektiğini vurguluyoruz.

Ulusal birlik isteyen, *“Cephe ve ortak güç birlikleri ile mücadeleye varım”* diyen güçlere söylüyorum; sizler de gerçeği biraz daha derinden anlayın. Bugünlere gelmenin anlamı kadar, bundan sonrasının da nasıl yürütülmesi gerektiğini; çokça istediğinizi söylediğiniz doğru bir demokrasi anlayışıyla, emek bağlantılarıyla, hakla, adaletle değerlendirin. Ve bu mücadelede çok ısrarlı olduğunuz ulusal birlikle ama, gerçekten bir şeyler yaparak yerinizi almanız için, bizleri de dahil etmek üzere, geçmişinizi tüm yönleri ile değerlendirin, doğrulara varın. Yerine getiremediklerinizi, bundan sonra daha hızlı, daha çarpıcı yerine getirin. Hiç şüphesiz en çok kendisine yardım etmekte olan halkımızın kendisidir.

Biz şimdiye kadarki kazanımları birer başlangıç olarak gördük. Geçen bütün mücadele Newrozlarını daha sonraki yılın mütevazı bir başlangıcı olarak gördük. Bu yılki Newroz'un başlangıcını da en umutlu olduğumuz, hazırlıklarıyla bu umutları gerçekleştirmeye kendimizi en güçlü kıldığımız bir yılbaşı olarak değerlendiriyoruz. Hiçbir yıl hakkında bu kadar iddialı olduğumu söyleyemem. En iddialı, en fazla çözümlenmiş, en fazla pratik hazırlıkları yapılmış bir yılbaşıdır diyorum. Halkımızın da bu günü böyle değerlendirerek anlam vermesi; kendisine en yaraşır ve en gerekli olan tutumdur. Halkımızın, onu tüm ulusal-demokratik ve hatta insani soy varlığını yok etme temelinde, sinsice, haince, kallesçe katletmek isteyen kirli savaşın, özel savaşın, faşistlerin savaşını anlaması gerekir.

Özel savaş güçlerinin her gün faili meçhul cinayetlerle ne kadar acımasızca ve çok sayıda suçsuz insanların kanına girdiklerini bugün herkes iyi biliyor. Geçen Newrozlarda başta Şırnak, Cizre, Nusaybin, Lice ve Kürdistan'ın bütün irili-ufaklı yerleşim alanlarına kan kusturarak, tankla-topla saldırarak yüzlerce insanımızı katliamdan geçirdiklerini ve halkımızın bu büyük uyanış yıllarını, Newrozlarını bastırmak için böyle çılgınca davrandıklarını tekrarlamama gerek yok. 1992 Newroz'uyla Şırnak'ın ve peşi sıra bir çok şehrimizin katliamdan geçirildiğini ve yine geçtiğimiz bir-iki yıl içinde de binlerce köyün boşaltıldığını, tahrip edildiğini biliyoruz.

Geçen yıl da, özellikle halkımızın birlik ve bütünlüğünde önemli bir yeri olan Dersim'i hedeflediler. Alevi kökenli halkımızın da mücadeleye katılmasını hazmedemeyen bu kirli özel savaş güçlerinin, en son aç bırakılarak, katliam tehdidi altında metropollere göçertilmiş halkımıza, Gazi Osman Paşa'da yeni bir faili meçhul adı altında -ama çok iyi bilinen kirli özel savaş gücünün, kontranın-saldırısı söz konusu oldu. Tamamen hareketimizin derin sempatisi altında, Ulusal Kurtuluş Savaşımı'na, onun birlik, bütünlüğüne katılan ve böylece de Kemalist rejimin yetmiş yıllık geleneğini, oyunlarını bozan bu yöre halkımıza ve halkımızın metropole taşınmış güçlerine karşı dayatılan bu cinayetler bilinmez gerçekler değildir. Kendilerinin söyledikleri gibi dış güçlerin bir oyunu olarak değil, tamamen hükümetin içindeki güçlerin bir oyunu olarak gelişmiştir.

Hükümet krizini aşmak için, kaybettikleri halk desteğini, tekrar korkuyla sindirerek, bir tarafın adeta sağcılık oynayarak, bir tarafın da solculuk oynayarak, bu oyunla tekrar o kirli ittifaklarını halkımıza, özellikle de Alevi halkımıza tek çıkar yol olarak dayatmakta, onlara bunun dışında yol olmadığını, aksi halde katledileceklerini hissettirmeye çalışmaktadırlar. Böylesine çılgın, kirli ve alçakça katliamı planladıklarını çok iyi bilmekteyiz.

Hükümetin başı ve yardımcılarının ne denli bu kontra güçlerinin sıradan bir neferi olduklarını iyi bilmekteyiz. Halkımız da bunu iyi bilmektedir. Güneyde kaybettikleri Kürdistan halkının, Kuzeyde de kaybettirildiğini, halkımızın her mezhebinden, aşiretinden kaybettiklerini, Alevi kökenli insanlarımızı da kaybettiklerini içine sindiremeyen bu kirli savaş güçleri, bu son katliamı düzenlediler. Halkımızın da buna çok soylu bir karşılık verdiğini, tıpkı Cizre, Nusaybin, Lice halkımız gibi son derece görkemli bir serhıldanla karşılık verip, oyunlarını yerle bir ettiklerini, onları pişman ettiklerini şimdi çok daha iyi görmekteyiz.

Özellikle Newroz'a doğru yaklaşırken bunun, anlamı çok büyük olan bir serhıldan olduğunu, halk serhıldanlarının böylece Güneyden Kuzeye taşırılarak tamamlandığını kıvançla belirtiyorum. Bu yeniden diriliş; 1990'larda Cizre'de, Nusaybin'de başlayan ve dalga dalga Kürdistan'ın her kentine ve köyüne yayılan serhıldanlardır. Bugün metropole de taşırılmıştır ve en son halkası da düşmanın en güçlü olduğunu iddia ettiği yerde, böylesine patlak verip tamamlanmaktadır. Düşmanın en çok da, *"Bitirdim, geriye kalan artıklardır"* dediği bir sırada serhıldanların ortaya çıkması, en son Dersim'de de gerillanın yüzlerce düşmanı saf dışı bırakan eylemlerinin gerçekleşmesi, bu Newroz'u ne denli güçlü ve yerinde karşıladığımızı gösteriyor. Bu, düşmanın beklentilerinin ve özel savaşın imha, cinayet birliklerinin çabalarının boşa gittiğini gösteriyor.

Değerli Halkımız!

Önümüzdeki yılda yapacaklarımız da daha şimdiden bellidir. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu daha şimdiden düşmanı ürkütüyor. 1920’lerde “*İki halkın meclisidir*” diye kurulan TBMM’nin, bu yetmiş yıldır nasıl Kürt halkının ve tüm azınlıkların imhasını, giderek asimilasyonunu tamamladığı bilinmektedir. Oysa başlangıçta verilen sözler böyle değildi. TBMM’nin, halkların eşit ve özgür bir meclisi olduğunu söylemelerine rağmen, hile ile daha sonra da katliamlarla Türk şovenizmi giderek körüklenmiştir. Geçen yıllarda da DEP’li milletvekillerine uygulanan çirkin saldırılardan ve parlamentodan çıkarmalarından sonra, artık Kürdistan halkının siyasi iradesini, parlamento ve meclis gücünü ortaya çıkarmak kaçınılmaz bir görev olmuştur. Şimdi bu görev gerçekleştirilmeye doğru yüz tutuyor.

Sadece sürgünde değil, en yakında Kürdistan’ın kurtarılmış bölgelerinde Ulusal Meclis teşekkül edecektir. Daha şimdiden uluslararası alanda emperyalist ağa-babalarınca ne kadar desteklenirse desteklensin, TC diplomasisinin bunu artık önleyemeyeceği, sömürgeci güçlerin Kürdistan üzerinde şimdiye kadarki ittifaklarının artık bir daha tutturulamayacağı anlaşılmıştır. Bu anlamıyla gerek emperyalizmin ve gerek sömürgeciliğin geleneksel Kürdistan politikaları yıkılmıştır. Bir daha da onlar açısından tamiri mümkün değildir. Bu anlamda Kemalizm’in yok edici yetmiş yıllık politikaları artık tüketilmiştir. Bir daha da demagojiyle tutturulması mümkün değildir.

Bu yıl başında bunu çok rahatlıkla görebilmekteyiz. Ve en önemlisi, tüm bu gelişmelerin temelinde yatan gerillamız, yenilmesi şurada kalsın, ilk defa yerli yerinde tüm Kürdistan’ın stratejik noktalarında üsleniyor. Doğru kurallar temelinde, birlikler biçiminde derinliğine ve genişliğine yayılıyor. Eksikliklerini hızla aştığı gibi, doğrulara da hakim oluyor. Bu da demektir ki, 1995 yılında gerilla savaşı ilk defa istenildiği gibi ordulaşıp savaşıacaktır. Büyük bir gelişme buna bağlıdır. Şimdiye kadarki gelişmelerin esas nedeni, bu gerilla savaşı olduğu gibi, bundan sonra da daha çarpıcı bir biçimde böyle gelişeceğini, bu vesileyle tüm halkımıza rahatlıkla müjdeleyebiliriz. Halkımızın siyasi cephesi kadar, onun hükümeti kadar, sağlam silahlı kuvvetlerinin ve savaşımının da önümüzdeki yılda büyük mesafe kaydedeceğini söylemek artık bir kehanet değil, hazırlıklarımızın doğal bir sonucudur.

Bu Newroz’a doğru gelirken, Partimizin V. Kongresi’ni de gerçekleştirdik. Denilebilir ki, PKK’nin V. Kongre adı altında gerçekleştirdikleri sadece bir örgüt kongresi değildir; orada insanlık yeniden çözümlendi; ulusal gerçeklik, halk gerçekliğimiz, öncü örgüt gerçekliği, sosyalizm, demokrasi, devlet ne anlamdadır, bunlar çözümlendi. Reel-sosyalizmin deneyiminden de dersler çıkarılarak, doğru bir sosyalizm ve demokrasi anlayışı, doğru bir halk iktidarı anlayışına nasıl ulaşılır hususları, çok güçlü bir biçimde tartışıldı ve kararlaştırıldı. Newroz’a

doğru geldiğimizde, bunun hayata geçirilmesinin ve adım adım başarıya ulaşmasının savaşını veriyoruz.

Denilebilir ki Partimiz, tarihinde ilk defa bu kadar derli-toplu, kendi ideolojik, siyasi, örgütsel ifadesini yaşama dönüştürmüş, dilediğini, amaçladığını örgüt kurallarıyla, örgüt iç yaşamıyla bütünleştirmiş ve böylece her savaş için çok gerekli olan parti öncülüğünü sağlam tutturmuş bir şekilde, bu yılı, bu Newroz'u karşılıyoruz.

Parti öncülüğü, hiçbir dönem bu kadar sağlam değildi. Bu tecrübeyi en çok yaşayan biri olarak diyebilirim ki, nicelik ve nitelik olarak Partimiz, her türlü savaşı verebilecek kadar donanımlıdır, yetkindir. İçinde olduğu kadar, dışında da tüm engelleri başarıyla, doğru yöntemlerle aşabilecek güçtedir. Halkımızın gerek siyasal savaşım cephesinin, gerekse silahlı savaşım cephesinin en temel garantisi, böylesine bir öncü güce kavuşmuş olmamızdır. Halkımıza böylesine başaran bir öncü gücü, bu Newroz'un başlangıcında sağlamış olmayı müjdelemekle ve onun başarısına, onun güvenine sonuna kadar dayanabileceklerini söylemekle kıvanç duyuyoruz.

(...)

Dostlarımız, şimdiye kadar bize olan desteklerini hiç şüphesiz bundan sonra da artırarak devam ettireceklerdir. Başta Türkiye halkının ve onun ilerici-devrimci güçlerinin ve diğer komşu halkların ilerici güç ve yönetimlerinin, PKK'yi ve bu savaşımı daha iyi anladıklarına kendi halklarının özgürlük mücadelesindeki yerini çok iyi kavradıklarına eminiz.

Denilebilir ki, tarihte en enternasyonal savaşlardan birisini vermekteyiz. Ortadoğu halklarının tarihinde bir çok devrim vardır. Bir büyük İslam Devrimi vardır. Bir Hristiyanlık Devrimi ve onun öncesinde de Hz. Musa'nın devrimi de vardır. Bunlara benzer bir devrimi de biz yürütüyoruz. Böyle değerlendirilmeli ve dostlar gereklerini yapabilmelidir. Şovenizm ile, dar milliyetçilikle kafaları bulanmış, ruhları kirletilmiş halklar ve onların temsilcileri, yeni diriliş, yaşam günü olarak da karşıladığımız bu Newroz'da kendilerini doğruya, dostluğa ve kardeşliğe yakın hale getirebilmelidirler. Buna her zamankinden daha çok hazırız ve gereken çabayı da fazlasıyla verebilecek durumdayız.

Halkların uzun yıllardan beri, verdikleri eşitlik ve özgürlük mücadelesini, sosyalizm ve demokrasi mücadelesini, bu savaşımızda, bir çok gerici çevrenin *"Artık sosyalizm öldü, halkların kendi kaderlerini tayin etmelerinin anlamı yoktur"* dedikleri bir dönemde gerçekleştirmiş olmamız kıvanç vericidir. Sosyalizmin anlamını veriyoruz ve halk demokrasilerini de en yaratıcı bir tarzda temsil etmeye çalışıyoruz.

PKK'nin kendi içinde gerçekleştirdiği insan; dünyanın bugün karşı karşıya bulunduğu bütün tehlikelere, başta doğayı tehdit eden kapitalizmin yok edici,

yine toplumu bir tüketim canavarı olmaya doğru götüren o yaşam tarzına, sonuna kadar insan emellerine bağlı, doğayı ve çevreyi kirlletmeye karşı bir yaşam tarzıyla en iyi cevap veren kişiliktir. Bunun bir alternatif kişilik olduğunu söyleyerek, yine insanlığa karşı görevlerimizin ne olduğunu bilerek ve halkımızın insanlık tarihinde yeri ve ülkemizin uygarlık tarihinde yeri, yine bu uygarlık tarihine girişteki rolü neyse; kapitalizmin kararttığı insanlığa karşı da bir kez daha rolü ve yeri budur diyerek insanlığımıza sahip çıkıyoruz.

Tüm bu esaslar dahilinde, 1995 Newroz'unun daha şimdiden anlamlı bir özgürlük yıldönümü olduğuna, halkımızın yaşamıyla kopmamacasına bu özgür temellerle ve savaşının yüksek başarılarıyla bütünleştiğine tanık oluyoruz. Siz halkımızın bunu bir daha elden kaçırmamak için, sonuna kadar ulusal-toplumsal kurumlarımızla ve insani yaşamımızla, enternasyonale de taşımak üzere, bütünleştirmek doğrultusunda, asıl bundan sonra savaş açısından daha başarıyla gerçekleştirecek çok işiniz olduğuna inanıyoruz.

Şimdiye kadar yaptıklarımız, bundan sonra ne yapmak istediğimizin de bir ispatıdır. Tüm halkımızın, partililerin, savaşan güçlerimizin inanmak kadar güvenmeleri, güvenmek kadar bilmeleri, bilmek kadar da yapmaları, savaşmaları ve başarmalarını diliyoruz.

Ben tekrar bu temelde, bu Newroz'un halkımıza, tüm partililere ve savaşanlara da kutlu olmasını diliyorum, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

20 Mart 1995

Toplumsal Barış İçin Savaşı Durduralım

Savaşan Kürdistan Halkına!

Değerli Halkımız; 15 Ağustos Atılımı'nın 11. yılını geride bırakıp 12. savaş yılına girerken, bu yılın da sizin zafer yılınız olması için başarı sözünü tekrarlıyor ve hepinizi büyük coşkuyla selamlıyorum.

Siz halkımız, bu yılda da büyük bir savaşı yaşadınız. Düşman geçtiğimiz yılı bizim için büyük bir umutsuzluk, karanlık ve bitiş yılı haline getirmek için bütün imkanlarını seferber etti. Belki de hiçbir savaşta kullanılmaması gereken kirlili savaş yöntemlerini dayattı. Çok iyi biliyoruz ki eğer bu savaşı hem de bu yakın yıllarda kazanmazsa o lanetli tarihi, barbar faşist tarihi başına büyük bir bela getirebilir. Bundan duyduğu korkuyla oldukça üzerimize geldi. Çok iyi tanıdığımız ve tüm yaşamınızı yerle bir eden, insanlık tarihinde eşi görülmemiş bu canavarca yükleniş karşısında tabii ki biz de dayanmak zorundayız. Sizlere çok açıkça vurgulamak istediğim şudur: Bu yıllar öyle kolayca savaşılacak yıllar değildir. Çok büyük sabır, inat ve direnme istediği gibi bunların da yenilmemesi için çok büyük ustalık istiyor. Biz bunların anlaşılabilmesi için, Partimiz ve ordumuz içinde çok büyük çaba gösterdik. Eğer büyük hatalar yapmış olsaydık, en önemlisi de kendi tarzımızı ve direnişimizi sürdürememiş olsaydık bugün her şey elden gidebilirdi.

Çok iyi biliyorsunuz ki bütün içtenliğimize ve fedakarlığınıza rağmen, düşmandan daha kötü bozguncular ve işi boşa çıkaranlar kendi içimizden çıkıyor. Ulusal kurtuluş saflarında, hatta parti içinde bela olan, neye nasıl hizmet ettiğini doğru dürüst bilmeyen kişilikler, tüm tarihimizin isyanlarında görüldüğü gibi bu

kutsal son umut isyanını, tek yaşam kavgasını belki de çok basit bir nedenle ve iyi niyetlice boşa çıkarabilirlerdi. Ve denilebilir ki düşmandan daha fazla akıllı, sabırlı ve inatçı bir mücadeleyi vermeliydik. Hem de ustaca. Bu cephede geçen yıllarda büyük bir savaşı verdiğimizizi rahatlıkla söyleyebilirim.

Siz değerli halkımız!

Bugün çok iyi görüyorsunuz ki mücadele yenilmediği gibi, kazanım yanları ağır basan, hatta zaferin işaretlerini veren bir süreç yakalanmıştır. Düşman gerçekten geçen birkaç yıla, bir halkın son kurtuluş umutlarını yerle bir etmek için yüklendi. Ve unutmayalım, yalnız Kuzey Kürdistan'ın değil, bütün Kürdistan parçalarında nihai çöküş için belki de en tehlikeli katliam tarzını esas alarak haince, gizlice, iki yüzlüce dayatarak yürütmek istedi. Bunu hiç kimse göz ardı etmemeli ve anlamazlıktan gelmemeli. Eğer bir halk, uyanan, hatta savaşan bir halk ve sizler bu en temel savaş gerçekliğini göremezseniz, kötü kaybedeceksiniz. Şimdiki zorluklardan daha fazla zorluk, şimdiki işkenceli, katliamlı yıllardan daha katliamlı, işkenceli yılları ve bu anlamda bitiş yıllarını yaşamak zorunda kalacaksınız.

Bu gün neden dünyanın en gerisinde bir halk durumuna düştüğümüzü çok iyi görüyoruz. Düşmanımız kadar, ona karşı savaşı bilemediğimiz, ordulaşamadığımız ve doğru savaş tarzına sahip olamadığımız için kaybettik ve bu duruma düştük. Bazıları diyebilir ki benimle ne olabilir. Bundan da öte kaybeden bir halkın tekrar dirilmesi, kurtuluşu sağlaması mümkün mü? Biz bunu çok duyduk. Ben kendim ilk günlerimden bu güne kadar halen Parti içinde ve dışında da bu sözü duyuyorum: Bir benimle ne olur, bir bizimle ne olur?

Bu kadar kendini unutmuş, bu kadar özüne ters düşmüş bir insan ve yine bir halk gerçekten çok lanetlidir. Ve bu dünyada hiçbir şeye sahip olamaz. Niçin bu savaş yürütülüyor? Bu işkencelere ve katliamlara neden daha büyük bir direnç göstermek gerekir? Şunun içindir: Bu savaş olmazsa bir hiçsiniz. Çok iyi biliyorsunuz ki eğer bugün dünya da bir adınız varsa, bu savaşla mümkün olmuştur. Kendi öz savaşımını vermesini bilmeyen bir halk, ülkesini bir hiç uğruna terk eder. Nasıl terk ettiğini ve hatta ardı sıra bakmadan kaçtığını bilmeyen bir halk, en kötü düşmüş bir halktır. Ve çok acıdır ki daha düne kadar yaşadığınız gerçeğiniz de buydu. Şimdi sizlerde bir vatanseverlik geliyor. Vatan sahibi olmak, özgür bir vatanda, özgür bir yaşamı arzulamak, hepinizde gün geçtikçe geliyor. **Ve giderek önünde durulamaz bir sel gibi doğal kaynağınıza da döneceksiniz.** Bundan kuşkumuz yok. Ama unutmayalım ki daha düne kadar kaçan kaçana ve halen şimdi de herkes gözünü ya düşmanın bir beldesine ya emperyalizmin metropollerine dikmiş gidiyor.

Ve lke dışına savrulmuş halkımıza soruyorum. Bu yaşamı beğeniyor musunuz? Rezillik şimdi daha fazla değil mi? Vatansızlık ve onursuzluk ne kadar kötü bir şey. İşte bunun için savaş diyorum. Bu zgrlk savaşı belki ekmek ve sudan daha önce gelir. Savaşta belki kesin bir zafer kazanmadık, ama belki de onun kadar ve hatta ondan daha değerli kazandıklarımız var. Savaşı yakalayan ve savaşan bir halk olmak, belki zafer kazanmaktan daha değerlidir. Durumu, koşulları sizin gibi olan bir halkın savaşması, kesinlikle kendi başına zafer kazanmaktan daha değerlidir.

Savaş, kle halklar için bir bayramdır. şu anda, her gün bunun bayramını yaşıyorsunuz. Bu doğrudur ve öyle olmalıdır. *“Neden kolay bir zafer kazanmadık”* diye beklenti içinde olmaya hiç gerek yok. Bu savaş on yıl daha sürsün, yeter ki savaşmasını bilelim ve savaştaki bayramı yaşayalım. Bize gerekli olan budur ve siz bu şansı elde ettiniz. Bizzat böyle bir halk oldunuz. İşte savaşımızın bu yılında kesin ve emin biçimde benim size söyleyebileceğim şudur: Ardı arkası kesilmeyen bir savaşı sağlam temellere oturttuk. Tabii bunun için cesaret, fedakarlık, daha da ötesi siyaset, bizzat hazırlık ve mevzilenme çok büyük çaba ister.

Bir çok konuşmamda belirttiğim gibi, düşmana boyun eğemeyen, direnen bir tarz bile büyük cesaret isterdi. Bunu hepiniz biliyorsunuz. Bir jandarma karşısında kırk büklüm olmadan, teslim olmadan durmak bile bir onurdur. Kendi adını söylemek bir onurdur. *“Benim de bir vatanım olmalı”* demek bir adımdır. Bu gün bütün bunlar hiç kimsenin kazanım diyemeyeceği, göremeyeceği şeylerdir. Ama ben yıllarca bir adınız için, yıllarca bir cesareti, bir fedakarlık duygusunu yaratmak için hangi çabaları harcadığımı çok iyi biliyorum. Bu konuda inkarcı olmamak gerekir.

Herkes kendisini mutlaka doğru biçimde tanımalı. Nereden nereye geldik, neyle nasıl geldik? Bunu bilmezseniz Parti nedir, önderlik nedir, şehit kimdir, işkence nedir anlayamazsınız. Ama bunları anlamadan da savaş olmaz. Savaşı anlamadan da yaşam, şeref ve haysiyet olmaz. Artık bu kelimeleri kendimize yakıştırmalıyız. Ben bu dönemde, önümüzdeki yıl ve yıllar içinde çok açıkça söyleyeyim; ne mutlu ki kesin bir zafer kazanırız demeyeceğim ama ardı arkası kesilmeyecek bir savaşı gerçekleştirdiğimizi belirtebilirim. Bize ucuz zafer getirecek bir savaşı kuşkuyla karşılamalıyız. Savaşın potasında elikleşmeyen bir kişilik, her zaman kaybetmeye mahkum bir kişiliktir. Yıkılmaz, yenilmez kişiliği biz savaş potasında elikleştireceğiz. Yenilmez ve çelikleşmiş bir halkı, onu düşüncesi, iddiası ve irade gücünü bu savaşta yaratacağız. Yenilmez bir halk olduğumuza artık düşman da inanıyor.

Bu günlerde Kürt raporları yayınlanıyor. *“Ya bitecekler, ya bitecekler”* diyenler rapor yayınlıyor. *“PKK yenemez, bu halkın savaşımını da yenemez”*

diyorlar. Ama çaresizler. Bu halkı kabul edecek durumları da yok. Düşman büyük bir çözümsüzlüğü yaşıyor. Bu dünyanın hiçbir zaman kabul etmeyeceği kirli savaşı, entrika ile iki yüzlülükle gizleyerek daha fazla sürdürmek istiyorlar. Ancak arkasında güvendiği dostları ve müttefikleri bile artık bunu kabul edemez duruma gelmişlerdir. Artık büyük güçlere, Amerika'sına, Almanya'sına dayanarak bu savaşı yürütemez. İçeride de herkesi, demagojiyle, milli bütünlük çılgınlıklarıyla kışkırtarak da bu savaşın kirini gözlerden saklayamaz. Düşman bu noktaya gelmiştir. Biz ise direnebildik.

Sonuç olarak ben size açıkça kendi raporumu veriyorum: Düşman kadar ondan daha da tehlikeli bir biçimde savaşmasını bilmeyen, kendini doğru dürüst ordulaştırmayan, hatta halklaştırmayan kişilikler nedeniyle, belki sizler de, şu veya bu oranda hemen hepimiz de çok iyi biliyoruz ki savaş sahasında zayıflıklarımız nedeniyle zordayız. Bazıları çok daha kötü yapıyor. Bunları gördük ve bunlarla amansız savaştık. Çok rahatlıkla söyleyebilirim ki nasıl düşmanı daralttıysak, bu dayattığı en tehlikeli savaşı sınırlandırıp durduysak, içimizde bulunan düşmanın dolaylı müttefiklerini de -kimisi iyi niyetli, kimisi bozguncu, kimisi başıboş- biçimi ne olursa olsun bunların da artık Parti'nin ve ordunun başına bela olan durumlarını sınırlandırdık. Bu ne demektir? Bu, bundan sonra karşı durulan düşmana daha daraltıcı savaşı dayatmak demektir. Bu, savaşı içte de müthiş geliştirmek demektir.

Yeni yıla, savaş yılına bu temelde giriyoruz. Fazla umut vaat etmek istemem. Müjdeler de vermek istemiyorum. Söyleyebileceğim, bu önümüzdeki savaş yılında ben de dahil şahadetler olabilir, ama yenilgi olmaz. Halk savaşının yenilgisi, onun her türlü engel ve tehlikeleri bertaraf edilmiştir. Halk savaşı önümüzdeki yıl içte ve dışta kendini arındırarak, hem niceliğini, hem niteliğini ve çarpıcı tarzını geliştirerek devam edecektir. Bunu küçümsemek gerekir. Gelişen savaş, gelişen kurtuluştur, özgür yaşamdır. Daha fazla savaş, daha fazla özgürlüktür, bağımsızlıktır. Hiç kimse savaştan çekinmemeli.

Ben, sizi önümüzdeki süreçte daha fazla savaşkan bir halk olmaya çağırıyorum. Savaşın korkusu yıkıldı, savaşın fedakarlığı kanıtlandı. Savaşın bir yaşam tarzı olarak kabulü gerçekleşti. O halde bu temel üzerinde daha fazla savaş ve daha fazla savaş için daha fazla örgüt, daha fazla eğitim, daha fazla propaganda demeli. Herkesin, her yerde ailede, tarlada, fabrikada, camide, kilisede, yurt içinde, yurt dışında, dağlarda, şehirlerde, köylerde elinden geleni sunması gerekir. Bir taştan tutalım, en ağır bir silaha kadar. Bir gönüldeki duadan tutalım, bir kılıç darbesine kadar. Durumuna ve koşullarına göre içinden ne geliyorsa, yeteneği neye elveriyorsa, öylesine bu savaşı büyütmeye, tutkuyla devam etmeli.

Biz, düşmana gelin siyasi çözüm yoluna başvuralım dedik. Bu vesile ile bu çağrımı bir kez daha yineliyorum. Ayıryeten 14 Temmuz direnişi adına on binler direnişe yattı. Başta kahraman on binlerin zindan direnişçiliğini bu vesile ile selamlıyorum. Ve siz halkımız, her taraftaki açlık grevlerine dünya çapında katılım gösterirken, gelin bu kirli savaş yerine çağdaş, uygarca bir çözüm yolu olarak, siyasi diyalog yoluyla meseleleri tartışalım, çözelim diyerek bunun bir barış çağrısı olduğunu açıkça gösterdiniz. Ben de bu barış çağrısını tekrarlıyorum. Ama görünen o ki, düşman hiç anlamak bile istemiyor.

Düşman, yüzyıllardan beri bir çapul savaşını vermekte, barbarca tarzını yürütmekte ısrarlı, bunu hepimiz anlamalıyız. Anlamakla yetinemeyiz, karşı durmalıyız. Ona karşı kendi savaşımızı geliştirmeliyiz. Onun için, savaş çok keyifli olduğu için savaşın demiyorum. Her şeyi barbarca bir savaşla halledeceğini, hatta siz halkımızı ortadan kaldıracığını sanan bir düşman var. Bunu yüzyıllardan beri böyle yaptı. Şimdi de hiçbir dünya milletinin de kabul etmeyeceği bir biçimde, dünyanın gözünün içine baka baka “*Ben, seni ya bitireceğim, ya bitireceğim*” diyor. Ne cüretle bu sözü söylüyor? Ne hakla, hangi insanlık adına bunu söylüyor? Kimlerin kanunudur bu? Bunu bilmeliyiz ve eğer biz de yüzde yüz bitmişlik yoksa, insanlık onurunu kaybetmemişsek, kahraman zindan direnişçilerimiz, dağ direnişçilerimiz kadar, siz halkımız da artık boyun eğmez, baş eğmez durumda ve mutlaka bir şeyler yapmak gerekir diyorsanız, dalga dalga bu duruma geliyorsunuz ve hatta daha da öndesiniz. Yani bir serhildanlar dönemine, halkımızın yedisinden yetmişine kadar bir bayram coşkusuyla, her şeyiyle bir isyan dönemine girmesinin tam da zamanıdır diyoruz. Ayağa kalkan ve savaşan halka böyle cevap verebilir.

Bu halkın kutsal direniş savaşımına kalkalım diyorum. Bundan daha yüce, daha fazla savaşla daha fazla onur, daha fazla özgürlük elde edecek tarihi bir sürecin içine girdiniz. Daha dün adımı bile ağzınıza almakta çekinen halk, vatanından kaçmak için, adeta öcünden, vebadan kaçır gibi kaçan halk, bugün ruhunu vatanına bağlamış. Ve onun için en büyük fedakarlığı göze almış bir halk haline gelmeniz ne kolaydır, ne de küçümsenir. Eğer biraz daha halk gerçeğimizi, onun özgürlük bilincini, ordusunu ve savaşını tamamiyle anladıysanız, siz en büyük kazanımı daha şimdiden yaşıyorsunuz demektir. Biz bununla yetinmiyoruz, ısrarlı olan düşmana karşı, ısrarlı olan bir halkı, hem de ondan daha amansızca mücadeleye kaldırıyoruz. Çünkü haklı olan ve mutlaka vatanımızda özgürce yaşamak zorunda olan biziz. Eşitlik ve kardeşlik temelinde birlik kadar özgürlük isteyen biziz. Bunun için savaş gerekir mi? Zaten dünyanın en belalı yaşamını siz her yerde yaşıyorsunuz. Yaşamınız savaştan da beterdir.

Siz değerli halkımız, çok iyi biliyorsunuz ki hemen her yerde yaşam sizin için bir zindandı. Bu, savaştan daha zordur. Bilakis savaş yaşamın çekilebilir,

kabul edilebilir haline gelmiştir. Savaş bu anlamda gerçekten kabul edeceğiniz bir yaşamdır artık. Ve bu anlamda kabul edilebilir bir yaşama sizi çağırıyorum. Savaş kurtuluştur, savaş şereftir. Savaş maddi olarak, manevi olarak tüm kaybettiklerimizi gün gün kazanmaktır. Bundan daha değerli bir uğraş, bir meslek olamaz. Ve ne mutlu size ki bu savaşı, kendi öz savaşınızı artık yıkılmaz, yenilmez bir biçimde elde etmiş bulunuyorsunuz. Benim size müjdem ve sizin adınıza bir savaşçı olarak vereceğim destek de demeyeceğim, katkı da demeyeceğim, görevim budur.

Siz, bu temelde bu savaşa daha fazla katılacaksınız. Bu önümüzdeki yılda, yıllarda daha fazla savaş diyeceksiniz, daha fazla özgürlük ve vatan diyeceksiniz. Daha fazla özgürlük ve vatan, daha fazla iş ve emek demektir. Daha fazla manevi, ahlaki gelişme demektir. Bunu artık sonuna kadar anlamalı ve hiçbir şeyle değiştirmemelisiniz. Sizi, bunu her zamankinden daha fazla anlamaya ve gereklerini gerekirse en şiddetli savaşla yerine getirmeye ve kazanmaya çağırıyorum.

Partimiz buna öncülük ediyor. Partimiz hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar kendi içini arındırmıştır. Savaş tecrübesini kazandığı gibi, belki de dünyada sosyalist temellerde kendini tüm engellemelere rağmen içte ve dışta geliştirerek kanıtlayan ve zafere yürüyen bir parti olduğunu kesinleştirmiştir. Bu parti sizin savaşınıza öncülük ediyor. Böylesine kendini kazanan, her koşul altında başarıya giden bir partiyi esas almaya devam etmelisiniz. Bu partinin öncülüğünden, mücadelenin gereklerine uymayı ve hatta gereklerinin yerine getirilmesi için doğru parti kavrayışı, doğru parti öncülüğü istemelisiniz. Ve partililer de, gerçekten verdikleri savaşın bu anlamda bir halk savaşı olduğunu, geliştirilmesi gerekenin de onur, özgürlük, bağımsızlık, maddi-manevi zenginlik olduğunu bilerek öncülük rollerini yapmaları gerektiğini kesinlikle bilmeli ve öncülük rollerini böyle oynamalılar. Bunun dışında hiç kimse PKK adına öncülük iddiasında bulunamayacağı gibi, sizi de görevlerinizi kesinleştirmeye, tamamlamaya ve başarmaya çağırıyorum.

Hiç şüphesiz en temel gücümüz, ordu gücümüzdür. ARGK'dir. Ordu gücümüz, halkımızın en savaşkan, en cesur ve fedakar öncü koludur. Ordumuz içinde de, halk savaşının hem stratejik hem uzun vadeli hem de kısa vadeli, 'nasıl savaşmak gerekir' sorusuna biz, bu geçen yıllarda büyük cevaplar bulduk. Yanlış ve hatalardan uzaklaşmak kadar doğruları da her zamankinden daha fazla egemen kıldık. ARGK, artık kendi işlerini zafer temelinde yürütecek güce kavuşmuştur. Niceliğini ve niteliğini artık her türlü düşmana karşı başarıyla geliştirip, pekiştirecek duruma gelmiştir.

ARGK savaşçılarına ve özellikle komutanlarına artık diyoruz ki; sizi, bu kadar tecrübeden sonra tarihimizde çok ucuzca kaybettiğimiz durumlara

düşmemeye ve oldukça anlaşılır kazanım esaslarına bağlı kalmaya çağırıyorum. Gerçek bir halk ordusunun kişiliğine, özellikle onun disiplinine, onun sabır, inat, dayanışma gücüne, ustalığına her koşul altında ulaşmaya çalışmalısınız. Ve bunun doğru savaş biçimini, günlük, aylık, yıllık olarak geliştirmeyi, komutanlar olarak yine bilinçli savaşçı, savaşanlar olarak bu önümüzdeki süreçte geliştirmeyi bilmelisiniz. Önünde durulamaz bir ordu haline gelebilmek için, kendimizi gerektiği kadar gözden geçirme, yeniden kararlaştırma, tam zafer temelinde bir militan haline getirmeye büyük özen gösterelim. Bunun gereklerini mutlaka yerine getirelim.

Ordu gücümüzü tüm ARGK komuta ve savaşçı yapısını, bu temelde kazanmayı her koşul altında esas almaya, bunun engellerine -ister direkt düşmandan kaynaklansın, hepsine- karşı doğru tavır almaya, engelleri başarıyla aşmaya ve kesin zafer doğrultusunda, esas savaşımın kendi savaşımı olduğunu bilerek yüklenmeye ve kazanım adımlarını pekiştirmeye çağırıyorum.

Tüm değerli dostlarımıza, başta Türkiye halkının bu kirli savaşa karşı olan güçlerine ve kendi kurtuluşunu halkımızın kurtuluşunda gören bütün devrimci, demokrat ve sosyalistlerine, temiz insanlarına!

Bu kirli savaş bizim halkımızdan daha fazla sizin halkınızın mahvına, sizin kirlenmenize yol açıyor. **Kirlenmeyi durdurmak için bu savaşı durdurun!** Bu savaş sizin savaşınız değildir; ne ulusal, ne sınıfsal savaşınızdır. Bu savaş, bir avuç işbirlikçinin, vatani satan, emeğinizi yok yere sizden çalanların savaşındır. Bütün toplumsal yüce değerler üzerine en kirli savaşı yürüten bu büyük vatan hainlerine, halk düşmanlarına karşı çıkmayı becermelisiniz.

Size dayatılan bu kirli savaş artık bir ulus savaşınız olarak, halk savaşınız olarak görmek bir yanılgı olduğu kadar Kürdistan halkının açtığı bu savaşı, kendi öz savaşımıza dönüştürerek ve belki de tarihimizde, halkımız kadar çok isyan edip de başaramadığınız kendi savaşınızı bu vesileyle, bu büyük enternasyonal dayanışmayla verin. Göreceksiniz ki sizin için de nihai kurtuluş bu savaştır. Bunun günü gelmiştir. Bunun olanakları fazlasıyla vardır.

Başta tüm devrimciler ve özgürlük isteyen Türkiye halkı bunu görmeli, anlamalı ve gereklerini yerine getirmelidir. Ben her zamankinden daha açıkça söylüyorum ki; **savaşımız Türkiye halkının savaşındır. Başarımız Türkiye halkının başarısıdır.** Tüm Türkiye halkını, bunu anlamaya ve gereklerini yerine getirmeye, yine onun öncü devrimci, demokrat, ilerici ve aydınlık güçlerini kendi cephelerini örgütlemeye, başarıya olan inançlarını daha da kesinleştirerek bu önümüzdeki yılı ve yılları kendi öz savaşım yılları ve başarıyla savaşan bir halkın öncü gücü haline gelmelerine, gereklerini yerine getirerek başarmalarına çağırıyoruz.

Dışımızdaki çok çeşitli Kürdistan'lı güçleri de, diğer parçalar dahil olmak üzere ulusal birlik, dayanışma günlerine anlam vermeye, artık neredeyse kesin bir ulusal kurtuluş savaşıdan da öteye varlık yokluk meselesi haline gelmiş bu savaşımımızı anlamaya, ona karşı durmamaya, eğer istiyorlarsa gereklerini yerine getirmeye çağırıyor ve bu konuda onlara sonuna kadar destek sunacağımızı belirtiyorum. Askeri cephesine katılmıyorlarsa siyasi cephesine, yurt içindeki cepheye katılmıyorlarsa, yurt dışındaki cepheye katılmaya, ama asla engel teşkil etmemeye, yurtseverlik görevlerini bu savaşla çelişmeden yerine getirmeye, bu temelde geçmiş olumsuzluklara, hangimizden kaynaklarsa kaynaklansın bir daha düşmemeye, büyük bir ulusal ruhla bu önümüzdeki kutsal direnme savaşlarına kendi güçlerince katkıda bulunmaya ve gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum.

Dünyadaki dostlarımızın da her zamankinden daha fazla bu savaşımımızı anladıklarına ve destek olmak istediklerine eminim. Savaşımımızın en anlamlı bir enternasyonal savaşı olduğu kesindir. **Günümüzde Kürdistan savaşı; devrimin şeref savaşıdır, sosyalizmin onur savaşıdır, demokrasinin savaşıdır.** Bu temelde değerlendirdiklerine ve bundan gurur duyduklarına eminken, bundan sonra kendi desteklerini, dayanışmalarını daha da geliştirmeye, küçümsenemez adımları daha sık atmaya ve başarılı olmaya çağırıyoruz.

Siz değerli halkımıza kendi cephemden de şunu söylemek isterim ki: Biz savaşı artık onsuz yaşanılmaz, nefes bile alınamaz bir gerçeklik olarak görüyoruz. Yorgunlukmuş, yıpranmamış bunlar bizim için hiç önemli değil. Tam tersine bizim yorgunluğumuz, yıpranmamız savaş durursa olur. Ben sizlere şunu hemen açıkça söyleyeyim ki, savaş geliştiği için veya savaşta engeller çıktığı için zorlanıyorum. Savaş zayıflatıldığı için zorlanıyorum, yıpranıyorum.

Şunu çok iyi gördüm ve size de göstermeye çalışıyorum: Savaşın gelişmesi kişinin gelişmesidir. Benim böylesine gelişmem, savaşı biraz bilmem ve gereklerine uymamdan ötürüdür. Buraya gelmeyi bilen bir kişi olarak, savaşın neye kadir olduğunu ve halk savaşının ne destanlar yazabileceğini görerek bunun kendi gerçeğimize ve halkımızın özelliklerine göre, nasıl olması gerektiğini hem çok iyi bilince çıkarıp, hem de gereklerini iğne ucu kadar yerde ve dönemlerde, yerine getirerek ve şimdiye kadar buraya gelmeyi başararak diyorum ki; insanoğludur, bir taşta düşer başına yere yıkılır, her an fiziksel olarak gidebilir. Ama bir kurum olarak önderlik, biz olsak da olmasak da bu savaşı başarıyla yürütecek noktaya gelmiştir.

Kişilere bağlı olmak yerine, işlerin teşkil ettiği kişilik tarzına, savaş tarzına bağlı kalmak sizler için oldukça önemlidir. Bizim fiziki varlığımızdan ziyade, temsil ettiğimiz düşünce gücü, moral gücü, siyasi ve askeri savaş tarzımızı anlamayı bilin. Bu, sizin kendinizi kazanmanız demektir. Bana bağlanmaktan

ziyade, bu gerçeklere bağlanın. Bunlar sizin zafer gerekçelerinizdir. Sadece fiziki olarak yaşamak değil benimki. Öyle bir tarz yarattık ki, mezarda bile olsak bu ülkede bu savaş yürüyecektir. Doğal sonuçlarına, amaçlarına ulaşınca kadar sürecektir. Biz bu temelde bu savaşa anlam verdik, buraya kadar getirdik. Tabi ki bundan sonra da yürüteceğiz. Bunu herkes böyle anlamalı.

Bizimle bu savaşı yürütmek durumunda olan bütün önde gelen kadrolarımız da, artık bir şeyleri kesinlikle anlamak zorundadırlar. Biz herhangi bir kişi olarak değil, adını bile ağızlara alınmaktan ürkülen bir ad olarak anılmalıyız. Yıllarca tek başına bir savaşı, kendi içinde yürüten bir kişi olarak bu savaşı buraya kadar getirdim. Bunun nasılını artık anlamalısınız. Bir önderlik kendini buna nasıl verdi ve nasıl gerçekleştirdi. Bunu görüp değerlendirmeli ve gerçekten yol arkadaşlığını doğru yapmalısınız. Yapmazsanız kabul göremezsiniz.

Çok açıkça söylüyorum; benim halkla sorunum yoktur. Hatta düşmanla da benim fazla sorunum yoktur. Onun anladığı dilde ne yapması gerekirse onu yapıyorum. Benim sorunum, sözüm ona bizimle yol arkadaşlığı yaptığını sananlardır; -özellikle de savaşçılara da değil, benim onlarla da sorunum yoktur-savaşın kurmaylığını paylaşmaya, komuta, kadro gücü olmaya, öyle olmaya çalışanlara benim sözlerim var. Ben en çok onlara yükleniyorum. Önderlik gerçekliğini, komuta gerçekliğini doğru kavramak zorundasınız. Bizimle doğru bir savaş yaşamını paylaşmayı bilmelisiniz. Burada asla aldatma, aldanma olmamalıdır. Ciddi yetersizlikler kabul edilemez.

Zamanında, yerinden komuta kişiliği sergilenmeden komuta gücü haline gelinemez. Hele hele çoktan lanetli ağalık, bürokratik hastalıklarına tutularak hiç mi hiç komutanlık, militanlık yapılamaz. Bu anlamda bütün önder güçlerimizi, kadrolarımızı doğru önderlik tarzını kesinlikle anlamaya, gereklerini mutlaka yerine getirmeye çağırıyorum. Size çok müsamaha ettik, çoğu yanlışlıklarınıza belki göz yumduk ama sinemize yediremedik. Ama bunu daha fazla böyle sürdüremeyiz. Savaşın acımasız kurallarını sizler için de yürütmek zorunda kalacağız. Hazin sonuçlarla karşılaşmamak ve ucuz kaybetmemek için insanlığınıza güvenin. Kazanabilen bir komutan olmanız için, her sahada kendisiyle mücadele eder bir önder kadro olmanın gereklerini artık kavrayın. Bunun için çok kapsamlı çözümlemeler geliştirmek kadar, olanaklarını da seferber ettik. İsteyen onunla dev bir yürüyüşün sahibi olabilir.

Sizleri bu temelde Önderlik gerçeğini kavramaya, özellikle bir komuta önder kadro olmaya, onun gereklerini hem derinden büyük bir ciddiyet ile, sorumlulukla kavramaya, hem de yerine getirmeye bu vesileyle çağırıyorum. Siz, bu temelde bu önümüzdeki savaş yılının üzerine yürürken, hem heyecanlı ve coşkulusunuz, hem de kazanmak için hazırlıklarınız büyüktür.

Hemen her cephemiz yürüyüş, hem de savaş yürüyüşü halindedir. Bu devam edecektir. Düşman ya çağdaş çözüm yollarından anlar, bunu siyasetle halletmek ister ya da kör şiddette direniyorsa, halkların amansız şiddetin ne olduğunu anlayıncaya kadar yürüyüşümüz devam edecektir.

Ben bu temelde halkımızın 15 Ağustos Atılımı'nın on birinci yılını kutlarken, on ikinci yılının da üstün başarılarla dolu geçmesini diliyorum. Halkımızın, her zamankinden daha fazla bağımsızlık ve özgürlük için savaşan bir halk haline gelme yolunda, kendi öz savaşıyla bu yılı da kazanması için, daha fazla fedakarlık, daha fazla cesaret ve daha fazla savaş için ileriye atılmasını ve başarmasını dilerken, sonsuz selam, sevgi ve saygılarını sunuyorum.

Yaşasın Halk Savaşı!

08 Ağustos 1995

Alevi Muhalefeti Halkçıdır, Zulme ve Adaletsizliğe Karşıdır

Gerek Türkiye, gerekse Kürdistan’da, hatta Ortadoğu’da dini sorun ve onun ayrılmaz parçası olan mezhep sorunu; tarihin derinliklerinden gelmekle birlikte tamamen sosyal, siyasal ve hatta ulusal boyutu olan bir öze sahiptir. Ortaçağın mücadele gerçeği günümüzdeki gibi yalın sınıf, ulus mücadeleleri değildir. Daha çok dini ideolojilere ve onun da mezhepsel kolları biçiminde bir anlatıma sahiptir. Hiçbir grup; *“Ben filan sınıftanım, filan halktanım”* diye ortaya çıkıp mücadele

edemez. Her halk ve onun içindeki bir sosyal grup; “*Ben filan dindenim, şu dinim, bu mezhep benim*” diye ortaya çıkar ve büyük bir mücadeleye girer. İdeolojik söylem böyledir. Özellikle kapitalist gelişmeyle birlikte hem ulusal, hem sınıfsal mücadele, açık ve biraz bilimsel kavramlar temelinde teorikleştirilmiş ve daha sonra programa, örgüte, eyleme, savaşa kavuşmuş olarak çağı doldurmuştur. Bunun için de yine dinsel, mezhepsel mücadeledeki ağır payı taşımak zorundadır. Çünkü yüzyılların mücadele gerçeğidir. Hem ulusal, hem sınıfsal geleneği temsil ederler. Kapitalizmle birlikte sona ermeleri düşünülemez.

Hele Ortadoğu’da mücadele günümüze kadar ağırlıklı olarak böyledir. En milliyetçi hareketler bile kendini ağırlıklı olarak dinsel, mezhepsel görüntülere ve söylemlere bağlı olarak dile getirirler. Hatta bugünkü Türkiye’nin koşullarında bile hükümetin bir ortağı İslam ideolojisi ile büyük bir güç kazanmıştır, ki Türkiye bölgenin en kapitalist geçinen bir ülkesidir. Bu parti direk sınıfsal kimliğini açıkça ortaya koymuyor, hatta bu ideolojiyi sakıncalı buluyor, ama buna rağmen en gelişen parti olabiliyorsa demek ki, bizim dini söylemi dikkatle değerlendirmemiz ve devrim lehine sonuçlandırmamız büyük önem taşır.

Ortadoğu tarihinde bilindiği üzere İslam bir devrimdir. Köleciliğe, oldukça geri klan, kabile ve aşiret düzenlerine karşı Arabistan yarımadasında çıkan büyük bir devrimdir. Her ortaya çıkan devrim gibi bu devrimde de ilk çıkışın arılığı -bu Hz. Muhammed’in kişiliğinde- çok net dile getirilir. Ancak belli bir aşamada özellikle iktidarlaşmaya gittiği bir dönemde çok sayıda kişi, tabaka ve menfaat işin içine girdiğinde devrimin sağ-solu, ortası ortaya çıkar. İslam devrimi hızla iktidara ulaştıktan, büyük servetler, ganimetler ortaya çıkarıldıktan ve iktidar bu anlamda büyük bir gücün kaynağına dönüştükten sonra, Hz. Muhammed’in henüz öldüğü günlerde, daha bildiğiniz gibi cenazesi yerdeyken mücadele başladı. Kimisi “*İktidar Hz. Ali’nin hakkıdır*”, kimisi; “*Osman’ındır, Ebubekir’indir*” dedi.

Tüm bunların altında daha geniş bir anlam yatmaktadır. Hz. Muhammed’in hem Ali’ye çok büyük emek harcaması ve hem de Ali’nin peygamber ailesinden, Ehl-i Beytten gelmesi söz konusu. Osman’ın, Ebubekir’in ise bu ailenin dışından olmaları ve uzun süre İslam’a karşı gelmiş Kureyş’in diğer kabilelerinden gelmeleri, hele Muaviye gibi birisi -en son Müslüman olan birisi- bir yerde sonradan Müslüman olan ve sağ kesim diyebileceğimiz, Müslümanlığın özüne fazla inanmayan, onun nimetlerinden yararlanan, devleti ele geçiren bir kesim olduğu anlaşılırdır. Her devrimin saği biraz güçlü olur. Çünkü eski rejimi, İslamın deyişle; ‘münafıklığı’ arkasına alır. Çıkarı bozulana, menfaatçıları, ucuza ve kolayla konmayı temel aldığı için güçlü olacağı beklenir. Devrimin özünü, sağlığını temsil etmek isteyenler ise sürekli azınlıkta kalma gibi bir durumla karşı

karşıyadır. Bu, daha sonraki Fransa, Rusya ve benzeri devrimlerde de görülmüştür.

Bilindiği üzere Ali taraftarları, Alevi diye ortaya çıkar ve bin üç yüz yılı aşkın bir süredir bu mücadele böyle bir kaynaktan günümüze kadar gelmiştir. İktidar; daha çok Muaviye'nin –özellikle Şam'da - oluşturduğu imparatorluk, bu Sunni söylemi esas alır, feodal imparatorluğu kurar. Daha sonra Abbasiler, Selçuklular, Osmanlılar ve Ortadoğu'da kurulan diğer irili-ufaklı bir çok devlet bu söylemi esas alır. Aleviler ise; bilindiği üzere Hz. Ali'nin öldürülmesinden sonra torunları, oğlu ve daha sonra 12 imamların ve daha sonra bir çok kesimin katliamlardan geçirilerek, özellikle iktidar karşıtı olan halklar içinde -İraniler gibi, yine Ortadoğu'nun diğer dağ halkları vardır. Bunlar hep zarar gören muhalefet eden halklar oluyor- onlar da taban bulur, gizli kalır ve kendi geleneklerini oluşturur.

Aleviler, daha çok halkçıdır, zulme ve adaletsizliğe karşıdır, kapalı, direnişçi ve savaşçı bir tarzda her ülkede, her halk içinde belli bir ağırlığa sahip olarak hükümlerini sürdürürler. Alevi muhalefeti, o dönemin bir yönde halk muhalefeti oluyor, sınıf muhalefeti oluyor. Hatta tabakalar muhalefeti de denilebilir, ezilen kavimler -ki İraniler böyledir- muhalefetidir. Bu anlamda şaşırmıyoruz.

Ortadoğu'ya Türk akınları başladığında, Türk beyleri henüz tam olarak olgun bir sınıflaşmaya tabii tutulmamışlardı. Ancak feodal toplumla karşılaştıklarında ve kendileri de artık bu toplumsal yapı içinde iktidara doğru ilerlediklerinde, önce Abbasilerle, daha sonra Ortadoğu'nun diğer birçok güçleriyle -buna Bizanslılarda dahil- karşılaştıklarında, feodal devlet geleneği ile tanıştılar. Boyların üst tabakası yani beyler, onlarla hızla bütünleştirdiler ve üst tabakayı, dolayısıyla devleti oluşturdular. Şimdi bunlara Türkmen denilir. Şiddetli bir sınıfsal ayrışma ile birlikte alta doğru ayrıştılar. Bu bir çatışmaydı. Bunlardan bir Alevi gelenek doğar. Ve sonra da bu, doğal olarak dağlara sürülür. Diğerleri kentlerde yoğunlaşır, iktidara gider. Selçuklular -ki bu Türk boylarının önderliğinde kurulan devlettir- 1040 yılından itibaren Oğuz beylerinin öncülük ettiği akınlarla İran içlerine gelip, önce İran'daki bazı devletler var, onları aşarlar, Abbasiler içinde etkili olurlar ve giderek beylikler kurarlar.

Daha sonra Selçuklu imparatorluğu doğar. Onun da ardından, giderek Osmanlı beyliği, devleti ve imparatorluğu gelişir. Tabii bu da sert mücadelelerle olur. Diğer Anadolu Türk Beylikleri ve hatta Hristiyan halk, yine Türkmen toplulukları, beylikleri kendilerini büyük bir mücadele içinde bulurlar. Osmanlıların merkeziyetçi eğilimleri ile bu beyliklerin karşı faaliyeti zaten çelişmek durumundadır. Bir de sınıflaşma devam ediyor. Örneğin Bedrettin; hem bazı beyliklerden, hem Hristiyanlardan güç almaya çalışıyor, hem de bir sınıfsal

hareketler. Celali isyanları vardır, bildiğiniz gibi bu bayağı bir köylü isyanıdır. Bu dönemde Alevi hareketleri de ortaya çıkar; Yavuz Sultan Selim'in bir çırpıda kırk bin Alevi'yi kuyulara doldurması olayı vardır. Sünni söyleminin çok ağır bir biçimde iktidara egemen kılınması gerçekleşir. Alevilerin imha edilmesi gerekeni imha edip, iğdiş edilmiş bir kısmı olarak Bektaşî ocağını kurar. Bektaşîlik; Alevilerin devlete teslim olmuş kesimini ifade eder. Kaldı ki Yeniçeri Ocağı Yavuz'un geliştirdiği bir ocak olmakla birlikte, resmi tarikatı da Bektaşîciliktir. Tabi bununla da bu kesimleri kontrol altına alıyor.

Osmanlı İmparatorluğu yıkıldığında, Mustafa Kemal'in eylemi ortaya çıkar. Mustafa Kemal bunun farkında ve kendisine dayanak ararken, Anadolu da bu Bektaşîciliği, Aleviliği de göz önüne getirir. Yeni bir toplum kesiminin desteğini alırken bunları da düşünür. Alevi kesimlerinin yüzyıllardan beri baskı altındaki durumlarını göz önüne getirerek, Cumhuriyeti -veya TC diye tabir ettiğimiz devleti- biraz bunlara dayandırarak geliştirmek ister. Doğal bir müttefik bulur. Aslında kesinlikle böyle bir özü yoktur. Kemalist rejim, genelde İslam'a karşı bir öze sahiptir. Daha doğrusu dini ideolojiyle beslenmiş bütün menfaat gruplarını, kendisinin önünde bir engel olarak görür. Başta Osmanlı sultanı olmak üzere, yerel birçok güç odakları da böyledir. Bunlar çıkarlarını İslam ideolojisi ile dile getirirler. Bu da M. Kemal'in kendisi için, kendi diktatörlüğü için kabul edilmezdi. Dolayısıyla, İslam'a karşı çıkar. Yani aslında o, siyasi güce karşıdır. Yalınkat bir diktatörlük geliştirmek istiyor. Bunun için de, bu güç odaklarının dağıtılması gerekiyor.

Alevilerin gücünü, hatta müftünün gücünü arkasına alır, sonradan hepsini tasfiye eder. Dersim isyanında Aleviliği de büyük bir katliama tabii tutar. Mühim olan, TC başlangıçta gerektiği gibi Alevi oyununu oynamıştır. Daha sonra da hepsini kırmıştır. Bütün İslam'ı böyle kırmıştır. Devlet içinde iğdiş edilmiş bir diyanet reisliği kurarak dini, devletin hizmetinde mükemmel bir işleve tabii tutmuştur.

Aleviliğin yanılgısı burada daha derindir. Devleti bir yerde laik sanar, yani din yetkisinden dolayısıyla Sünni yetkiden arındırılmış sayar. Öyle inanmak ister, öyle bağlanır, öyle bir yaşam tarzıyla bütünleşmek ister. Fakat tabii bu bir yanılgı. Devlet Osmanlı Sünniliğini daha değişik bir biçimde, sinsî diyanet reisliği biçiminde ideolojik bagajına almıştır. Aleviliği de hem sınıfsal nedenleriyle, hem de ideolojisinin direnişçi özelliği nedeniyle baskı altına almıştır. Hatta daha derin bir biçimde bunu yapmıştır.

Sorunun özü buradan kaynaklanmaktadır. Cumhuriyet için kontrol altında tutulması gereken bir kesimin devrimci geleneğini, Osmanlı Sultanlık geleneğine kaşı kullandı. Kendisine karşı yönelmemesi için, örneğin Dersimde görüldüğü gibi, çok özel tedbir alacaktı. Dersim katliamından sonra geliştirdiği yeni bir

yeniceleşme vardı. Buna iğdiş edilmiş Alevilik de diyebiliriz. Yedi yaşında aldığı o çocukları Cumhuriyet okullarında mükemmel eğitiyor, ve Cumhuriyetin en sağlam öğeleri haline getiriyor. Tıpkı Yavuz, Bektaşiliği, Yeniceşiliği nasıl sağlam bir ocağı haline getirmişse, Cumhuriyet de aynı olayı diğer Alevi kesim üzerinde deniyor ve habire kadro devşiriyor. Sonuç; işte bugün karşımıza yeni bir Alevi partisi mi çıkarıyor?

Daha önceleri Türkiye tarihinde, Türkiye Cumhuriyeti döneminde 1965’lerde bildiğiniz gibi bir devrimci sol yükseliş vardı. Ve bu yükseliş, Alevileri de bağrında hızla topluyordu. O zaman bildiğimiz gibi bir birlik partisi ortaya çıkarıldı. Görülecektir ki bu bir devlet partisidir. Alevilerin, devrimci direnişçi geleneğinin solla, o dönemin sosyalist ideolojisi ile birleşmemesi ve sol devrimci muhalefete katılmaması için bu parti dayatıldı. Ve çok önemli bir hareketi barajladı. Devrimci hareketi çok güçlü bir sosyal tabandan yoksun bıraktı. Ne zamana kadar? Devrimci sol zaafa düşünceye ve iktidar için bir tehlike olmaktan çıkıncaya kadar. Ardından bu partinin de rolünü oynayıp, tasfiye olduğunu biliyoruz.

Tekrardan, özellikle PKK’nin öncülük ettiği Ulusal Savaşının Alevi geleneği ile birleşmesi sorunu ortaya çıktı. Güney’de yükselen hareket, Kuzey’i de bağrına aldığı anda Aleviler üzerindeki oyun tekrar daha kapsamlı oynanmaya çalışıldı. Epney ideologla birlikte, palazlanmış sermaye çevresi yaratılmak istendi. Milyarlar, hatta trilyonlar akıtıldı. Dernek kurmalarına dolaylı izin verdi, oralar kendi adamlarını yerleştirdi. Tabii daha ileri gidenleri de sindirtti; Maraş katliamı gibi daha sonra, Gazi Osman Paşa ve Sivas’taki katliamlar da, bu dönemin yükselen Ulusal Kurtuluş Savaşımıyla birleşmesini engellemeyi amaçlayan, devletten kaynaklı katliamlardır. Bunu, hem dönem itibarıyla, hem de biçimde çok iyi planlıyor ve uyguluyorlar. Maraş katliamı bildiğiniz üzere tam PKK’nin ilanının gerçekleştiği yıldır. O bölgede PKK hızla geliyordu; Adıyaman, Maraş, Elbistan, Malatya gibi Kürt Aleviliğinin yoğun olduğu yerlerde bir kök salma dönemine girilmişti. Hatta PKK, ağırlıklı olarak buralarda yerleşiyordu. Diğer yerlere daha ulaşmamıştı. Tam da işte bunun engellenmesi için, o bildiğimiz Maraş katliamı gerçekleşti. Ecevit iktidarı, CHP Hükümeti hiçbir tedbir almadı. Bu katliamın sabaha kadar sürmesi, bizzat bu partinin gözetiminde yürütüldü.

Bu, aynı zamanda şu anlama geliyordu: *“Yeni yükselen Kürdistan’daki Ulusal Harekete yaklaşırsanız, imha olursunuz!”* ve nitekim çok büyük bir geri çekilme yaşandı. Alanın büyük bir bölümü metropole ve Avrupa’ya akıtıldı. Hem yol açıldı, hem korku dayatıldı. Alanın böylelikle büyük oranda boşaltılması gerçekleşti. Bugün, öyle sanıyorum Pazarcık, Elbistan ve Malatya’nın birçok yeri, Maraş alanın ise neredeyse dörtte üçü boşaltılmış durumdadır. Ve bu katliamla bağlantılıdır. Malatya’da ve Adıyaman’da da birçok katliam girişimleri oldu. Bu,

ülkeden kaçışları daha da hızlandırdı. Yerine şimdi bildiğimiz gibi büyük bir sermaye birikmiştir. Maraş'taki bu sermaye, Türkiye'de birinci sırada bir büyümeye ulaşmıştır. Bu da katliamla ilişkilidir. Yani Alevi ağırlıklı zenginleşme ortadan kaldırıldı. Artık zenginleşme faşistlere, katliam güçlerine dayalıdır, nitekim bütün seçilen milletvekilleri ve büyüyen sermaye bunların elindedir.

Malatya'da da, Adıyaman'da da, Sivas'ta da benzer bir gelişme var. Kontrgerilla yöntemleriyle tasfiye edilen Aleviliğin yerini, en faşistler alıyor. Evet, faşizm bir tarife göre; sermayenin en şoven, en eli kanlı kesimi oluyor. İşte burada da yoğunlaşan budur, hem de katliamlar temelinde.

Daha sonra örneğin; İstanbul'da Gazi Osman Paşa'da benzer bir katliam var. Burası çoğunlukla Alevilerin oturduğu yerdir. Ve bizim de hızla taban teşkil etmeye çalıştığımız, kabarışın -yine Kürdistan alevi bölgelerinden- geliştiği yerlerden oraya göçen bir kesime, benzer bir provokasyonun ardından, bir katliam girişimi oldu. Bu neyi amaçlıyordu? Bu katliam, yükselen Ulusal Kurtuluş dalgasına, özellikle 1990'lardan sonra Kuzey'e ulaşan harekete, yani 94'lere denk geliyor. PKK, Dersim'e adam akıllı girmişti ve Sivas'a doğru adımlar atılmıştı. Ve buna barajlama koymak açısından bu katliam geliştirildi. Tabii, hemen o zaman bir de Sivas katliamı gerçekleştirildi. Sonuç; devlet içinde, bizzat hükümet içinde bu kesimin, toplumsal temeldeki bu kabarışını durdurması söz konusu oldu. Sivas ezici bir biçimde bunların tabanı haline geldi. İstanbul'da da bu kayış önemli oranda frenlendi.

Onun yerine şu tür Alevicilik geliştirildi: Bu, tarihte görüldüğü gibi parayla, korkuyla ve bir sürü temsilciler oluşturulmuş; günümüzde Ali Haydar Vezir oğlu, bilmem Prof. İzzetin Doğan, Avrupa'da çığ gibi Alevi dernekleri vb. Cumhurbaşkanının yeniden; *"Bektaşicilik benim himayemdedir"* söyleminde dediği gibi devletin ağır etkisi altındaki gelişmeler katliamla birlikte hız kazandı. Şu anda rejim, Aleviliği oldukça kontrol altında tutuyor. En son Ulusal Kurtuluş Savaşının yaygın etkisi altında geliştirilen HADEP ve onun etrafındaki barış ve demokrasi bloğu vardı; hızla kitleleri toparlıyor, hem halkları ve hem de ezilen kesimleri saflaştırıyordu. Hemen bildiğiniz gibi Demokratik Barış Hareketi partileştiriliyor. Tıpkı 1965'lerde olduğu gibi, bu sefer yirmi yıl sonra, '95'lerde tekrar bir Alevi partisi ile karşı karşıyayız. Başarılı olur, olmaz ayrı bir şey, ama devletin bir oyunu olduğu açık. Ulusal Kurtuluş Mücadelesi diri olduğu, gelişmesini sürdürdüğü ve yine Türkiye'de de halkın muhalefeti bu tip oyunlarla kolay kolay durdurulamayacağı için, eskisi kadar başarılı olmayacakları da başından belli ama mühim olan oyunun sürdürülmesidir. Günümüzde kısaca böyle bir tarihi temeli olan bu sorunun, halen canlılığını koruduğu açıktır. Dikkat etmemiz gereken, doğru yaklaşım ve doğru bir pratikle, bu direniş geleneğini, doğal mecrasına akıtmaktır.

PKK, Mezhepler Mozaigidir

Bizim, PKK bünyemizde zaten başından beri halkaların böyle direniş geleneklerini temsil etmek gibi bir özelliğimiz vardır. Partimizin tarihten de gelen, hangi din ve mezheple ifade edilirse edilsin, yine aynı direnişçi geleneklere saygılı olmayı, kesinlikle onlara dar bir yaklaşım içinde olmamayı ve ideolojik olarak onlarla özümseşmeyi dikkate alan bir özelliği vardır. Dolayısıyla; hangi halk tabakasıyla ve mezheple -dinle hatta- karşılaşsaksak karşılaşalım, en ufak bir ayrılık görmüyorduk. İdeolojik bagajımız hepsini içine alacak zenginlikte ve genişlikteydi. Hareket, başından itibaren hem halklar, hem mezhepler mozaigine uygundu, dolayısıyla içimizde böyle bir sorun yok. Tam tersine, toplumdaki sorunu da halletmeye çalışırken, bu doğal özelliğimiz nedeniyle, doğal bir çözümleyici oluyorduk.

Şu anda PKK’de her tür mezhepten gelen insanlar büyük bir kardeşliği yaşamaktadırlar. Hristiyanı, Yezidisi, Zerdesti, dinsizi, dinlisi, Türk’ü, Kürt’ü, Arap’ı, Laz’ı, Çerkez’i hemen hepsi kendisini Parti içinde ifade etmektedir. Ve Partimiz, bu özelliği ile gelişime yatkındır. Dolayısıyla; Alevilik üzerindeki oyunu bozmakta hem epey birikimimiz var, hem de ideolojik olarak siyasi yaklaşım itibarıyla, uygulamaya dikkat edilirse, zorluk çekmeyiz. Geniş bir demokratik uzlaşma tecrübesine de sahibiz. Birçok Türkiye devrimci gruplarıyla, partiler ile olduğu kadar, böylesine toplumsal, sosyal grupların ideolojik değerleriyle de anlaşmak ve ittifaka gitmek bizim için zor değil. Alevilik olayında devrimci geleneğe bağlı ve düzene karşı direnişini sürdürmek isteyen birçok kesim var. Aleviler bünyesinde bir ayrışma gelişti. Sınırlı da olsa bu, önemli bir sonuca ulaştı. Bunu daha da derinleştirmek önümüzde bir görev olarak durmaktadır.

Bilindiği üzere Alevilik, özellikle Türkiye’de, Kürdistan’da daha çok kültür yanı çokça işlenmiş ama siyasi yanı değerlendirilmemiş bir özelliğe sahiptir. İran’daki Şia tamamen siyasal bir olaydır. Dini motifler daha çok siyasal iktidar için kullanılır. Bir Suriye’de bile Alevilik ağırlıklı olarak iktidardadır ve tamamen siyasal bir güce, üstünlüğe sahiptir. Türkiye’deki Aleviliğin siyasetle fazla bir tanışmışlığı yoktur. Daha çok kültürel bir olay olarak, özgür yaşam yanı ağır basan, fakat iktidarla bütünleşemediği için bunu da tam yaşayamayan, dolayısıyla bu sorunu sürekli yaşayan bir özelliğe sahiptir. Şimdi sanırım kültür yanı ağır basan bu derneklerin durumunu siyasal bir kanala akıtmak, en temel bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Eğer salt kültürel bir çalışmayla, kendilerini fazla siyasileştirmeden, dar tutarlarsa kendi içinde yozlaşır ve zaten devlet

Aleviciliğinin de yapmak istediği budur. Bu anlamıyla en oportünist bir kesim olur. Düzenin oy potansiyeli olur, sahte bir laiklik demagojisi altında da kendilerini yaşıyorken, düzeni yaşatmış ve böylece de kendi tarihi özleriyle çelişmiş, kullanılmış olurlar.

Bu nasıl bozulacaktır? Bu durum kültür Aleviciliğini, siyasi Aleviciliğe dönüştürmekle aşılır. Kültür Aleviciliği şüphesiz değerli olmakla birlikte, yetersizdir. Daha çok kapalı kalmış, yüzyıllardan beri, dağ koşullarındaki gibi özgür olmaya özen göstermiş, ama artık günümüzün gelişen ulusal, toplumsal koşullarında bu yetmiyor. Dikkat edilirse aşınmanın bir yolu, çok kötü bir yozlaşmadır. Türkiye’de laiklik ideolojisi, modernizm, Alevicilikte büyük bir desteğe sahip olmuştur. Niçin? Çünkü o özgürlük özelliği burada yanlış bir kanala akıtılıyor. Tutucu olmayalım, özgürlükçü olalım derken, tam bir yozlaşmaya uğruyor. Tam bir devlet oyunuyla sonuçlandığı ortadadır. Burada siyasi kanal yok, halbuki özgürlük siyasi kanal ister. Özgürlük tam doğru yaşanılmak isteniyorsa, mutlaka siyasal bir amaca ve araca bağlanmak zorundadır.

Bireysel Alevilik; işte düzende bugün yoğun olarak yaşıyorlar, ama köledirler ve üzerinde her türlü oyun oynanmıştır. Bireysel tepkileri var, ama hiçbir sonuca götürmemekte. Neden? Çünkü toplumsal muhalefetle bütünlüğü yok. Neden? İktidar sorununa doğru yaklaşımı yok. Tam tersine, karşısında olması gereken iktidarların elinde bir oyuncak. İşte bazı yozlaşmış, kültür değerleriyle alabildiğine karıştırılıyor ve felç edilmişlerdir. Bu anlamda günümüzde eğer buna dikkat edilmezse, bana göre Alevilik bu anlamıyla, nasıl ki Nakşilerin bir tutuculuğu varsa ve devlet bir kanadıyla bunu kullanıyorsa, Alevi tutuculuğu da tehlikeli bir hal almaktadır. Aslında buna dikkat çekmek gerekir. Alevi kültür çalışmaları adı altındaki tutuculuk eğer aşılmazsa, onun özü bir yerde ihanete uğramış olur. Ve nitekim bu kültür, tarihte çok büyük direnişlere yol açmıştı.

Türkiye solunun geliştiği dönemde de aslında Alevi kökenli birçok iyi direnişçi vardı. Hatırlıyoruz; örneğin İbrahim Kaypakkaya gibi çok iyi tanıdığım birçok alevi kökenli militan vardı. Dersim’de yüzlerce, binlercesi var. Devrimle bütünleşirlerse, kahramanlaşabilirler. Hatta bizde en son Zilan (Zeynep Kınacı’ların) gerçekliğinde de bunu görmek mümkündür. Mutlaka bu gelenekle bir bağlantısı vardır, ama bu PKK ortamında olmuştur. Zeynep bir hemşireydi, PKK ortamı olmasıydı, yozlaşp gidecekti. Zaten o tehlikeyi yaşadığını belirtir. Ama PKK’nin büyük devrimci ideolojisi ve ondaki militan kişilikle birleşince insanlık tarihinde çok büyük ve eşine ender rastlanan böylesi bir eylemin sahibi oldu. Demek ki, burada yozlaşmaya karşı, devrimci çerçeveyi iyi koymak lazım.

Eğer bu olursa, büyük bir gelişmeye yol açabilir. Henüz bunun olanakları tümüyle silinmiş de değildir.

Düzen bundan çok korkuyor, korktuğu için de trilyonlar döküyor. Naylon örgütlerle, yozlaşmayı özellikle teşvik eden sanat programlarını da müthiş geliştiriyor. Örneğin; bir Müslüm Gürses gibi, bir çok Alevi ozan türemiş. Hatta Arif Sağ, ki en büyük ustası geçinir, *“Ben gerillayı buraya yaklaştırmadım”* diye övünen, Erzincan Özel savaş valisi Yazıcıoğlu ile kol koladır. Onların hepsi planlıdır. Özel olarak bunları yanlarına aldılar. Bütün devlet TV ve radyoların da ağırlıklı olarak bunlara program düzenlettiriyorlar. Sanırım onların yarısı bu gelenektendir. Ama devletle bütünleşme içerisinde bulunmaktadırlar. Devlet bunların vasıtasıyla Alevi kitleleri üzerinde yozlaştırma ve özünden boşaltma yaklaşımlarını geliştirmektedir. Önümüzdeki dönemde bu yozlaştırmaya karşı, devrimci mücadelemizin sınırlı olarak temsil ettiği bir geleneği şimdi daha da geliştirmek gerekir diye tartışıyoruz.

Bu potansiyel öyle kolay tasfiye edilecek bir potansiyel değil. En başta yapılması gereken; bu dar kültür Aleviciliğini aşmayan çabalar içinde kalmamak, onu aşmak, yozlaşmaya karşı tedbir almak, devrimci kanalı sağlam kurmak ve genel devrimci hareketle birleştirmektir. Bunun imkanları fazlasıyla olduğu gibi üzerinde yoğun ve özenle çalışılması gerektiği de bir o kadar açıktır. Anadolu Aleviliği, Kürdistan Aleviliği, Ortadoğu Aleviliği önemini korumakla birlikte, kendisini devrime tam olarak kanalize etmiş de değildir. Şimdi PKK’yi düşünecek olursak, örneğin biz Ortadoğu Aleviliği ile de siyasal düzeyde bağlantıları geliştirmiş durumdayız. Yine Türkiye’deki Alevilerle de bağlantıları geliştirdik. Kürdistan’daki Alevilik de zaten ağırlıklı olarak bizim için tabandır. Yani PKK, bu konuda en iddialı bir öncü örgüt konumundadır.

Dolayısıyla; Alevi hareketinin, PKK öncülüğünde büyük bir destek bulması ve çıkış yapması imkan dahilindedir. Zaten günlük olarak gelişimi de buna yol açıyor ve PKK’nin öncülük ettiği genelde devrimci hareket, özelde kurtuluş savaşını böyle sahte Alevi partisini, Alevi trilyonlarını ve yine sanat alanında da yozlaştırmaya götüren bir çok kişiliğini, grubunu ortaya çıkarmıştır, çıkarmaya da devam edecektir ve teşhir de etmiştir. Şimdi bunu daha da planlı, örgütlü bir hale getirme görevi vardır. Yaptıklarımızla yetinmiyoruz, daha fazlasını yapmaya ve hatta iktidara taşımaya da çaba göstereceğiz.

Aleviliğin, ulusal bir kökene dayanmasını fazla ayrılık gerekçesi olarak görmemek lazım. Örneğin İran’daki Şialık; Fars ve Azeri uluslarına daha çok dayanmaktadır. Tabii, ulusal köken göz ardı edilmemekle birlikte, fazla bir aykırılığa da yol açmaması gerekir. Fars Aleviliği her zaman iktidara oynamıştır. Hatta Araplarda da, fazla olmamakla beraber, kısmen iktidara oynamışlar. Suriye’de Alevilik yüzde ondur, ama yüzde doksan üzerinde etkili olabilmektedir.

Burada Kürdistan Aleviliği ve Türk Aleviliği arasındaki ayrılık bana göre; ulusal farkından ziyade, Bektaşiciliğin daha Yavuz zamanından beri bir devlet mezhebi -ki ulusun resmi ocağıdır- olarak örgütlendirilmesidir. Dolayısıyla bunu, Türk Aleviliğinin ulus farkından doğan bir özellik olarak değerlendirmek yerine, bizzat siyasal iktidarın, Aleviciliği iğdiş etmesi -içinde Kürt'te olabilir- şeklinde değerlendirmek gerekir, sanırım aralarındaki fark da böyle izah edilmelidir. Bir bu yönü var. Anadolu'da da sanırım Türkmenlerden, Bektaşiliğe aykırı olanlar da bugün vardır. Yani ayrımı, devletin iğdiş ettiği Alevilikle, direnen Alevilik biçiminde yapmak gerekir. Tabii, ulusal farklılıklardan doğan bazı farklar da olabilir. Aleviliğin devrimci özünden boşaltılması, nasıl ki günümüzde diyanet reisliği, devletin bir kontrol aracı ise, dernekler de, tekkeler de o zaman öyle bir rol oynamış olabilir.

Şimdi, Aleviliğin farklı bir doktrin olmadığı açık. Hatta Hristiyanlık'taki gibi; Katolik, Ortodoks, Protestan gibi ayırımı gitmediği de açık. Ama İslamiyet içerisinde yine etkili bir bölünmedir. Sünniliğin, kendi içinde ne kadar mezhebe ayrıldığını bilmemiz gerekir. Aleviliğin de kendi içinde çok kolay ayrılacağı kaçınılmazdır. Bu neden böyledir? Çünkü ulusal ve sosyal farklılıklar çok ileri düzeyde. Yani böyle olmasını beklemek gerekir. Neden birbirine çok benzemiyorlar? İran'ın kendisi bir imparatorluk geleneğidir. Orada Sünni, Emevi ve Abbasi imparatorluğuna karşı, Alevi geleneği ile, Ali geleneği ile, mücadele edecektir. Ama diğer yandan büyük bir devlettir, o devleti esas alacaktır. Dolayısıyla; devlet anlayışına, devlet felsefesine son derece yakındır. Ama Anadolu'daki Alevilikte ise tam tersine, Sünni geleneği devlete hakimdir. Bunun, son derece ezilen ve mistik bir felsefeye dayanacağı açıktır. Kürdistan'da belki daha değişiktir: Zerdüştcülüğe yakın olacaktır ve o geleneklerle ifadesini bulacaktır.

Baba İshak'da, Bedrettin'de olsun, daha sonraki birçok isyanda olsun, Kürtlük, Alevilik ve Türkmenlik birbirine karışmıştır. İşte bunda, sınıfsal karakterin yakınlıklarından bahsetmek gerekir. Sanırım hem Selçuklu, hem de Osmanlı döneminden böyle birçok sınıf, tabaka ve hatta başka uluslardan kültürler hızla bir önderlik altında birleşmekten uzak durmamışlardır. Baba İshak ve Şeyh Bedrettin bunun bir örneğidir. Sanırım buna benzer birçok örnek var. Bu direnişlerin hepsi, kendilerine Alevi geleneğini yakıştırırlar, çünkü Sünnilik iktidardadır. Ona karşı geliştirilen her şey de Aleviliktir, ama hepsinin ulusal ve sosyal farklılıkları var. Birbirine benzemeyecekleri de açıktır. Bunları fazla tartışmanın gereği yok, istenildiği kadar tartışılır. Biz, bu konuda yöntemi belirledik.

Alevilik Kardeşliğin Özüdür

Kürt Alevilerinin, şimdi Kürdistan sorunu diye bir sorunları vardır. Meseleyi doğru koymak gerekir. İster her sınıftan başkaldırı, ister mezhepsel başkaldırı olsun günümüzde bir ulusal amacı da göz önüne getirmek zorunda. Elbette Kürdistan'ın bir Alevilik sorunu yoktur, fakat Alevilerin bir Kürdistan sorunu vardır. Bugün bir Elbistan, Pazarcık'ı düşünelim. Oralar Alevi katliamından ötürü boşaltılmıştı, neden? Çünkü orada Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi geliyordu.

Demek ki Alevilikle, Kürdistan Ulusal Kurtuluşu arasında çok önemli bir ilişki vardır. Hem alevi, hem Kürt olmaları Kürdistan Ulusal sorunu açısından onların durumunu daha da yakıcı kılmaktadır. Çünkü sorunu en derinden yaşayan onlardır. Dolayısıyla, kim diyor ki; *“Alevilerin bir Kürt sorunu yoktur”* bu en büyük bir çarpıtmadır. Belki de Hakkari Kürtlerinden daha fazla -ki onlar için de günümüzde önem kazanmıştır- Mardin'den daha fazla, Alevilerin bir Kürt sorunu var. Çünkü boşaltılan, en çok baskıya ve katliama uğrayan yerler oralarıdır. Salt mezhep özelliklerinden dolayı değil, ulusal özelliği onları tarih boyunca hedef durumuna getirmiştir.

Alevilik; Zerdüştlüğe bağlıdır! Onun geleneklerini epey esas almıştır. O da ulusal bir özelliktir. Dolayısıyla; Kürdistan Aleviliği veya Kürt Alevilerinin, Kürdistan diye bir sorunu var mıdır konusunu tartışarsanız, birazcık Alevilik geleneğine bağlı olan birsi varsa, bundan sonra bu sorunu çok daha amansız ve son derece etkileyici bir biçimde rahatlıkla kabul eder. Ve hatta öncü rol oynar. Şimdi Türk Aleviliği, Anadolu Aleviliği söz konusu olduğunda bu konuda da hiçbir çatışma olamaz. Bunu bu gün, bu kesimlerin içinden hızla saflarımıza gelenlerin de niteliğinden anlamaktayız. İbrahim Kaypakkaya Çorum Alevi'sidir, ama Dersim'de eylem organizesini yaptı. Hatta Kürdistan devrimini ve Kürt milli meselelerini Kaypakkaya en çok işleme gereğini, belki de en ileri düzeyde duydu. Bu tesadüf değildir. O, en iyi Anadolu Alevi'sidir. Benim bilebildiğim, günümüzün en büyük direnen, işte 'ser verip sır vermeyen', en direngen diye tabir edilen bir kişiliktir. O, Kürdistan meselesini işledi. Cumhuriyette hiç kimsenin cesaret edemeyeceği kadar işledi.

O zaman bu neyi gösteriyor? Her kim ki, *“Kürt sorunu, Kürdistan sorunu Alevileri ilgilendiremez”* veya *“Türk Alevileri buna karşı”* diyorsa o, en büyük yalanı söylüyor demektir. Hiç kimse, İbrahim Kaypakkaya gibi ne Alevi geleneğine bağlıdır, ne ondan gelir, ne de onun kadar bilinçlidir. Buna benzer bildiğimiz birçok direnişçi var. Kürdistan'ı esas alıyorlar, Kürdistan'a geliyorlar. Demek ki; Türkiye Anadolu Aleviliğinin de, Kürdistan ve Kürt sorununa doğru yaklaşmaya oldukça ihtiyaçları var. Çünkü kurtuluşları orayla bağlantılıdır. Tarih

boyunca bu böyle olduğu gibi, günümüzde de bu kesim böyledir. Nitekim günümüzde birçok Anadolu Türkmen Aleviliği epeyce saflarımıza doğru geliyorlar. Tabii bu özel savaşın MHP diye bir kolu var, bunlar erkenden İç Anadolu Türkmenlerinin üzerinde oyun düzenlediler. Şimdi daha da yaygın uyguluyorlar, o özel savaşın bir çalışmasıdır. Biz bunu iyi biliyoruz. Türkmenler yoğunluklu olarak İç Anadolu, Toroslarda ve Karadeniz’de yaşarlar. MHP, onlar üzerinde özel etkileme yöntemlerini geliştirmiştir. Devrimciler bu konuda çalışmalarını fazla geliştirmemişlerdir. Onlar daha çok kent, aydın ve işçileriyle uğraşmışlardır. Türkmen ve Alevi sahasını ihmal etmişlerdir ama bu şimdi geliştirilecektir.

Dolayısıyla biz, Anadolu Aleviliğini kendi doğal bir müttefiğimiz olarak değerlendiriyoruz. Kürt Aleviliği ise; bundan sonra bu sorunla daha derin uğraşmak zorunda. Burada söz konusu olan; *“Aleviliğin pek fazla ulusallığı yoktur”* deniliyor. Hayır, hem Kürt Aleviliğinin çok önemli bir ulusal sorunu vardır, hem de Anadolu ve Türkmen Alevi’sinin çok önemli bir ulusal sorunu vardır. Örneğin söylediğim gibi, katliama en çok uğrayan Kürt Aleviliğidir, yine Türkiye’de de baskılara en çok başkaldıran Alevi kökenlilerdir ve onlar da ulusal sorunla en fazla ilgilenen kesimdir.

Propaganda ile, Kürt ve Türk Aleviler arasında çelişkiler çıkarılamaz. Anadolu’daki ile Kürdistan’daki Aleviler arasındaki köprüler çok rahatlıkla kurulabilir. Ulusal farklılıkları bir engel değil, tam tersine birbirlerini güçlendiren, yani birbirlerine müttefik olma gibi bir konuma hizmet ederler. Yeter ki bunu doğru işlemlerini bilelim.

Tarihte de böyle örnekler var. Baba İshak Adıyaman’dan girdi, Çorum ve Tokat’tan çıktı. Aynı rejim tarafından Amasya’da derisi yüzüldü. İbrahim Kaypakkaya Çorum’dan çıktı, Dersim’de büyük eylemini koydu, Diyarbakır’da ser verip sır vermedi, en büyük eylemi orda koydu ve şahadete ulaştı. Aleviliğin özü, tarihsel gelişmesi budur ve devrimci tarzı da bu biçimdedir.

Aleviliğin özünü ve devrimci biçimlenmesine ilişkin tarihi ve güncel örnekleri gösterdim. İbrahim Kaypakkaya’yı, Zeynep Kınacı’yı anlatım. Bunlar, kutsal değerlerdir, anılarına saygıyla bağlı kalmak gerekir. Kesinlikle bunlar büyük, tarihi örneklerdir. Her zaman ben de bunlara büyük saygı duyuyorum. Biz, PKK eylemini de dediğimiz gibi hem bunları ortaya çıkaranlar olarak, hem de anılarına en çok sahip çıkanlar olarak değerlendiriyoruz. Ve kimsenin kem gözlerle veya sahtekarca tavırlarla, ne Alevilik adına, ne Türklük adına, ne de Kürtlük adına bunu zedelemeye ne hakkı vardır, ne de buna fırsat veririz. Büyük değerlere sadece büyük bağlı kalmak görevi onların ardıllarına düşer.

Bir defa devletin Aleviliğe el atışı iyi görülüp değerlendirilmelidir. İkincisi, Alevilere, Aleviliğin sorunları doğru götürülmemiştir. Dedğim gibi,

Kaypakaya'nın çalışmaları gittikçe daha çok yozlaştırıldı. Ulusal soruna en güçlü yaklaşımı o gösterdi, ama daha sonra TİKKO, Kürt meselesine yönelik en büyük kötülüğü yaptı. Kaypakaya'nın tezlerini hiç geliştirmediği gibi, uygulamadı da. Eğer şimdi bizim geliştirdiğimiz gerilla, İbrahim Kaypakaya'nın zamanında olsaydı, İbrahim Kaypakaya nasıl karşılık verirdi? Büyük bir ordu kurucusu biçiminde karşılık verirdi. Benim bundan hiç kuşum yok. Gelirdi; *"Kürdistan'daki bu gerilla mükemmel. Benim özlemlerime müthiş uygun gelmektedir"* derdi. Çok iyi biliyorum ki, onun en önde gelen bir komutanı olabilirdi. Oysa ardılları bunu yapmamıştır. Belirttiğim gibi, Alevilik bir kültürel olay oldu sanki ve Avrupa'da onun en yozlaşmış ifadesi yaşandı, bir bu. İkincisi; sanki İbrahim Kaypakaya'nın söyledikleri ortada yokmuş gibi, ardılları tıpkı düzenin söylediği gibi *"Bu bölücülüktür, bu ayrımcılıktır"* diyorlar. Hep bunu söylemiyorlar mı?

Peki bu, İbrahim Kaypakaya'nın kendisine en büyük ihanet değil mi? O, Ulusal sorunda en cesur adımı atmış değil midir? Birilerinin onlara bunu sorması lazım. İşte eğer bunu kırmak istiyorsanız; hem Anadolu'ya, hem de geleneğe biraz bağlı olanların, önderlerine sahip çıkması lazım. Bana göre, Türk Aleviciliğindeki sorun bilimsel olarak tanımlanmıştır. Eskiden Kürtçülük nasıl ki dar ilkel milliyetçilerin işiyse, devrimcilerin bu sorunla ilgisi olmayacaksa, ki 1970'lerde siz bunu çok iyi biliyorsunuz, Kürt meselesi eşittir, Kürtçülerin meselesi, sosyalist mesele de eşittir, sosyalistlerin meselesi olarak görülüyordu. Bir tarafta Türk faşistleri, Türk milliyetçiliğini aldılar, götürdüler solculara fazla bir şey kalmadı. Kürtlerde de Kürt meselesine ilkel milliyetçiler sahip çıktılar. İkisi de yurtsever olamazlar, doğru bir yurtseverliğe ulaşamazlar. Dar bir şovenizmi gerçekleştireceklerdi, nitekim günümüzde bunlar gerçekleşti. Ama sol, ne Kürt sorununa beklenen bir yaklaşımı gösterdi, ne de Türkiye'de de bu Türk milliyetçiliğine karşı doğru yaklaşımı, Türk yurtseverliğini geliştirebildi.

Türk Milliyetçiliğine MHP daha fazla sahip çıktı. Kürtlerde de ilkel milliyetçilik; *"Kürt meselesi benimdir"* dedi. Bunu bozan yalnız biziz. Ben açıkça söyleyeyim, ben bu tehlikeyi o zaman da sezdim, hatta Kemal PİR'lerin bir sözü de vardı; *"Bizim solu da hizaya getirmek için, Kürt ulusal kurtuluşçuluğunu geliştirmemiz gerekir"* diyordu. Zaten Kemal PİR'lerin katılımlarının temel nedeni buydu ve bu doğru bir yaklaşım. Nitekim günümüzde ürünlerini verdiği çok açık. Kürt yurtseverliği, bizim Önderliğimizde muazzam bir gelişme kaydetmiştir. Örneğin; Barzani'yi kendi köyüne sıkıştırdık, ilkel-milliyetçiliğin en büyük Önderiydi, Atatürk gibiydi.

Demek ki, Kürt ulusal kurtuluşçuluğu; devrimcilerin hatta sosyalistlerin en temel meselesidir. Bu, tartışma götürmez bir biçimde kanıtlandı. Önemli olan, şimdi bunu Türkiye'de kanıtlamak. Aslında Refah'ında, MHP'nin de elinden,

Türklükle ilgili birçok slogan alınır. Din ve mezheple ilgili birçok sloganı alıp tekrar işlemek gerekir. Türk solcusunun, aslında din sorununu yeniden el alıp tartışmaya ihtiyacı vardır. Yine ulusal sorunu, kendi tarih sorunlarını ve kendi kimlik sorunlarını yeniden ele almaya şimdi ihtiyaçları var, bu çok açık. Resmi tarih açısından her şey değerlendirildi: Din, mezhepler, tüm ulusal sorunlar, devlet geleneği, temel kıstasları koymuştur ve sol onu üzerine almıştır. Kendi tarih tezini, kendi dini tezlerini ortaya hiç koymadı.

Kesin çok büyük devrimcilerdi. Maalesef sağlam bir tarih ve teorik temelleri ortaya konulmadığı için, birçok siyasi hata yaptılar. Bu hatalar gerçekten onları hak etmedikleri birçok kayıplara da götürdü. Günümüzde işte bunların aşılması için, bizim açtığımız bu kanalları iyi değerlendirmeniz gerekiyor. Belirttiğim gibi Toroslar'da, Karadeniz'de, Ege'de yaşayan Türkmen kesimle ilişkilenecek gerekir, bunlar bana göre çok uygun. Ben gelenlerin durumundan bunu çok iyi ortaya çıkarıyorum. Zaten işçi ve diğer yoksullaşan kesimler üzerinde çalışılır. Alevilik, bir yerde Türkmenlik; Anadolu Aleviliği, Türkmen Aleviliğidir. İbrahim Kaypakkaya, bu anlamda Anadolu Aleviliğinin de bir temsilcisidir ve öyle bir çok devrimci vardır. Bunlar, Türk meselesine en çok ilgi duyan kesimlerdi. Bunlara biz yabancı değiliz. Eğer Avrupa'da böyle bir yabancılaşma varsa, devlet eli çok güçlü olduğu ve devrimcilerin anısına doğru sahip çıkılmadığı içindir. O gruplarda maalesef, TİKKO, hatta THKO geleneğinden gelen birçok örgüt bunu biraz yozlaştırdıkları için durum bu hale gelmiştir. Bunun da giderilmesinin yolu; kesinlikle sorunu doğru ortaya koymak ve birbirimize muazzam güç vermektir.

Ben şimdi burada bir milli meseleyi fazla açma durumunda değilim. Nerden bakılırsa bakılsın şu anda MHP'nin elindeki Türk ulusçuluğu, sermayenin en elli kanlı, halka ve emekçi sınıflara en karşı kesimi, aslında normal bir faşist de değil, en tehlikeli bir cinayet şebekesidir! Bunun milliyetçiliği veya Türkçülüğü olamaz! Klasik anlamda Türkçülük de değil, dikkate edilirse bu, günlük caniler örgütüdür. Bunlara, faili meçhul cinayetleri işleme görevi verilmiştir. Keşke Bektaşiler, Türkmenler ve muazzam bir kesim olan Tahtacılar içine girilse, yine Karadeniz'de yaşayan halk, devrimin çok doğal bir müttefiği durumundadır. Bunlar içinde çalışma olmadı, ancak çalışılabilir. Benim her zaman kendime şöyle bir güvenim de var; aynı yaklaşımları ben şu anda Anadolu'da, Kürdistan'dan daha fazla hayata geçirebilirim. Ben, halkın doğasını tanıyorum, ezilenlerin yaşam gerçeğini iyi tanıyorum, sadece teoriyi onların somut durumuna biraz uyarlayacağım o kadar. Biz buna yabancı değiliz.

(...)

Kaldı ki biz yalnız bununla da yetinmiyoruz, bugün hareketimiz Koçgiri'ye ulaştı, oradan Karadeniz'e ulaşıyor, ki buralar tarihte de Aleviciliğin

yoğunlaştığı alanlardır. Geçen gün bir gazetede; “PKK, Sivas’ta Alevi timi kurdu” diye yazıyordu. Çok ilginç, önemli oranda bundan korkuyorlar ve Sivas Aleviliğine sahip çıkıyor, “Bu da, müthiş bir ayırımı yol açacaktır” diyorlar. Yani bayağı titremeye başlamışlar. Bu, bence çok önemli bir gelişme. PKK’nin Koçgiri’de gerillayı oturtmasının, Alevilik gelişimine de önemli etkileri olacaktır. Nitekim Sivas’a dayalı o yeni çıkışın, kitleyi temelden sarsması vardır. Etkisi İstanbul’da, Avrupa’da oldukça ortaya çıkıyor. Dersim’de kökleşmiştir, Malatya’da, Maraş’ta zaten güçlü bir gelişmeye kavuşmuştur. Çorum ve Amasya gibi alanlara da sanırım ulaşıldı. Biraz daha bu potansiyeli de gerillaya kavuşturursak -ki, İstanbul bu konuda zaten giderek hızlanacaktır, Toroslar’daki Türkmenler arasına girme durumu var, denemeler var- böylece tarihi gelenek bizim etkimizle birlikte canlanabilir. Bu bir başlangıçtır, düzen orada bizden çok daha fazla tedbir almıştır, onu da belirtmek gerekir. Özellikle MHP, Toroslarda fazlasıyla tedbir almıştır. Son dönemde özellikle Karadeniz’de de, 12 Eylül’den sonra düzen, tedbiri nasıl aldı? Yarısını, iktidara bakan yaptı.

Karadeniz, 12 Eylül faşizminin en çok dikkat ettiği bölgedir, hatta Ordu geleneği vardı, onu söndürmek için çok özel bir Karadeniz planını hazırladılar. Tabii bu ciddi bir engeldir, bunu aşmayı bilmek gerekiyor. Karadeniz’e ve Toroslara yönelik, Türkmeni yeniden kazanmanın inatçı çabalarını sürdürmek gerekiyor. Bana göre iç Anadolu bile MHP’yi bu yönüyle fazla taşıyamaz. Refah, orayı zaten önemli oranda çekiyor, bu da olumlu bir gelişmedir. Kısaca Türkmen üzerindeki faşist oyun bitebilir. Refah’ın bu konuda gelişimini ileri bir adım olarak görmek gerekir. Dolayısıyla; Alevi sorununun giderek devrime daha yatkın bir aşamaya getirilmesi, bundan sonra da yabana atılamaz bir ihtimal, bir eğilim ve bir güç alma durumuna doğru hızla geliyor.

Tabii ki devrimci, sadece bir eğilimle uğraşmaz, buna dikkat ederiz ve dar yaklaşmayız. Genel devrimci akımın, ideolojinin gerekleriyle çelişemeyiz. Genel siyasi hareketin eğilimleri ile çelişmemek ve dar yaklaşmamak gerekir. Şimdi bunlar olmazsa, her grup nasıl ki, “Ben, ben” diye bir parçalanmaya yol açıtsa, her dar mezhepsel yaklaşım ve dar milli, sınıfsal yaklaşım kesinlikle devrimci hareketi böler. Türkiye’de çoğunlukla bu böyle olmuştur. Bunun için PKK’yi çok geniş yelpazede ideolojik öze kavuşturduk, yine siyasi olarak aynı esnekliği gösterdik. Ve bu, olumlu bir örnektir.

17 Eylül 1996

PKK Büyük Bir İlimdir, Moraldir, Ahlaktır ve Büyük Bir Savaştır*

* 27 Kasım vesilesiyle halkla yapılan toplantı.

Partimizin kuruluşunun 19. yılını geride bırakırken, 20. kuruluş aşamasında büyük çalışma ve başarılı bir savaşla, bütün halkı ve arkadaş yapısını kutluyoruz.

Partinin kuruluş yıldönümleri; tarihi yıl dönümlerdir, savaş yıldönümleridir ve başarı yıldönümleridir. Halk tarihlerinde, parti tarihlerinde bazı yıldönümleri vardır ki, onun öncesi ve sonrası arasında büyük farklar oluyor. Parti'nin kuruluşundan veya ilanından önce diyebiliriz ki; halkımızın tarihinde bizim için olmayan bir yaşam ve çalışma vardı. Sonuna kadar düşman için olan, sonuna kadar düşüş olan, dünya halklarından daha geri, daha kötü bir durum söz konusuydu.

Parti'nin kuruluşunu kavrayamazsanız, hiçbir şeyi tanıyamazsınız. Hatta kendinizi bile tanıyamazsınız. PKK'nin kuruluşu; Kürt olsun mu olmasın mı, Kürt yaşasın mı, yaşamasın mı, Kürt'e insanca bir yaşam olsun mu, olmasın mı sorularına cevaptır. Bir çok şeyi derinlikli anlamak ve kavramak lazım. Kendini tanımayan birinin, tarihte, ülkede ve toplumda insan olduğunu söylemeye hakkı yoktur. İnsanlıktan bir şey de isteyemez. Bunun için partinin kuruluşu tamamen; biz insan mıyız değil miyiz? Dünyada bir yerimiz var mı, yok mu? Kendimize bir yer yapma imkanı var mı, yok mu? Hatta yerden önce kendimize bir ad takabilir miyiz? Tüm bunları göz önüne getiriyor. Çalışmasız ve savaşınsız insanız diyebilir miyiz?

Seni her tarafta düşüren ve sende bir şey bırakmayan bir düşman karşısında, sen yine *“Ben insanım, ben yığidim”* dersin, bu bir gaflettir. Bu, sonuna kadar bizde yaşanıyordu. Bizim içimizde, Kürtlük adına düşman hizmetinde olanlar vardı. İnsan şaşırıyor; ihanet neden bu kadar yaşatılıyor? Önceden, siz de bu ihanete bağlıydınız. Önceleri, sizin zemininiz üzerinde bunlar kendilerini büyüttüler. Sizin zemininiz üzerinde bunlar düşmana ulaştılar ve düşmanı yıllarca güçlendirdiler. Burada kusurun büyüğü ihanetin değil, bizimdir. Bilinçsiz bir halk, yanlış doğruyu birbirinden ayıramayan, her şeyi ucuz ve yüzeysel ele alan bir halk gerçekliğimiz söz konusu. Sonuç itibarıyla yaptığı işi düşman bile yapamıyor. Maalesef bu birincisi. İkincisi; biz kendimizi önceden akıllı sanıyorduk. Kendimizi ne kadar ucuz bir şeye bağladıysak, bir aileye, eve ve bir kabileye, o düzeyde kendimizi çok güçlü görüyorduk. Fakat ortaya çıktı ki; bu düşünce ve yaşam düşmanı güçlendirmedir. Bizim en büyük zayıflığımız bu yönlüdür. Düşman da bundan büyük fayda görüyor. Bizim üzerimizde bu büyük zulmü ve sömürgeciliği uyguluyor. PKK'den önce yanlış fikir ve dağılmış bir ruh hali vardı, hepimize boğazınıza kadar hakimdi.

İnsan, kendisini dürüst itiraf etmezse iflah olmaz. Cahil birisi kendisini bilinçli sanıyorsa, o iflah olmazdır. Çaresiz biri kendisini güçlü sanıyorsa, o iflah

olmazdır. Kendisini çaresiz bırakan ve bunu kabul eden daha kötüdür, sonu da tehlikelidir. PKK'nin çıkışıyla, bir çok soruyu size sordum. Cevabı da sizden isteniyor. Siz şimdi kendinize bakıp utanıyor ve *“Bu ne haldir”* diyorsunuz. Evet, bunun sebebi düşmandır, fakat çaresizliğiniz de buna bir sebeptir. Ağlamanız da yine kötü durumunuzla bağlantılıdır. Kendisini savunamayan, düşüncesiz olan, ‘ben kimim, neyim’ diye sormayan, kendini tanımadan kimseden bir şey isteyemez. Hatta sonu da kötülüğe gider, yanlışa gider. Her zaman bir şey istese de bu, kendini kandırmadır.

PKK'den önce yaşam böyleydi. PKK'yi her yönüyle derinlikli anlamak ve kavramak lazım. Tanıyamazsanız, nasıl ki bizim arkadaşlarımızın başına bela olmuşsa, bu yaklaşımlarınız sizin de başınıza bela olacaktır. Biz korumasak halkımız, eski Kürtlükleriyle ve kişilikleriyle düşmanın hizmetine girecekler. Diğer yönüyle bu ihanet zemini altında birbirlerini öldürecekler. İçinizde bundan başka bir şey var mı? Çalışmama ve sağlıksız olma, boğazımıza kadar bizde yaşanılıyor. Bunun bir kader olduğunu söylüyorsunuz. Bunların hepsi yalandır, ahlaksızlıktır, düşkünlüktür ve kendi kendisinin ihanetidir.

PKK kendi ideolojisiyle ve düşüncesiyle bambaşkadır. Yani PKK'nin çıkışı, PKK'nin kuruluşu bir kaç kelime düzeyindedir. Bir kaç nokta üzerine düşünme, kavrama ve yeni bir yaşama ulaşmadır. Nedir bu? PKK, içinde bulunduğunuz yaşamı kabul etmiyor. Bunu ne kadar görüyor, ne de kendisinin üstünde görüyor. Rız olunan bu yaşamı kötü görüyor. Eğer düşünce buysa, pratik kendiliğinden gelir. Yanlışlığı ve bilinçsizliği kabul etmeyen büyüyebilir.

Yüzyıl içinde yaşadığınız bir ulustur. Büyük bir ihanet içindesiniz, bu büyük bir ayıptır. Niçin, biz insan değil miyiz? Dünya halkları nereye ulaşmış, biz hangi düzeyde kalmışız? Bunlar önemli yıllardır. Bu yılları kendine sormayan birini, ben insan kabul edemem. Hiç kusura bakmayın, bazen bunları kendime de soruyorum. Bizim nazarımızda bilinçsizlik ve çaresizlik çok kötüdür. Biz, kendimize gerekçe de bulamayız. Biz neden bu durumdayız? Namussuzluğun ve arsızlığın gerekçesi olamaz. Kötüysen, kendini güçlendireceksin. Düşman karşısındaki çaresizliğini bir sebebe bağlayamazsın. *“Neden yürüyemiyorum, neden kendi başıma bela olmuşum”* demek de büyük bir namussuzluktur. Kesinlikle bunu görmek gerekiyor. Bunda ısrar edersen, en büyük namussuz sensin. Bu bir insanlık davasıdır.

Birisi size kendinden olumlu bahsetmişse ve durumundan memnunsa, bunu size söyleyenin kim, ne olduğuna ve bizi ne durumda bıraktığına bakın. Bu konuları şimdiye kadar kendinize sormuyordunuz. Tamam, sizin yaşınız büyüktür, buna saygım var. Fakat bu durumunuzu bir çocuk bile kabul edemez. Bu kadar büyüyorsunuz ve ondan sonra da düşmanın önünüze koyduğu yaşamı bir kader olarak görüyorsunuz. Çaresizler gibi ağlamanız en büyük ayıptır. Bir

yiğitlik varsa kendi kendinize soracaksınız; bu ne durumdur? Bunu kendinize yakıştırmayacaksınız.

Aslında ben de zor durumdayım. Fakat bu benim kişiliğimle ilgili bir darlık değil, bu darlık arkadaşlarımızın ve bir parça da sizindir. Bunlar nasıl çocuklardır ki, bizden yaşam istiyorlar, bir ulus, bir kimlik istiyorlar, ama istedikleri şeylere göre de çalışma yapamıyorlar. Kendilerini insan sanıyorlar, fakat insanlık çalışması yapamıyorlar. Güzel bir yaşam istiyorlar, ancak bu yaşam için bir şey yapmıyorlar. Bu ya ahmaklıktır, ya fesatlıktır ya da yüzeysel bir yaklaşımdır. İnsan bununla kendisini büyütemez. Eğer PKK'yi anlamak istiyorsanız ve parti çalışmasına değer veriyorsanız, sorduğum bu sorulara kendiniz cevap vereceksiniz. Başka türlü iflah olamazsınız.

Şimdi İslam dinini savunuyorsunuz, keşke İslam dinini tanısaydınız. Keşke Müslüman olsaydınız, Müslümanlığın özünü bazı yönleriyle yakalaysaydınız. Sizin elinizde bu da yok! İslam'da ne kadar olumsuz bir şey varsa, İslamiyet maskesi altında almışsınız. Bu derin bir ihanettir ve bunun sorumlusu da sadece siz değilsiniz. Atalarımızdan beri süregelen bir durumdur. İslamlık bu değildir. Dini ve imanı olan, kendini böyle çaresiz, böyle yorgun, ülkesiz ve özgürlüksüz bırakmaz.

İslamiyet'in çıkışının kendisi, bütün insanlığın yücelişidir. Sonuna kadar büyüklük ve yüceliktir. İslamiyet'in askeri yönü güçlüdür, İslamiyet devlettir. Bizde bu tür şeyler var mı, biz neyin askeriyiz, biz neyin devletiyiz? Bu unutulmuş. İslamiyet elbisesini sonradan giymişiz. Başka da bizim fikrimiz kavmiyet fikridir, sosyalizmin fikridir. Fakat bunlar da doğru anlaşılmamıştır. Sosyalizmin fikriyle bir çok devlet kuruldu, kavmiyet fikriyle bir çok devlet kuruldu. Halkımız içinde bu fikirlere sahip olanlar şimdiye kadar ne yaptılar, hiçbir şey. Burada da her şeyden önce biz kendimizi kandırmışız. Burada sorumluluk kime aittir? Biz her şeyi düşmana, kadere mi bağlayacağız? Hayır! Düşman, bizde bir hayır bırakmamış, kendisinde de bir hayır bırakmamış. İşte bu noktada Önderliğe saygınız var.

Uzun bir yoldan geliyorsunuz. Bizden bir şeyler almak istiyorsunuz. Önderlik nedir? Bu durumlara karşı sizin gibi davranmamaktır. Ot gibisiniz, bu yaşamdan hiç bir sonuç çıkarmıyorsunuz. Bu düşüştür, gönülden yaptığınız hiçbir şey yok, güzellik ve iyilik adına bir şey yok. Bu durum ise, sonunda kendini inkar etmedir, düşmana hizmet etmedir. İşte ben bu tür şeyleri kabul etmedim ve bunların doğru olmadığını söyledim. Tabi bu, tek başına yetmezdi. Önderlik, çocukluğundan şimdiye kadar kendisi için yaşamadı. Çocukluğundan itibaren 'bu yeterli değil' dedim. Peki doğru şey nerededir? Biz kendimizi bu yalandan nasıl çıkardık? Çalışmalarımız, büyük bir sabırla, emekle ve büyük bir araştırmayla, iğne ucuyla kuyu kazar ve bir suya ulaşır gibiydi. Yıllarca bu

böyleydi.

PKK'den önce kendimi yapılandırmak için tek başıma yirmi yıldan fazla çalışma yürüttüm. Hatta buna on yaşımdan itibaren başladım. Sizin yaşadığınız şeylere karşı savaş açtım. Yapmasaydım ben de sizin gibi olurum. Şimdi siz kendi durumunuzdan memnun musunuz? Bizim arkadaşlarımız da savaşı güçlendiremiyorlar. Bizim korumamız ve yönetimimiz olmasa yirmi dört saat bile ayakta duramazlar. Siz de şimdi herkesten şikayet ediyorsunuz? Bunlar sizin çocuklarınızdır, neden ağlıyorlar? Onları siz yetiştirdiniz. Neden içlerinden yiğit bir kişi çıkaramıyorsunuz? Ben de insanım, ama bizim bir farkımız var. Nedir o fark? Ben kendimi büyük geliştirmek istedim. Doğrular üzerine beynim çalışacak, dilim çalışacak. Bu herkes için, düşüşü engellemek içindir. Sizin buna saygının olması gerekiyor. Eskiden sizin bu temel hususlara saygının olmaması gafletten ve fesatlıktan ileri geliyordu. Tekrardan böyle yaparsanız, bu fesatlığınız ve münafıklığınız bizi iflah etmez. Bırakalım içimizdeki gafleti ve yetersizliği, arkadaşlarımız üzerinde büyük bir titizlikle duruyorum.

Ölüm kaderdir dersenez, elinizdeki her şey gider. Düşmana karşı durmak için bir çare bulmak zorundasınız. Çareler de çoktur. Biz bunu da ispat ettik. Yokluktan bu duruma geldik. Neden bu imkanlarla kendinizi koruyamıyorsunuz? Benim şu anda en büyük savaşımına karşı siz diyorsunuz ki; *“Biz ölüme de razıyız, bu savaşa da.”* Ben de şunu diyorum; siz kendinizi kandırmışsınız, kendi şahsınızda beni de kandırmak istiyorsunuz. Kendiniz düşmüşsünüz, kendi düşürülmüşlüğüñüzle beni de düşürmek istiyorsunuz. Üstelik benim silahımla, benim yardımımıla. Ben bunu kabul edemem. *“Bırak beni, bir gün yaşayayım yeterdir bana, ben savaştım, şerefe de ulaştım, rüyalarımda görmediğim şeyi gördüm, artık bundan sonra ölsem de gam yemem”* diyor. Siz, düşmanınıza vurdunuz mu vurmadınız mı? Şerefli bir yaşamı yakaladınız mı yakalamadınız mı? En temel sorular bunlardır. Siz bunlara cevap veremezseniz, yakanızı bırakmam. Evet eski ağalar gibi sizi sopalarla dövmüyoruz. Fakat bizim siyasetimizin kendisi en büyük vuruştur.

Bizim siyasi vuruşumuz sadece düşmana karşı değildir. Biz kendi siyasetimizle düşmana vurduğumuzda, bunu halk adına yapıyoruz. Sonuna kadar düşmanını vuran bir halk yaratmak için bunu terbiye edeceğiz. Siyasi terbiyedir. Halk savaşında buna askeri terbiye diyoruz. Siz bu terbiyeyi alacaksınız. Almazsanız, *“Parti çizgisinde dürüst yürüyoruz”* diyemezsiniz. *“Biz parti çizgisine namuslu ve şereflice bağlıyız”* diyorsunuz. Hayır! Kendine bahane arayanlar için bu bir kandırmadır. Ve neden yapamıyorumun bahanesini bulamazsın kendine. Siz insan değil misiniz?

Tarihte büyük insanların nasıl çıktığına bakın. Zor bir durumdaysanız ve özgürlük her şeyden önceyse; o zaman ilk başta bu özgürlük savaşınızı

yürüteceksiniz. Sizin yemeniz içmeniz özgürlük savaşına bağlıysa, siz kahraman bir savaşçısınız, siz halkın savaşçısıdır. Bunu yapmazsanız sahtekarsınız ve sizin hakkınız ölümdür. Tarih bunları söylüyor. Gerekçe bulmak doğru değildir. Halk savaşlarında, parti çalışmalarında böyle şeyler olmaz.

Benim Doğrularım, Özgürlük Doğrularıdır

Şimdi benden güzel bir kaç söz dinlemek istiyorsunuz. Durumunuz nasıl diye sormamı istiyorsunuz. Hayır! Ben bunu sormam. Siz kendinizi yetiştirmeszeniz ben size ‘nasılsınız’ demem. Önderliği tanımanız gerekir. Ben on yaşında yaşama başladığımda, anne ve babamın söyledikleriyle hareket etmedim. Kendi doğrularım üzerine hareket ettim. Benim doğrularım özgürlük doğrularıydı. Ve en iyi, en doğru oydu. Eğer kendimi kandırıyordum ve kendimi özgürlükten uzaklaştırıyordum; bu önderlik on beş yaşından beri elden giderdi. Şimdi siz, *“Bu nasıl bir önderdir”* diyorsunuz. Bin sefer dua edin ki, kendi başıma cesaret edip özgürlüğü büyüttüm. Size yapacağım en büyük hayır buydu. Bunu yaptım da. Eğer siz *“Doğrular üzerine PKK yaşam bulsun”* diyorsanız, bunu anlayacaksınız. Şimdi görüyorum ki siz, *“Biz daraldık, PKK’li arkadaşlar bizi eskisi gibi yönetemiyorlar”* diyorsunuz. Bu, doğru bir yaklaşım değildir. Arkadaşlar da sizin için, *“Halk iyi değildir”* diyor. Siz de bunu arkadaşlara diyorsunuz. Siz bir gün bile, *“Kendimizi nasıl bağımsızlığa ulaştırırız”* diye düşünmüyorsunuz. Bunların hepsi yine kendini kandırmadır ve doğru da değildir.

Ne kadar bağımsızlıktan yanasın? Bağımsızlık çalışmasını istiyorsan, gerçekten savaş istiyor musun veya gerçekten savaşabilir misin? Ben, silahlı savaşımdan bahsetmiyorum. Ev içindeki savaştan bahsediyorum, dışarıdaki savaştan bahsediyorum, çevrenin savaşımdan bahsediyorum. Komşunu örgütleyebilir misin veya köyünde, mahallende hayırlı bir iş yaptın mı? Hayır! O zaman kimden bir şey istiyorsun? Böyle bir kusurunuz var. Bir şey yapmadığınızda Allah’a havale ediyorsunuz. Allah da böyle bir şeyi kabul etmez, Allah da, ‘elinden geldiğince işini yapabiliyorsan, ben senin Allah’ınım’ diyor. Allah, ‘başka türlü senin Allah’ın olamam’ diyor. Peygamberlerin hadislerinde bile bu şeyler dile geliyor.

Biz peygamberlerleyiz, biz hadislerleyiz. Bu, PKK’de de böyledir. PKK, yeni bir biçimle dinin doğrularını yürütüyor. Bir yandan da kendi doğrularını, dönem siyasetinin doğrularını yürütüyor. Bu bir elbise değildir, giydirilemez. Siz de ‘giydin’ diyemezsiniz. Tüm bunları sonuna kadar beyninize, yüreğinize yerleştireceksiniz ve kişiliğinizi biçimlendireceksiniz. Yapamazsanız bir yere ulaşamazsınız. *“Ben darım, ben rahatsızım”* diyorsunuz. Öyleyse hiç yaşamayın.

Ben, her zaman dini örnek veriyorum. Kürt İslamları nefis savaşıyla kendilerini geliştirmişler, kendilerini büyütmüşler. Onlardan evliya olmuş. Yıllarca ayakta kalarak kendilerini yenilediler ve öyle alim oldular. Ben şimdi bakıyorum ki, ilimi de bırakmışlar ve ondan sonra da yaşayalım diyorlar. Evet, yani bunun temeli var. Çok çaresiz kaldık ama vazgeçmedik. Burada PKK, ‘çaresizliğe hayır!’ Diyor.

Şimdi ben görüyorum ki, PKK güçlenmiş. Şu anda herkes PKK nasıl güçlendi diye şaşırıyor. PKK’nin büyüklüğü; söylediğim bir kaç söz, söylediğim bir kaç doğrudur. Neden diğer partilerin elinde kötülükten ve düşüşten başka bir şey kalmadı? Çünkü biz doğrularla birlikteydik. Çürük sözlerle parti başarıya ulaşamaz. Yalan sözlerle kendimizi doğrulara ulaştıramayız. Bunun için bu partiler bu duruma düştüler. Onlar düşmanın partileri oldular. Neden? Çünkü, doğru sözleri yoktu. İlk çıkışları düşmana dayalıydı. Yine büyüklükleri düşmanındı. PKK şimdi çok büyüktür. Çünkü büyük doğruları var. PKK önderliği büyüyor, neden? Çünkü doğrular üzerindeydi de ondan. Yine *“Ben bir şey anlamadım, ben bir yere ulaşamam”* dersiniz, o zaman siz ölmüşsünüz, sizden bir hayır gelmez. Çaresizliği her zaman kendinize kader olarak görürseniz; kendi halinize ağlayın. Hiç kimseden bir şey isteme ve ağla.

Şimdi benim PKK’li arkadaşlarla, savaşçılarla savaşım nedendir? Çünkü çok ağlıyorlar; ölürken ağlıyorlar, yaşarken ağlıyorlar. Çok büyük yiğitlikleri, büyük yönetimleri ortaya çıkaramıyorlar. Varolanı da kendi aralarında bölüşmek istiyorlar. Hani bazı paylaşımlar vardır. On, on beş çocuk vardır. İşte babasından kalacak bazı şeyler varsa *“Babamız ölse de hemen paylaşılsak”* anlayışını geliştirirler. Baba 70 yaşındadır. Babası için, *“Bir gün gitse de evin değerleriyle kendimi yaşatsam”* diyor. Şimdi bizim içimizde de böyle şeyler var: *“Yeterlidir, biraz çalıştık, bazı şeyler yaptık, bunları da kendi aramızda paylaşalım”* diyorlar. Bu büyük bir namussuzluktur. Düşmanın çalışmasından daha kötüdür. Siyasette de bu tür şeyler çok kötü bir imtiyazdır. Dürüsttür, belki doğru da çalışmıştır veya bazı şeyleri anlamış da olabilir. Fakat siyasette pay isteme bireyselliktir, ölümdür. Biliyorsunuz, yani bir mülk için kardeş kardeşle kavga ediyor. Şimdi PKK’yi böyle düşünürseniz, bu çok tehlikeli. ‘Bu benimdir, bu senindir’ diyerek PKK’de çalışma olmaz. Mevkiiyle çalışmak olmaz. ‘PKK bu kadar benimdir’ dersin olmaz.

Nasıl ki İslam dinini baba mülkiyetine alamazsanız ve *“Allah’ın dinidir, Hz. Muhammed onun elçisidir”* diyorsanız, PKK’ye de böyle diyeceksiniz. PKK bütün halkın partisidir. İnsanı büyüten bir partidir. Ona dua edip, ibadet edeceksiniz, öyle ki kendinizi ispat edeceksiniz. Diğerini yapar, ‘bu bana, şu bana’ dersiniz münafık olursunuz. Bu, PKK de daha fazladır. Şimdi biz, sizi bıraktık. Yaşamınız gönüllülük temelinde bir yaşamdır. Belki PKK de fazla

kalamıyorsunuz. Üzerinize ne çok ağıyor, ne de çok üzülmüyoruz. Siz, partiden bir şeyler istiyorsunuz. Partiden bir şeyler isteyen, gerçekleri anlamak zorundadır.

PKK neyin üzerinde kuruldu? Her zaman söylüyorum; PKK adına ne yaptınız? Ama ben yapıyorum ve bu benim kararımdır; 20. yılı da her yönüyle büyük bir savaş yılı yapacağım. Size açıkça söylüyorum. Zaten son günlerde her şeyi açık açık söyledim. PKK içinde ne var diye dünyaya çağrı yaptım. Düşmanımız nedir, PKK içinde ne var? Bunların hepsini açık açık söyledim. ‘Düşman bilmesin, bizim ayıbımız dışarı çıkmasın’ demek olmaz. Biz, her şeyden önce kendi ayıbımızı ortaya çıkaracağız. Gizlilikte ayıplar gizlenir. Kirli bir ruhla parti çalışması yürütemezsiniz. Düşmüş bir bireycilik, çevresini düşürür. Siz bununla parti çalışması yürütemezsiniz. Bir muhtardan daha zayıf halinizle, parti çalışmasını, önderlik çalışmasını yürütemezsiniz. Bu hususları özellikle arkadaşlar için söylüyorum. Tabi ki, kendinizi kandırmayacaksınız. Siz de, PKK’dan muhtar istemeyin. Ağanızdan ve muhtarınızdan öğrenmişsiniz, PKK’nin de size muhtarlık, ağalık yapmasını istiyorsunuz. Hayır! Zaten siz izin vermeseydiniz ve muhtarlık yaklaşımlarına zemin olmasaydınız, bu arkadaşlarımız ne kendi başlarına, ne benim başıma, ne de sizin başınıza bela olurdu. Burada ben, sizi sorumlu tutuyorum. Parti doğrularını tanımadan kendinize muhtar istiyorsunuz. Ardından da bakıyorsunuz ki, PKK’nin muhtarları eski muhtarlar gibi değil. Sonrada oturup ağılıyorsunuz. Siz buna zeminsiniz.

Ne söyledim; Önderliği tanıyın. Sizin bir lokma ekmeğinizi yiyorsam, emekle de onun karşılığını ödüyorum. Söylediğim sözler siyasi sözlerdir, siyasi çalışmalardır ve sizin hizmetinizdedir. Bir lokma ekmeğinizi yiyorsam bunun içindir. Bazıları, hiçbir çalışma yapmadan geliyor, onları evinize alıyorsunuz. Almayın. Çalışmayan birisine ‘merhaba’ bile demeyin. Önderlik, çalışmadan ve doğru olmayan şeyler temelinde size yaklaştı mı? Ahbap çavuşluk, köylülük temelinde size yaklaştı mı? Hayır! Önderlik, büyük sözler ve siyaset üzerine size yaklaştı. Önderlik selamı bu temeldeydi. Bu, size bir işaretti. Bu işaret temelinde yürüyenler Önderliğin arkadaşlarıdır. Yürüyemeyenler birbirlerinin ahbap çavuşu olurlar. Siz, çıkar grupları oluşturmak istiyorsunuz ve bu yürümediği zaman da daralıyorsunuz. Bu doğru değildir.

Gelişiniz, merhabalaşmanız Önderlik gerçeği üzerinedir. Eğer bunlar doğrular temelinde olmazsa başınıza bela olurlar. Burada kendi kendinizin hesabını vereceksiniz. Bütün duyarlılığınız, bütün bilinciniz Önderlik gerçeği temelinde olursa, iyi yapana ‘başım gözüm üstüne’, kötü yapana ise, ‘toplumdan, köyden, evden dışarı’ diyeceğim. Bu sizin terbiyeniz, disiplininiz ve işleyişiniz olmalı. “Biz anlamadık” demeyin. Söylediğim şeyler çok somuttur, hepimiz anlıyorsunuz. Ağlamayın da.

“PKK’nin eski kadroları nerede” diyorsunuz. Bunu söylemek de

ikiyüzlülüktür, söylemeyin. Ben her hafta bir konuşma yapıyorum. Bütün kitaplar elinizde. Siz tecrübe sahibisiniz, yaşıyorsunuz büyük ve birçok şeyi ayırt edebilirsiniz. Siz, kendinizi benim başıma da bela etmek istiyorsunuz. Bir kitaptan bir talimattan, bir sonuç çıkaramıyorsunuz, buna alışmamışsınız. “Önderlik bize iyi kadrolar göndersin” diyorsunuz. Oysa bunlar sizin çocuklarınızdır. Sen kendi çocuğunu yetiştiremediysen, ben nasıl yetiştireyim? Bunca yıldır büyük bir çalışma yürütüyorum. Sizin çocuklar hem kendi ayağını, hem benim ayağımı kaydırıyorlar. Burada siz, kendinizi sorumlu göreceksiniz. Siz, neden kendi çocuğunuzu terbiye edemiyorsunuz? Çevrenizi, akrabanızı eğer terbiye edemiyorsanız, neden her şeyi Önderlikten istiyorsunuz? Önderlik, milyonlara verse de, ki veriyor da, halen yeterli değil mi? Ben burada biraz haksızlık görüyorum. Değil ki çalışma yürütemiyorum, hepsinden daha çok iş yapabilirim, ama adaletli, hepinizin çalışmalarının üstünde. Herkes anlasa ve çalışsa birbirimizi güçlendirebiliriz. İşte bu noktada ağlamalarınız varsa, üzerinde duracak ve kendinizden isteyeceksiniz.

Daha önceki önderlerinize bakın. Düne kadar onlara hizmet ediyordunuz. Düşmanın yapamadığı çalışmayı onlar yapıyorlar. Burada kimler sorumludur? İşte sizin önderleriniz. Belki biz olmasaydık, yine onların emri altına girecektiniz. Fakat bunlar sizin düşmanlarınız. Bu öyle bir düşman ki, bizi inkar ediyor. Neden bunlardan hesap soramıyorsunuz? Kendi içinizde, evinizin içinde, çevrenizde bunları mahkum edin. Benim savaşımıdır, fakat sadece benim savaşım değildir, hepimizin savaşımıdır. Halk savaşı hepimizindir, bir kişinin değil.

Şimdi siz kesin başarı istiyorsunuz. “19 yıl geçti, hani kesin başarı” diyorsunuz. Bizim bazı arkadaşlarımız da öyle diyorlar: Yeter bu kadar savaştık, artık yaşam istiyoruz. En büyük ahmaklıklardan biri de budur. Çünkü kendi düşmanının farkında değil. Savaşta düşmüş, ama benden yaşam istiyor. Siz bunu bırakacaksınız. Bu böyle olmaz. Ben, nefes nefese bir şeyler söylüyorum ve yapıyorum. Siz, düşmanınıza ne kadar vurduysanız, o kadar yaşamı hakkedersiniz. Sizin yaşamınız sömürgeciliğin düşürülmesindedir. Düşüremezseniz, “Ben yaşam istiyorum” diyemezsiniz. Nefsinizde, savaşınızda ve ülkenizde düşürdüyseniz, yaşamın yolu size açılır. Savaştınız, fakat düşürememişsiniz. Savaştınız, fakat öldünüz. Yirmi yıl çalıştınız, fakat düştünüz. O zaman yaşam hakkınız yoktur.

Yaşam şartı başarıya bağlıdır. Başarıyı yakalayacak ve daha sonra namuslu bir şekilde yaşam isteyeceksiniz. Sizin önünüze bir kanun koyuyorum. Düşmanı nefsinde, köyünde, çevrende ve mümkünse yerinde düşürdüyseniz; o zaman “Namuslu bir yaşamın imkanları yaratılmıştır” diyebilirsiniz. Namuslu yaşamın kanunu budur. Sizin yaşamlarınızı geride bıraktım. Bundan başka yaşam haramdır. Kendinizi affetmeyin.

Arkadaşlara da söylüyorum; sadece savaşmak da yeterli değildir. Savaşın, fakat ne kadar düşmanı düşürdün? Sen ülkede bir yer edindin mi? Kurtarılmış bir mıntıka edindin mi? Kendini savunabilir misin? Kendini orada savunursan, devlet sensin. Devlet senin olsun, benim değil. Ben o kadar hizmet ettim ama senin olsun. Cudi, Herekol, Cilo, Zağros ve Toros dağlarında bu kadar yardımımızla kendine bir yer edin, bir devlet kur. İşte o zaman yaşa. Her şeyi kaybet, Parti'nin verdiği imkanları kaybet, çarçur et, ondan sonra de ki, *“Ben yaşam istiyorum”* Biz bunu ihanet sayıyoruz. Bizden bu temelde yaşam istenilirse; bu bizim savaş kanunlarında cezalandırılmanız için yeterli bir gerekçedir. Kendi düşmanını yenemeyen zaten ölmüştür. Başına ne gelir? Düşman vurur. Tarihte de bakın, faşist Türk devleti affeder mi etmez mi? Bu savaşta teslim olanları da sonradan öldürüyor, bırakmıyor. Bu düşman kanunudur. Siz kendinizi kandıramazsınız. Bir düşmanınız varsa yaşamınız yoktur. Silahla, düşman karşısında savaşıyor, sonra da *“Ben savaşıyorum”* diyor ve yaşam istiyorsunuz. Bu sahtekarlıktır, bu kandırmacadır. Yaşama, hakkını böyle veremezsiniz. Yine de ben, size kendi tecrübelerimi anlatıyorum.

İki üç kelimeyle bu siyasete başladığım zaman büyük bir savaşın içinde olduğumu biliyordum. Her gün başarılı olabilmem bu nedenledir. Yarın bu günden daha iyi savaşmasaydım, üçüncü gün düşerdim. Yarını bugünden yakalıyorum, öbür günü yarından yakalıyorum. Dakika dakika kendimi ispatlamaya çalışıyorum. Başarım bunun için mümkün oldu. Her gün başarı vardı. Benim yaşamım ideolojiden tut savaşa kadar her yönüyle böyle başarılı oldu. Benim yaşam hakkım; kişiliğimle, halk adına, savaş adına ben varım demektir. Bunu düşman da itiraf ediyor, siz de itiraf ediyorsunuz. Ben varım. Ama ben nasıl varım? Her gün bütün yönleriyle savaşta düşmana vurup yaşam hakkını alarak. Ben bu biçimiyle varım. Arkadaşlar bunu iyi tanıyıp, kavrasınlar, *“Ben anlamadım”* demeyin.

PKK adına 25 yıldır mümkün değil ki tek bir gün ‘ben düştüm’ demedim. Bir gün çaresiz kaldım mı? Hayır! Her gün vurdum aldım. Sonuç itibariyle bu biçimde şu anda karşınızdayım. ‘Ben yoruldu’ dedim mi? ‘Savaştım bundan sonra yaşam istiyorum’ dedim mi? Bir gün karşınızda bu sözleri söyledim mi? Çocuklar bile bu sözleri anlıyorlar. Eğer siz de bir yaşam sahibi olmak istiyorsanız, son nefesinize kadar çalışarak, savaşta vurup alacağınız şeyler içinde kendinizi büyütebilirsiniz. Başka türlü size inanacak ve size yaşamı verecek kimse yoktur.

Düşman azgındır tabi. Düşman vuruyor, vermiyor. Şimdi bana bu partinin önderi; Ulusal Önder diyorsunuz. Benim kanunlarımda birisi; vurup aldı mı büyük dava adamıdır, değerli ve etkilidir. Yaşayabilir ve beni temsil edebilir. Başka türlü olmaz. *“Ben yirmi yıl savaştım. Bir gün düştüysem de beni affet”*

diyorsunuz. Hayır! Sen yirmi yıl savaştıysan ve başarılı olduysan da, son günde düşersen gittin. Bunun için ‘son nefesine kadar’ diyorum. Şehitlerimiz, son nefese kadarki şehitlerdir. Başka türlü kabul olunamaz. Bu bizim devrimimizin kanunudur. Bu bizim devrimimizdeki başarı kanunudur. Böyle olmasa yaşam olmaz. Bu konuda hiç kimse kendisini kandırmasın.

Şimdi buraya geliyor ve bazı şeyleri kavramak istiyorsunuz, gelişiniz bunun içindir. Arkadaşlar da ta Zağros dağlarından geliyorlar, onlarda bunun için geliyorlar. Tek başına yemek ve benzeri bir şey değildir. Gördünüz, yediğinizde hiçbir tat yok. En büyük tat düşmanına vurabiliyor musun, vuramıyor musun? Düşmanına vurmaya kendini büyütebilir misin, büyütemez misin? Burada en büyük tavrı budur. Bunu almaya geliyorsunuz. Çok güzel bir şeydir. Neden buna yaklaşmıyorsunuz? Bu kadar yıl geçti, neden kendinizi burada büyütemediniz. Bu sermayemi babama mı götürüyorum? Hayır! Her gün kendi kendimi geliştiriyorum. Hiç kimse bana zorla ‘yap’ demedi. Ne kimse bana fazla bir şey verdi, ne de yardım etti. Kendi düşüncem, kendi vicdanım bana ‘yap’ dedi, ben de yaptım. En iyisi de bu değil mi. Peki benim yardımına rağmen neden yapamıyorsunuz? Siz yine bahane mi arayacaksınız? Yine gülüp geçecek misiniz? Kendini her zaman kandıran ucuz yaşam, sigaraya bağlı yaşam, fesat yaşam. Önderlik karşısında bu tür şeyleri yapamazsınız. Keyfi bir bireycilikle, boğulmuş bir ruh haliyle bu yaşam, insanı boğar. Fırsat buldukça sıkıntılarıyla kendi arkadaşını boğuyor. Bu şekilde, bu önderlikten ne bir şey alınabilir, ne karşısında durulabilir. Önderlik bu tür şeylerin düşmanıdır. Siz uzakta da olsanız, dağda da olsanız bir şey yapamazsınız.

PKK savaşı vicdanlı bir savaştır. Dürüstsen vicdanın vardır, değilsen karasın, vicdansızsın demektir. Bazıları size, *“Siz yüzeysel olarak yaşıyorsunuz”* diyor. Bazıları, *“Size gülmüş, sizi kandırmışlar. Bir sigarayla da kendi zevkinize ulaşabilirsiniz, rahata ulaşabilirsiniz. Böyle rahat uyuyabilirsiniz”* diyorlar. Kim demiş bunları, ben bunları söyledim mi? Hayır! Tam tersine bunun karşılığı olan her şeyi söylüyorum. ‘İçinde yaşadığınız bu yaşam, bu savaş iyidir, güzeldir’ demiş miyim? Hayır! Benim dediklerime ne kadar anlıyorsunuz, onu soruyorum.

Doğrularla Büyüyen Kazanır

Burada vurguladıklarım bütün arkadaşlar, bütün savaşçılar ve bütün halk içindir. Büyük saygı kelimesiyle ‘hoş geldiniz’ demiyorum, kimseden de bunu istemiyorum. Bu kadar benimle olun da demiyorum. Kesinlikle hayır! Yanında olduğum şeyleri hayırlı sayıyorum. Benim söylediklerimin yanıdaysanız, siz sonuna kadar benimlesiniz, ben sonuna kadar sizinleyim. Bizde ucuz ölüm

yoktur. Doğrularla birlikte değilseniz siz bir belasiniz, yerinizde durun. Kararmış yüreğiniz sizde kalsın, ölsün. Gelmeyin üzerimize.

Bu yetersizliklerinizi ayıp saymıyorum. Değil ki bu bilinçsizliğinizi ayıp sayıyorum. Hayır! Ben bunun nedenlerini biliyorum. Yediden, yetmişe kadar herkese ‘neden böylesiniz’ demiyorum. Ben şunu söylüyorum: Bu kadar şey önünüze koyduk, neden öğrenemiyorsunuz? En büyük ayıbınız budur. Öğreneceğiniz çok şey var. Siz PKK ile uğraşıyorsunuz. PKK büyük bir ilimdir, büyük bir moraldir, büyük bir ahlaktır ve büyük bir savaştır, öğrenin. Öğrenmezseniz bu büyük bir ayıp olur. Kimse de kendi ayıbıyla bizi rahatsız edemez. *“Benim gönlüm kendi eksikliklerimi yaşatmak istiyor”* diyorsunuz. Ama bu bizimle olmaz. Şerefli ve kendini kandırmayan insanlar bizim yanımıza gelecekler. 20. çalışma yılında bu çağrıya gelen, sonuna kadar yoldaştır.

PKK’de keşfedilen ve icat edilen şey nedir? *“Bu PKK imkanlarıyla ben kendimi yaşatayım”* diyenleri keşfettim ve dünyaya da ilan ettim. Siz sonuna kadar PKK doğrularını yakalayıp, onunla ayağa kalkacaksınız. Başka yolunuz da yoktur. Siz bir savaş yürütüyorsunuz.

(...)

Şimdi hepinize söylüyorum; PKK ile yürümek istiyorsanız, PKK gerçekliği budur işte. Şimdiye kadar kendinizi böyle kandırdınız. Ama şimdi görüyorsunuz ki ben sonuna kadar siyasiyim. Bu halk için, her şeyden daha iyi olanı nefes nefese temsil ediyoruz. Nedir siyasi olmak; ülkesine ve özgürlük savaşına sahip çıkan savaşçı bir halkı, güçlü ve kudretli savun. İçindeki fitne fesadı kaldır, düşmanına karşı kendini savun. Benim siyasetim budur. Şimdi birbirinize aşiret usulüyle yaklaşmak istiyorsunuz. *“Hele gel, eskisi gibi birbirimizi memnun edelim”* diyorsunuz. Hayır, bu kesinlikle kabul edilmez! Bu önderlik, sizin sandığınız gibi bir Önderlik değildir. Arkadaşlarımızın da birçok ahabap çavuş ilişkisi vardır. Dağda bunu bir alışkanlık haline getirmişler. Benden de böyle bir şey istiyorlar. Fakat benim böyle şeyleri kabul etmem mümkün değil.

Benim tarihe ve siyasete saygım var. Askeri ve siyasi bilimi biliyorum. Askeri tarzı biliyor, yaşamı tanıyorum. Bu ahabap çavuş ilişkilerinizle, bu geleneklerinizle kendimi kandırmam mümkün mü? O zaman benim değerim kalmaz. O zaman ben hiç bir şeyin önderi olamam, diğer önderler gibi olurum. Diğer önderlikleri görüyorsunuz. Her şeyden önce bu kadar kan dökülmüş, bu kadar acılar çekilmiş. Ve siz bu değerlerin karşısında durursanız büyük ihanetçi olursunuz. Hiç olmazsa bunları beyninize yerleştirin. Sonuna kadar bunları kendi beyninize yerleştirmezseniz olmaz. PKK’nin meselesi nedir, siyaseti nedir? Bu konularda varsa yetersizliklerimiz, gafletli bir yaşam varsa bunu ortadan kaldıracaksınız. İnsan, inancı ve cesareti yakalayabilmeli. Benim çalışmam hepinizinkinden daha da ağırdır. Ben yürütüyorum, yürütmeye de razıyım. Fakat

siz de kendi bireysel görevinizi yerine getirin, nefsinizi terbiye edin ve kendinizi yüceltin, bu da yeterlidir. İçinizde başka yiğitler de varsa, yiğitliklerini yapsınlar.

Parti dışında yaşam var mıdır, yok mudur? Şimdi Önderliği gördünüz. *“Bu PKK nereden geldi, Güney de ne arıyor”* sözlerini söyleyen, tarihi ve temel düşmanı kendi evine almıştır. Kendi evinde düşmanı besliyor. *“Bu düşman benim evimde ne arıyor”* diye sormuyor da, *‘PKK burada ne arıyor’* diyor. İşte sizin eski önderlikleriniz böyledir. Bundan daha büyük gaflet, bundan kötü ihanet var mı? Düşmanı ricayla kendi evine getiriyor, bizim için de ölüm istiyor. Bunları da yapınca, *“Ben Kürtlük adına yapıyorum, Kürtlerin önderliğini yapıyorum”* diyor. Bu yalana kendisi de inanıyor. İşte ölümünüz budur, kimin elindedir ve ne kadar derindir.

Bizim arkadaşlarımız da savaşıyorlar. Her günkü savaşlarıyla kendilerini vuruyorlar. Sonra da kendilerini savaşçı sanıyorlar. Evet, biçim olarak da savaşçılar, fakat kendilerini vuruyorlar. Hazır olan şeyleri elleriyle itiyorlar. Partiden rahatsızlar, düşman tarzını kendi yaşam tarzları yapmışlar. Bizim arkadaşlarımız, içimizden çıkan hainler gibi Parti işleyişinden rahatsızlar. Parti işleyişinden, parti disiplininden ve parti tarzından memnun değiller. Bu keyfiyettir, böyle keyfiyet olur mu, keyfiyet düşmana aittir. Bunu seviyorsunuz ve işte bu nokta da düşman sizinle yürüyor. Kendinizi kandırmayın, siz düşmanınlasınız. Düşman, sizinle yaşad mı *“Bireysel namusu kurtardım”* diyemezsiniz. Düşmanı kendi üzerine bu kadar çeken, işte Kürt korucularıdır, bunlar kendilerini parti sahibi de sanıyorlar. Bunlar Kürtlükle ne kadar beraberdirler?

Düşman, *“Kendini işlevsiz bırak, bilinçsiz bırak, siyasetsiz bırak”* diyor. Evet bizim arkadaşlarımız da şimdi bunları istiyorlar. *“Biz muhtarlıktan anlarız, biz ağalıktan anlarız”* diyorlar. Bunlar düşmana aittir. Eğer iyi bir şey olsaydı, bin yıldır bizi bu durumlara düşürmezdi. Bunları bırakmak lazım. *“Bir sigarayı bırakmam çok zordur, bana bırakılan bu yaşamı ben nasıl bırakabilirim”* diyenlere, bırakamazsan eski ahmaksın diyorum. Kimse size ülke veremez, kimse size özgürlük veremez. Sizi daha çok kendi hizmetine koşar. Ya bu durumu kabul edeceksiniz, ya öbür durumu kabul edeceksiniz. Ama her ikisi de olmaz. *“Biraz düşmana, biraz bana”* diyorsunuz. Olmaz! Bu, Kürtlerdeki en büyük ihanettir. Hatta her Kürt bireyinde bu şekildedir: Ben biraz kendimi, biraz da düşmanı yaşayayım. En büyük kötülük budur.

Arkadaşlarımız dağdan geliyorlar, siz de köyünüzden, şehrinizden geliyorsunuz. İlla da *“Önderlik, Önderlik”* diyorsunuz. İşte Önderlik, bu bir kaç sözdür, başka bir yerde değil. Ben olsam da olmasam da, ben buyum. Ben ne kendimi insandan uzak tutuyorum, ne de öyle sandığınız gibi yakın hissediyorum. Ben mezarda olsam da sizinleyim. Her gün sizin evinizde olsam da, ben

böyleyim. Ne sizin bana uzaklığınız kadar size uzağım, ne yakınlığınız kadar size yakınım. Ben doğrulara yakınım. Bunu arkadaşlar için de söylüyorum. Siz, Önderliğe yakınlaştınız ama doğru yaklaştınız mı? Hayır! Parti temeline, Önderlik temeline dair ne kadar kavradıysanız, yakınlaşma bu düzeydedir ve doğru yaklaşım budur. ‘Geldi bir şey anlamadı, geldi keyfiyetini yaşattı’ dedirtirseniz, o zaman bu münafıklık olur. Bu yakınlaşma değil, uzaklaşmadır.

Şimdi Kürt halkı bize yakındır. Milyonlar burada değil, fakat ruhlarımızla birbirimize yakınız. Neden? Bazı doğrulara yakınlaştıkları içindir. Biz her dönemden daha fazla şimdi birbirimize yakınız. En doğrusu da budur. Ben buradan adım atmadım, ama şimdi Kürt halkı, bütün önderlerden daha fazla, tarihteki tüm bağlılıklarından daha fazla bize yakındır. Neden? Çünkü bazı doğrulara ulaştırdık. Bu baştan beri böyledir. Bu yaklaşımı istiyorsan, birlik olursun. Birlik oldu mu hiç kimse seni yenemez. Nasıl ki, şu anda düşman beni yenemiyorsa, birlik olursanız dünyanın hepsi bir olsa da kimse sizi yenemez. Bu, sizin doğru yaklaşımlarınıza bağlıdır. Şimdi siz, “PKK nedir” diyorsunuz? PKK, işte bu doğrulardır. Bu doğrulardır ki, bizi birlik yapan, bu doğrular ki bizi düşman karşısında birlik yapıyor ve yenilmez kılıyor. PKK başka bir şey değildir.

İnsanın Yiğitliği Sözüyledir

Biz bu yıldönümünde bir söz vermek istiyoruz. 20. yıla girerken parti birlik sözü verelim. Parti siyasetinin sözünü, parti yaşamının sözünü verelim. Fakat bununla oynamayın. Siz doğru söz verirsiniz, size ölüm yoktur. Size acı veren o sözler, sizi daraltan şeyler, bütün hepsi ortadan kalkar. Yıldönümünde vereceğimiz sözün bu denli değeri vardır. Şimdiye kadar söz verdiniz, ancak yürütemediniz. Şimdi verin! 20 yıl sonra biz yine razıyız. Fakat, söz verirsiniz bırakamazsınız. Bir dahaki sefere ‘merhaba’ diyor verdiği sözü de unutup gidiyor, eğer böyle yaparsanız siz büyük bir münafıksınız, iflah olmazsınız. Sözüyle böyle olan iflah olmazdır. Ben olsam da olmasam da; iflah olmazsınız. Kürt neden iflah olmadı? Çünkü kendi sözüne sahip çıkmadı; kendisini kandırdı, kendisine güldü. Bütün dünya size güldü.

Benim büyüklüğüm nedir? Benim büyüklüğüm; kendi sözüme sahip olmamdır. Ama doğru temelde sözüme bağlıyım. Keyfim istediği için, işte büyümek için veya kendime daha iyi bakmak için değil. Ben halkın ve büyük siyasetin sözüyleyim. Gücüm oranında kendi çalışmamla varım, ben kendi sözümle varım. Benim büyüklüğüm buradadır ve ben bu konuda dürüstüm. Ne kendimi hasta görüyorum, ne sizin gibi inliyor ve ağlıyorum. Böylelikle bu kadar büyümemin nedeni, bu doğrular temelinde oldu. Şimdi siz de büyüklük

istiyorsunuz ve tabi ki bu hakkınızdır da. Ama doğrular üzerinde cesaretle ve dürüstlikle durun. Neden bu kadar küçük kalıyorsunuz? Özellikle bunu arkadaşlara söylüyorum. Siz hepiniz rütbe istiyorsunuz, büyük bir komutan olmak istiyorsunuz. O zaman sözünüzle olun, parti sözüyle olun ve büyüün. Arkadaşlarına zorluğu dayat, kandır ve parti imkanlarıyla oyna; sonra de ki; *“Ben komutan oldum, bilmem nasıl bir komutan oldum”* Hayır! Kesinlikle bu hesabı bırakacaksınız. Parti sözüyle ve parti esaslarıyla çalışmaları bu şekilde birbirine bağlarsan ve her şeyi buna göre göz önüne getirip yaparsan; o zaman büyüksün heval! Bütün çalışmaları yapabilir ve büyük başarılarla ulaşabilirsin. Artık yeter, bu söylediğim şeyleri kavrayın. Düşmanın size verdiği bu hafif, yumuşak kişiliği bırakın, bana yaklaştırmayın. Bunları yine özellikle arkadaşlara söylüyorum. Siz buraya geliyorsunuz yıllarca size hizmet ediyoruz.

İnsanın yiğitliği sözüyledir. Ben on yaşından itibaren anne ve babamı terk ettim. Ben yiğitlikten ve doğrulardan yanayım. Yıllarca kendimi tek başıma yetiştirdim. Bu kadar size yardım ediyor ve destek sunuyoruz, bunu yapamıyorsanız sizi böyle kabul etmeyiz. Siz, bizden çarpık özgürlüğü isteyemezsiniz. *“Keyfim istiyor, ben böyle yaşamayı istiyorum”* diyerek ne kendini böyle yaşayabilirsin ne de böyle bir savaşım kabul edilebilir. Bize işleyiş ve ciddiyet gereklidir. Düşman, senin karşında ne kadar ciddidir ve ne kadar rahattır? Bir jandarma ne kadar ciddidir? Bizim komutanlarımız karşısında bir Türk jandarmasına bakalım; onlar 24 saat kendi işleyişleri üzerindeyken, bizimki bir gün parti işleyişi üzerinde durmazken bir de, *“Ben komutanım. Ben de hemen hemen önder oldum”* diyor. İşte insan kendi düşmanını görüp, onun karışsın da kendini tanıması gerekiyor. Neden gafleti, kandırmayı kabul ediyorsunuz? Bunu bırakın. Kesinlikle bu bizim işimiz değil.

Eğer bizden saygı istiyorsanız, doğru olmayan bu şeyleri bırakacaksınız. Köylü kurnazlığıyla insan bir yere ulaşamaz, insan iflah da olamaz. Benim söylediğim bütün şeyleri hepiniz anlıyorsunuz. Yapmayanları kesinlikle dürüst saymıyorum. Benim nazarımda bu sahtekardır, gafilidir ve zarar verir. Bu durumunuza saygı gösterilmez. Ne kadar ağlasan ve ne kadar yalvarsan da buna saygı gösterilmez. Beni kandırmanız mümkün mü? Ancak cahil insanları kandırabilirsiniz.

Parti'nin kuruluş yıldönümünde neden bunları söylüyorum? Partimiz gerçekten büyük şehitlere sahiptir. Her bir şehidi bir abide gibidir. Bu şehitler adına konuşmaya mecburuz. Biz bazı büyük doğrularla olmaya mecburuz. Şimdi zindanda binlerce arkadaşımız var. Biz onların acısına bağlı kalmaya mecburuz. Dağ başında da binlerce aç susuz arkadaş var. Biz bunlara karşı dürüst olmaya mecburuz. PKK'nin sözü budur. Diğer taraftan da bizim düşmanımızın gücü büyüktür. Bizi, her gün yok etmek istiyor. Biz, düşmanın karşısında durmaya

mecburuz. Bu konuda kendimizi gevşetemeyiz. Buna da hakkımız yok. Söylediğim bu hususları herkes anlıyor. PKK bilimi, PKK siyaseti, PKK doğrusu budur. Ben şimdiye kadar neden daraldım? Doğruları yakalamak çok zor değildi. Özellikle ülkede, savaş içinde o doğrularla oynadılar. Düşmanın size öğrettiği yanlışlıkları, şimdi siz yaşam yapmışsınız ve bizden özgürlük istiyorsunuz. Düşman hizmetinde olan şeyler sizin olamaz. Bilinçsizlik, yüzeysellik ve karışıklık düşmanındır, sizin özellikleriniz değil. Gaflet ve ihanet düşmanındır, sizin yaşamınızın değil. Yine düşme, sürekli düşüş düşmanındır, sizin değil. Bunlar üzerine kendinizi ölüme yatırmayın, kendinizi kandırmayın. Dar bir ruhla, amaçsız bir yaşam düşmandan kalmıştır, yani size bir şey vermez. Ancak leşinizi verir. Bu çaresizlik, bireycilik ve bu ağlamanın hepsi de düşmandan kalmadır. Bu size yaşam olmaz, bırak bunu.

Gelişmiş insan, toplumun doğrularına, siyasetin doğrularına göredir.

Din ve iman doğruları üzerinedir. Bunları elinizden almak istiyorlar. Siz de bunları isteyin, bunların üzerinde olun. Bunlar sizin için bir yaşamdır. Yine eğer burada *“Hayır olmaz, illah biraz buradan, biraz şuradan”* dersenez, ahmak olursunuz ve iflah olmazsınız. Ağlamakla yaşama cevap olunamaz. Hele bu dönemde hiç mi hiç olunamaz. Ben, insana esaslı ders vermekten yorulmam. Benim derdim bu değil. Benim derdim; bu kadar büyük eğitim vereceğiz, siz bunu almayacaksınız. Özellikle bu erkek arkadaşlarımız. Bunlar parti içinde çete olmuşlar, eşkıya olmuşlar. Bunu açık açık söyledim. Israr ederlerse, onları daha da rezil ederim. Hiç kimsenin buna hakkı da yoktur. ‘Savaşıyorum ama ölüyorum’ deme yaklaşımı doğru değildir. Savaş yaşam içindir, ölüm için değil. Ölüm geliyor, geldiğinin bile farkında değilsiniz. Savaş, yaşam savaşıdır. Siz savaşı sonuna kadar böyle anlayacaksınız. PKK adına adım atmak, böyle hastalıkları tehlike içinde yaşatmak değildir. PKK adına yaşama başladıysanız, çevrenize yaşam saçacaksınız. Halkın ve arkadaşların yaşamını daraltmayacaksınız. Bilakis, PKK adına yaşam yolunu açıyor ve yaşamı yükseltiyorsunuz. PKK gerçekliği budur.

Ben, halk içinde de fitne fesatlığı kabul etmem. PKK adına fesatlık yapma hakkınız yoktur. Bunlar yalandır, menfaattir. Eski gelenek ve görenekler temelinde, ailecilik, kabilecilik yapmayacaksınız. Eğer böyle yaparsanız münafıksınız. Bu kabul edilemez! Bunları bırakacaksınız. Yetmiş yaşında da olsanız, ağlamalarınızın bir değeri olmaz. Gerçek, gerçektir ve hepimiz için geçerlidir. Allah’ın gerçekleridir, peygamberlerin gerçeğidir. Bilim sahiplerinin, filozofların ve büyük komutanların gerçekleridir. Bunların yanında olmaya mecbursunuz. En büyük tavrınız, kadınlar gibi ağlamaktır. En büyük biliminiz fesatlık bilimidir. Bununla kim büyüyor ve ne kadar büyüdü? Sizin için de, PKK kararı büyük bir karardır. En büyük karar da bugün iflas olmuş yaşamı

kendimizden uzaklaştırmadır.

Evet, 20. kuruluş yıldönümü bu gerçekler temelindedir. Eğer içine girmek istiyorsanız bu böyledir. Bütün Kürdistan halkı için söylüyorum. Ben böyle giriyorum, böyle girenlerle de beraberim. Bizim arkadaşlarımız çalışmak ve savaşmak istiyorlarsa, PKK gerçekliği budur. Somuttur, gözleriniz önündedir. Böyle yaklaşırsanız ben sizinleyim, değilseniz rezil olursunuz. Oynarsanız siz düşersiniz. Görüyorsunuz Önderlik büyüktür, kandıramazsınız. Kendi keyfinize göre de yürüyemezsiniz. İnsan böyle bir kanunla oynar mı? Kim bu kanunla oynarsa, kendi eli yanar. Önderlik kanunu diğer kanunlardan zayıf değildir. Önderlik kanunları babamın kanunları değildir. Bunlar devrimin ve insanlığın kanunlarıdır, bunlar kanunun kanunudur. Bunlarla birlikte olmaya mecbursunuz. Bunlarla birlikte olmazsanız eliniz, başınız gider.

Bu çağrıyı yaşama saygınız olması için yapıyorum. *“Halkımız yaşama gelmiyor, yaşamdan uzaklaşmış, dinden, imandan çıkmış. Felsefe, siyaset gerçekliğinden uzaklaşmış, kapitalizm ve sosyalizm gerçekliğinden çıkmış. Hiçbir gerçeklik kalmamış”* deniyor. Sizin için en kötü şey budur. Önderlik buna ‘yeter’ diyor. Siz kendinizi kandırdınız ve bazıları bununla oynadı, artık yeter! İşte bundan sonra PKK’nin gerçekliği var. PKK önceden zayıftı, fakat şimdi güçlüdür. İnsanı doyuruyor, her şeyi eline veriyor ve beynini de doyuruyor. Kısacası herkesi doyuruyor. Bunun için eskisi gibi ağlamayın. Buna hakkınız yoktur.

20. yıla girerken çalışma ve savaşımımız bu gerçekler temelindedir. Sizin kendinizi güçlendirmeniz beklentisi içerisindeyiz. Kendinizi doğru yapın ve güçlü kılın. Bunları yapın ki başaralım. Neden yapmıyorsunuz? Neden bu hastalıkları kendiniz için de, bizim için de büyük bir acı yapıyorsunuz? Özellikle PKK’li arkadaşlar diyorum: Bunca yıldır, sizi bu kadar idare ediyoruz, bizden bu kadar alıyorsunuz yine de arkadaşlık esasları temelinde bize bir şey veremiyorsunuz. Alacaksınız, alamazsanız işte sizi çete ilan ediyoruz. Nedir çete? İşsiz, kazançsız PKK içerisinde ucuz bir yaşam sürdürmektir. Hayır, bunlar hiç kimse için kabul edilemez. Bunları, bütün eski PKK’li arkadaşlar, *“Vay adım var, ünüm var”* diyenler için söylüyorum. Çalışmanla faydalı mısın, değil misin? Değerin var mı, yok mu? Arkadaşlığın bu temeller üzerindedir. PKK gerçekliği budur. İşçi Partisi’nin gerçekliği budur, sosyalizm gerçekliği budur. Bunların hepsini beyninize yerleştireceksiniz. Yerleştirmeden sonuç savaştır. Parti içindeki savaş daha da büyür, Önderlik varolduğu sürece de bizi düşüremezsiniz olan kendisine olur.

PKK Gerçekliği, İnsanlık Gerçekliğidir

Şimdi dünya ve Ortadoğu üzerine bir kaç şey söylemek gerekirse; durum eskisinden kötü değil, daha da iyidir. Daha önce, *“Bilmem hangi devlet bize yardım ediyor”* diyordunuz. Ben de o zaman; ‘sen kendine yardım et, o zaman dünya seninledir, hatta düşman bile seninledir’ demiştim. Bunlar doğrudur. Ben kendime yardım ettiğim zaman, düşmanın kendi üzerimdeki oyunların hepsini kendi çalışmam haline getirdim. Kendime sermaye yaptım. Şimdi Amerika bizimle ne kadar savaşa da, bize karşı olsa da bunların hepsi bizim kazancımız oluyor. Türkiye’ye verdiği yardım, Barzani’ye verdiği yardımların hepsi şimdi bize sermaye oluyor. Eğer sen kendini iyi yaparsan, düşmanından böyle yararlanabilirsin. Hatta bizim zayıflığımız bile bize bir çalışma oldu. Kürdistan’ın zayıflığını kendimize ve özellikle Kürdistan halkı için bir savaş durumuna getirdik. Bu zayıflıklar, bize kazanç oluyor. Yani sen dürüst olursan, kendi savaşının esasını verirken, durumun ne kadar kötü de olursa, ki eskisinden daha da kötü değildir, yine de sana büyük bir sermaye oluyor.

Şimdi Kürdistan bir sermayedir. Dürüst olan birisi bu durumda kendisine bir devlet kurabilir. Daha önceden ‘herkes bizim düşmanımızdır’ diyorduk. Ortadoğu’ya bakın, daha önceden düşmanlık yapan bütün devletler şimdi önünüzde engel değiller. Daha önceden burada bu topraklar üzerinde, bu toplum içerisinde, bu devlet içerisinde nefes bile alamıyordunuz. Fakat şimdi serbestsiniz. Bu nasıl oldu, bu durum nasıl değişti? Olur mu, olmaz mı? Olur! Sonuna kadar Kürtlüğünü yücelt. Kimse size bir şey söylüyor mu? Hayır! Sonuna kadar insanlığını büyüt. Bunun temel sebebi Ortadoğu’daki durum değildir. Bunun sebebi; ilk başta biz kendimiziz.

Şimdi dünyadaki ve Ortadoğu’daki devletlerin durumu bize bir engel değildir. Biz dürüst ve iyi olursak, bu durumları kendi çalışmamız haline getirebiliriz. Oluyor da nitekim. Nasıl oldu? Yine PKK gerçekliğiyle gerçekleşti. PKK gerçekliği halkların gerçekliğidir, PKK gerçekliği şerefli halk gerçekliğidir, PKK gerçekliği insanlık gerçekliğidir. Bunların hepsi de ispatlanmıştır. Görüyorsunuz ki, Ortadoğu halkları hem bizi kabul ediyor, hem de bize dost oluyorlar. Başka türlü size de çare olunamaz.

Önceden ihanet çok güçlüydü. Şimdi ihanet daraldı ve aile düzeyine hapsedildi. Düşmanın yetmiş bin askeri olmasa, 24 saat kendini savunamaz. İhanet daha önceden bütün Kürdistan’a hakimdi. Şimdi ise Türk ordusu bunları köylerinde bile koruyor. İhanete karşı mücadele de bize bir temel oldu. Biz, ülke temelinde, şerefimiz temelinde yükseldik. PKK’de bütün bu şeyler ispatlandı.

Bunun için diyorum ki, uluslararası durum, Ortadoğu ve Kürdistan’ın durumu bizim için nedir, ne değildir? Bunlar artık bizim için bir sorun değil.

Sorun, benim şimdi tek başıma bir yerde olmamdır. Sorun Parti içindedir, sorunu Parti içinde görüyorum. Yine de sorun, bütün arkadaşlar içinde değildir, sorumlu düzeydeki arkadaşların içindedir. Yani önderlik yapmayı bilmeyenlerin içindedir. Bütün sorun işte buradadır ve bu da çözülüyor. Eskisinden daha fazla çözülüyor. Siz istediğiniz takdirde de başarı olur. Şimdiye kadar ben ne diyordum; benim her yılki çalışmam başarı çalışmasıdır. Eğer Parti içinde ve Parti merkezindeki bu yetersizlikler olmasaydı, şimdi başarıyı yakalamış olurduk.

Geçen bu 20 yıl içerisinde eğer bir başarı yakalayamadıysak, sebebi düşman veya genel durumlar değildir. Sebep, halkın kendisidir, Önderlik adına hareket edenlerin rollerini oynayamamasıdır. Tabi herkes benim gibi bir önderlik yürütmüyor. Fakat herkes Önderlik çalışmasını paylaşmaya mecburdur. Önderlik çalışması arkadaşlar içinde paylaşılmazsa, bu dava başarıya ulaşamaz. Bu ispatlandı. Bu da büyük bir başarıdır. Biz ona bir çözüm bulduk; önderlik yapamayan birisi varsa onun yerine on tane koyuyoruz. Büyük çareler bulunmuştur. Bunun için diyorum ki, 20. yılın başarısı için yaptığım hazırlıkları tanıyın.

Biz sizin iyi olmanızı da istiyoruz, arkadaşların iyi olmasını da istiyoruz. Arkadaşlarımız da bu yılı, kendileri için bir başarı yılı yapsınlar. İnsan kendisini başarısız bırakmaz. İnsanın, ömründe yapacağı en büyük iyilik yirmi yaşında kendini büyütmektir. Siz sonuna kadar ülkeye yakınsınız, sonuna kadar özgürlüğe yakınsınız. Düşmanın eriyip gidiyor. Bundan daha büyük bir iyilik var mı? Bu, insanı bin yıllık doğrulara götürür. İnsan, kendisine bundan daha büyük bir kazanç, bir sermaye görebilir mi? Hayır! O zaman buna ve bu yıla saygınız olsun. Kaybettiğiniz bütün şeyleri bu yılda yakalayabilirsiniz. Şehitlerin yarattığı bu kadar değer, size yetmez mi? O kadar zindan çalışması var. O kadar cesur ve kahraman insanların çalışması var. Sizin büyümeniz için bunlar yeterli değil mi? Eğer dürüst ve akıllıysanız yeter. Bunun için diyorum ki, 20. yıl rahatlıkla, yokluktan da başlasanız, sonuna kadar başarılı bir yıl olabilir.

Bizden, artık fazla bir şey istemeyin. Bizden istenileni verdik, gerisini kendiniz yapın. 19. yıl başarı yılıydı. Üzerinde durun, bu doğru yoldur. 20. yıl, 19 yıldan daha büyük ve daha çok imkanlara sahiptir. Bu imkanlar önünüzde duruyor. Siz zayıfsınız, kendinizi onunla güçlendirin. Bilinçsizseniz kendinizi onunla bilinçlendirin. Her şey var ve yeterlidir. Sizden istenilen şey, kendinizi hazırlamanız ve çok ciddi bir şekilde ele almanızdır. Şimdiye kadar belki kaybettiniz, yaşamınız iflas etmişti. Artık bunların hepsini yakalayabilirsiniz. Bizim arkadaşlarımız da bazı şeyleri iyi yapmak istiyorlar. 20. yıl için doğruları önünüze koyuyoruz, yakalayın. Ciddi ve ağır olun. Geniş ve derinlikli ele alın, bütün sorunlarınız hallolur. Bizim 20. yıl sözümüz budur.

Ben, 20. yıl sözüyleyim. Büyük bir hazırlık ve büyük bir savaşıla,

onunlayım. 19 yılın hepsi, Önderlik için başarı yıllarıydı, daha önceden de açık bir şekilde PKK adına olmasa da yine de başarı yıllarıydı. Önderlikte, yedi yaşından şimdiye kadar bütün yıllar başarı yıllarıydı. Ben sözüme sadığım. Ben her yıl söylüyorum. Şimdiye kadarki tüm yılların bedeli bu yıldadır. Bu gerçekler temelinde yine diyorum ki: 20. yıl geçmiş bütün yılların bir ifadesidir. Bu benim için de, PKK için de böyledir. Halk ordusu için yine aynıdır.

Bütün yıllar bir tarafa, 20. yıl bir tarafa. 20. yılda diğer yıllardan daha fazla başarıya ulaşacağız. Kendinize çare olun. İşte size çerçeveyi belirttim. Bu çerçeve temelinde yürüyün. Yine diyorum ki; bu büyük bir başlangıçtır, büyük bir saldırdır, büyük bir bilinçlenmedir, büyük imkanların başlangıcıdır. Fakat insanda düşünce istiyor, insanda hesap istiyor, insanda büyük bir siyasi yaşam, düzenli bir yaşam istiyor. Burada ne kadar yetersizlikleriniz, eksiklikleriniz varsa, bunları gidermek için o kadar da dürüstlük istiyor. Böyle yaparsanız, bu yıl sizin yılınızdır. Tarihte ne kadar kaybettiyse, hepsini yakalayabilirsiniz. Önünüzdeki süreç için ne kadar beklenti içindeyseniz, gerçekten ulaşabilirsiniz. Ben yine de inançlıyım; Partideki bütün arkadaşlar için, halk ordusunun bütün savaşçıları için, bütün Kürdistan Halkı için inançlıyım. Bu gerçekler temelinde 20. yılın çalışmasına ve savaşına giriyoruz.

Şimdiye kadarki yaptığımız şeylerin, olumlu olumsuz hepsi açığa çıksın. Doğru olmayanlardan kendimizi uzaklaştıralım. Doğruyu, yılın çalışması haline getirelim. **Biz düşen bir halk değil, devrimci bir halkız.** Başarı yolundayız. İçimizdeki ve önümüzdeki bütün engelleri savaşla aşacağız.

İnanıyorum ki, ihanet bu yılda bitecektir. Bu yıl, içimizdeki ihanetin boğulmasıdır. Bu yıl, Kürtlerin ulusal birlik yılıdır, Kürdistan Ulusal Kongre yılıdır. Bu yıl, PKK yoldaşlığının sonuna kadar güçlendiği yıl olacaktır. Tüm bunlar tekrardan yerine oturtulacaktır. Buna layık olmayanlar tamamen uzaklaşacaklardır. Yine Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nda, çetecilik adına, olumsuzluk ve keyfiyet adına ne yapılmışsa düzeltereğiz. Halk Ordusu'nun gerçekliği temelinde teorik-pratik boyutuyla tekrardan derinlikli oluşturarak bu yıl savaşımını ve taktiğini düzeltereğiz. Bunlar başarılı olacaktır. Bunların başarılı olması dahilinde düşman ne kadar *“Ben bunları daralttım, kontrol altındadırlar”* dese de bunlar yalan olur. Tam tersine biz, düşmanı daralttık, biz düşmanı kontrol altına aldık. Bunlar da sonuçta bizim için bir başarıdır.

Biz bu yılı böyle görüyoruz. Tarihimizde bu yılı kendimiz için böyle hazırladık. Büyük bir direnişle hazırladık. Bazı şehitlerin olması mümkündür. Sizden de şehit olabilir. Ben hepinizle konuşuyorum. Bu sahada bizim çalışmalarımıza yakınsınız. Daha önceki yıllarda da sizin yardımlarınız vardı. Sizin yaptığınız yardımlarla biz bu çalışmayı büyüttük. Bunun için size teşekkür ediyorum. Biz bu sahanın misafirleriyiz. Sadece bu sahanın misafirleri değil, bu

sahadakilerin arkadaşlarıyız. Yine de bu misafirperverlik için, bu arkadaşlık için, bu sahanın önderiyle sonuna kadar birlikteyiz. Teşekkür ederiz.

29 Kasım 97

PKK Bir Newroz Partisidir

Parti Merkez Okulumuz, Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencileri, partililer ve tüm ARGK'liler, Newroz'unuz kutlu olsun!

Tüm Partililer, ARGK'liler, Halkımız, Dostlarımız!

Kutsal direniş, diriliş savaşımız, 25. Newroz'unu da büyük bir başarıyla karşılama gücünü göstermiştir. Büyük tarihi düşüşü belki de Med'lerin yıkılışıyla başlatırsak, -ki bu bir Mezopotamya uygarlığıydı- 2500 yıllık gibi bir düşüşün ardından; belki de onun tam karşılığı olan, yani her bir yılı bir yüzyılı bulan bu 25. yıl gerçekten bir diriliş oluyor ve oldukça da kurtuluşa yakındır. Nerden geldiğimizi, nasıl bir duruma sokulduğumuzu anlayabilir ve nasıl olmamız gerektiğine dair düşünebilir ve neler yapabileceğimizi kararlaştırabilirsek göreceğiz ki, adına yaşam denilen ama ölümden beter bu durumdan, kendi insanlığımıza ve toprakla karışmış özgür kimliğimize ulaşırsak; bunun sınırlı bir nefes alışverişinin bile ne kadar değerli olduğunu mutlaka takdir etmek gerekir.

Büyük bir minnettarlıkla başta büyük Newroz şehitlerimiz Mazlum Doğan'ın, Zekiyeler'in, Rahşan, Ronahi ve Berivanlar'ın o büyük şahadetlerini ve hemen her yıl o kutsal serhıldan isyanlarımızın son ifadesi, '90' yıllarındaki Nusaybin, Cizre, Şırnak, Lice, Van ve giderek bütün Kürdistan kent ve köylülerinin o şehitlerini de bu Newroz'un özüne yerleştirirsek göreceğiz ki; yaşamın başka türlü anlaşılması, savaşın da başka türlü verilmesi gerekiyor. Bu yirmi beş yıl üzerinde sürekli durulmalı, dersler çıkarılmalı ve varsa insanlık iddiamız, gerçekten ana topraklarımızda bir yaşamaya güç getirmek, yürekten ve irade ile bunu başarmak istiyorsak; kesinlikle bu yıllar, kendimizi yeniden yapma, yaratma ve hemen hemen kaybedilen her şeyi bulma yıllarıdır. Bu savaşın, bir özlü düşünceden tutalım, özgürce bir nefes alışverişe kadar, esasta bunun en son çabası olduğunu bilerek anlayabilmelisiniz.

Bu anlamda PKK; bir diriliş olayı, yeni gün olayı ve bir Newroz olayıdır. Biz bugüne boşuna PKK'yle başlamadık. Ama aynı zamanda bu, korkunç bitişin ve karanlığın eşliğindeki zayıf insanımızın, kendisine dürüst bir ad vermesidir. Kendine 'ben dürüst olacağım' sözünü vermesidir. İnsanımızın hiçbir umut işaretinin olmadığı bir dönemde bile, inandırıcılığı ve hiç bir şansı bile

olmasa, ‘ben bu kimlikle ve bu söz için yaşayacağım, gerekirse savaşıacağım’, diyebilmesi için özüdür. Başka türlü olmuyor.

Ben o günü şu an gibi hatırlıyorum. Düşmanın başkentinde silik, iddiasız ve yutulmayla karşı karşıya olan bir gençlik döneminde, hem de sömürgeciliğin bütün çekici imkanlarıyla karşı karşıyken ve sizin hiçbir ilginize değmeyecek kadar geriye, bitmişken böylesine bir günde bir tercih yaptım. İmhamcı sömürgeciliğin oldukça imkan dahiline giren yaşamına hayır dedim. Oldukça umutsuz, olanaksız ve belki de imkansız gibi gözüken bu özgürlük umuduna, herkesin, mensupları da dahil hiç inanmadıkları, belki her şeye anlam verseler de anlam veremeyecekleri bir adıma, biz başlasak ne olur dedim. Belki de bunun tarihte eşi bile yoktur. Biz bu kararı verdik. İki sözcükle olacaksa, ana topraklı ve kimlikli bir yaşam, özgürlükle olsun dedik. Ve gerçekten o büyük umut savaşına giriştik.

Bu tarihi, şüphesiz bir hitapla dile getirmek mümkün değil. Bu yirmi beş yılı mümkünse sürekli incelemeye, değerlendirmeye almak ve gittikçe daha da derinleşen teorisini ortaya çıkarmak kadar, ki başlangıcından itibaren de iradesi vardır. Onun siyasetteki ifadesi nedir? Geliştirmek istediği yaşam ve askerlik dilindeki ifadesi nedir? Neyi gerçekleştiriyor. Gerçekleştirilen; bütün yönleriyle bir değil bin daire çizerek daha derin ve giderek yükselen bir biçimde bu yılları böyle anlayabilmek, bu yıllarla büyüebilmek, bu yıllarla yeniden yaratılmaktır. Önderlik gerçeği denilen, PKK gerçeği denilen olay bu. İçinde neler yok ki: Silik insandan totalim en hainine, eşsiz kahramanlarından totalim en düşkününe, en güzelinden totalim en çirkinine, en korkağından totalim en kahramanına, en dirisinden totalim en ölüsüne kadar her şey var. Bu yıllar, bu çağdaş Kürdistan yılları; PKK dışında her şeyin bittiği, adının bile kalmadığı son bir çare olarak, olacaksa insanlığımız, yaşayacaksa kimliğimiz, mümkün olacaksa kurtuluşumuz, her şeyden önce gelin bunu tartışın deme hareketidir. Daha sonra mümkünse bir karara, ondan da daha ötesi bir iradeye ve bir savaşa yol açabilir miyiz hareketidir.

Bugün büyük öfkelerimizi az da olsa dindirmişiz. Ama asıl büyük kavga için, kurtuluş için bu günleri yaratmanın bir başlangıç olduğunun da bilincindeyiz. Çağdaş partiler için yirmi beş yıl, zafer yıllarıdır. 20. asrın, hemen hemen büyük devrim yapan bütün partileri bu işi, on yıl, on beş yıl bilemedin yirmi yıla sığdırmışlardır. Bazıları da başarısız olmuş, hatta devlet kuranlar bile, devletini de kaybetmişlerdir. Biz ne devlet kurabildik, ne de tam başarısız olduk. İkisinin orta yerindeyiz. Önemli olan burası da değil. Önemli olan ve bizi ilgilendiren; bu büyük tartışmayı, aydınlamayı, iradeleşmeyi ve daha da önemlisi gerçekler ne ise olduğu gibi görmeyi ortaya çıkarmaktır. Kürdistan’daki çok kirli, işgalci ve imhamcı gücün savaşı kadar, yine Kürt gerçeğindeki sosyal bir anlamı

olmayan, bir eşkıya kavgası kadar değeri kalmayan o çok çirkin, bitik ve hiçbir amacı olmayan kavgacılığı ve bütün bunların Partimizin içine bir daha hesaplaşmak üzere çekilmesi bayıldığımız işlerdendi. Anlamsız kavgalara sınır çekmek istedik, kavga olacaksa bir çizgi temelinde, bir anlamı olan ve tarafları olan bir kavga olsun dedik. Bunu yapmak, sanırım hayırlı bir işti.

Kendi tarihine bu kadar ihanet etmiş, çağdaş insanlık içerisinde sıfırlanmış bir kimlik, bir gerçeklik ne kadar utanç vericidir. Bu parti, bununla hesaplaşmak için gerekliydi. Bu yirmi beş yıl, bunu güzel çerçeveledi, çemberledi. Her şey yeniden, fazla inancı olmasa da, iddiasız ve hatta kendini örtbas ederek de olsa burada tartışıldı. Bu yirmi beş yılın içerisine girmeyen tek bir Kürt insanı, bir Kürdistanlı kalmadı. Tek bir sömürgeci de kalmadı. Hatta emperyalistler de bunun içine çekildi. Bütün dünya çekildi. Gelin Kürdistan'a kavganızı açıkça yapın, hepimizi çekti. Gelin boyunuzun ölçüsünü alın dedik. Ben başarıyı biraz burada görüyorum. Yani kim nedir açığa çıksın. Kavgada önce tarafların açıklığa kavuşması gerekir. Eğer bir ülkede bu yoksa, herkes düşmanın istediğinden daha fazla düşmanın ajaniysa, yaşam hainiyse, utanılası ve lanetli bir gerçeğin ifadesiyse, öncelikle yapılması gereken bunu açıklığa kavuşturmaktır. Bu, Partiyle mümkün oldu. Kimisi içinde, kimisi dışındadır ama hemen hepsi ilgilidir. Bu önemli bir gelişme ve kazanımdır. Diriliş bunsuz olmaz, direniş bunsuz olmaz, kurtuluşa daha zaman da olsa önce bu gerekli. Güzel bir tespit. Yerinde ve doğru bir adım.

Bu yıllara o kadar iradeyle bağlandık ki, kavgası o kadar nefes nefese, o kadar çelişkili, hırslı ve o kadar kinli verildi. Ancak bazıları da o kadar silikti ki, gidişleri kadar gelişleri de anlamsızdı. Bütün bunlar öfkeyi müthiş geliştiriyor, ama bir şey olmaz veya öfkenin gelişmesi eğer bir hataya dönüşmezse iyi bir kavga başlatıcısıdır. Bunu, yalnız Parti'nin gerçek mensupları için değil, karşıtları için de söylüyorum. Kavgada anlamlı bir düzey ortaya çıkarmak da bir gelişmedir. Ben ne yapacağım? Siz köleliğinizle zafer bile kazansanız, bana göre bu, hiçbir şeye yaramaz. Ben ne yapacağım ki, düşmanı koynunuzda beslemiş, ama PKK'li geçinmişsiniz. Kurşun patlatmış ve isyan edip, savaşmışsınız, fakat ben, sizleri hiçbir şey sayamam. Benim için bunlar, hiçbir şey ifade etmez. Hatta bazı zaferleriniz olmuş, bunun değeri de yoktur. Çünkü, bunlar hangi yaşamla ilgili, sizi hangi temel amaca doğru götürüyor, o kişinin kendisini nasıl yaratıyor, bu daha önemli.

Bu yıllar, aynı zamanda PKK'nin bu anlamdaki yıllarıdır. Sizleri açığa çıkarabilmek önemlidir. Neyin ve kimin kişiliğisiniz? Neyin ve nasıl bir yaşamın peşindesiniz? Bunları açığa çıkarmak, kurtuluştan daha değerli veya kurtuluş için öncelikle gerekli olmalıdır. Diriliş bunun acı sancılılarıyla olmuştur. Ben tam doğuş yaptığınıza veya doğmuşsanız da doğru büyüdüğünüze inanamıyorum.

Kuşkularım var, ama bunlar iyi kuşkular. Bunun her gün örnekleri açığa çıkıyor. Çeşitli kılık kıyafetlerde, kadında, erkekte, yenide, eskide bunları daha da açığa çıkarmak iyi oluyor. Yani burada insan artık gizli kalmayacak. Dost da, düşman da, yoldaş da hain de ne kadar açığa çıkarsa o kadar iyidir.

Mezopotamya Bir Özgürlükler Ülkesi ve Özgürlükler Tarihidir

Newroz: Gün ışığına çıkan çiçektir, yaşama duruştur, doğanın rengarenkliğe açılışdır ve bütün yaşam damarlarına kan verilmesidir. İşte PKK de böyledir. PKK, gerçekten bir Newroz partisidir. Yaşama yürüyen kanın partisidir. Diriliş için doğasında bir şey varsa, onun yeşillenmeye ve çiçeklenmeye duruşudur. Ama bir de bu Newroz günlerinde bazen çiçekleri bile kasıp kavuran, meyveye kesilmek iddiasında olan meyve tohumlarını da yakan, sert esen kasırgalar vardır. Onlar içimizde yok mu! Var. Diriliş tohumlarını kasıp-kavurmaya az mı zemin oluyorsunuz. Az mı kasıp kavuruyorsunuz! PKK'nin, Newroz PKK'si olması ne kadar yerinde! Ne kadar yaşamsal ve ne kadar açıklayıcı! Ama tarihini, güncelliğini kasıp-kavurması da ne kadar gerçekçi! Gerçeği olduğu gibi kabul etmek daha doğrudur.

Biz her zaman şuna inandık. En son bir sözü şöyle söyledik; hiçbir kanun, özgür yaşam kanununun üstünde bir güce sahip olamaz. En büyük güç ve kanun; özgür yaşam kanunudur. O halde, TC'nin Anayasa maddeleri, *“Anayasa kanunu en çok bu cumhuriyet böyle bir cumhuriyet, birlik, bütünlüğü tartışılmaz”* diyor. Bütün bunları bizim için söylüyor. Nedir o? *“Yaşamayacaksınız, yani en büyük kanun olan özgür yaşam kanununa yer yoktur”* diyor. Biz de ilk çıkışımızda tersini söyledik. **En büyük kanun özgür yaşam iradesidir.** Ve galip gelen de, tüm yönleriyle olmasa da, budur.

Bu yasalar, ölüm yasalarının en güçlüsüdür diyenler ve her gün bu yasaları kan kusturarak uygulayanlar var. Açıkta düşmanın ölüm yasaları kadar bir de hainlerin ve özgürlüğü hiç tanımayanların yasaları var. Bunun yanında çürümüş, kendisinin olamamış, kendisini tanımlayamamış, bir ilkenin ve bir özgürlük iradesinin sahibi bile olamamış siliklerin, maymunların yasaları, bukailemunların yasaları var. O çok söylenen muğlak, en kutsal amacı karşısında bile bir türlü doğruya gelemeyenlerin yasaları var, ki onlar da bu yasalarına çok güvendiler. Böylece üç tane temel yasa koyucu; açıktan katliamcı yasa, hain yasa, düşkün ve silik bukailemun yasası karşımızdaydı. Ve biz de buna karşın, özgür yaşamın yasası olacak dedik. Ve bu yıllara bu yasayı dayattık. Görüyoruz ki bu yasa, en güçlü yasadır.

Özellikle TC'nin bu asla delinemez ve niyet edenlerin kellesi gider dedikleri, zırh gibi yasasını delmekle kalmadık, paramparça ediyoruz. Hainlerin de öyle. Yanına bile yaklaşılmayanların yasalarını, başlarına bela ettik. Acınacak durumdalar. O kişiliksizlerin ancak bir bit kadar değerlerinin olabileceğini ortaya koydum. Özgürlük ağacının bağrındaki bu kurtçukları da, artık yasalarıyla birlikte perişan ediyoruz. Bunlar güzel işlerdir. Özgür yaşam kanununa açıklık kazandırmaştır.

Oldum olası fazla süslü cümlelerle, madde madde yasa sıralamadım. Mezopotamya'da Hammurabi'nin de yasaları vardır. Asur'un en başta yasa koyucu olduğu bilinir. Bunlar korkunç yasalar. Ve tarihte yasalar bu toprakta doğdu. Egemenler adına, uygarlık adına temelleri ilk burada atıldı. Ama bu topraklarda bir de özgürlüğün savaşçıları da vardı. Köleciler, en katı Asur İmparatorluğu çözüldüğünde yalnız Kürtlerin değil, Asur halkı da dahil bütün halkların özgürlüğü de başladı. Bu anlamda Mezopotamya bir özgürlükler ülkesi ve özgürlükler tarihidir. Demirci Kawa'dan, Mazlum'a kadar çok soylu özgürlük savaşçıları vardır. Hallac-ı Mansurlardan tutalım yine Pir Sultanlara ve Sivas'ta derisi yüzülen Nesimilere kadar hepsi bu toprağın özgürlük savaşçılarıdır. Ama en son kendini TC'nin şahsında dile getiren egemenlerin acımasız yasaları da vardır. Bunlar büyük bir savaş içindeler. Biz, bu savaşta yerimizi iyi tayin ettik. **Halkların direniş yanında yer almak; özgürlük yasalarına bağlı kalabilmektir.** İnsanlık, burada başlayan özgür yaşama ve özgürlük tarihinin bu beşiğine bir kez daha şahitlik etmek ve bağlı kalabilmektir.

Bize bu çok çekici geldi ve bugün bizi buraya getirdi. Mutluyuz, gerçek kutlamanın içindeyiz, başlarken biz söz söylemiştik. Bundan sonra bütün günler Newroz'dur, dedik. Ve bu yirmi beş yılda bütün günler, gerçekten Newrozlu günlerdir dedik, sözümüz buydu. Çiğnetmedik. Fakat zalimlerin dayattıkları acılar, işkenceler ve kasıp-kavurmalar da vardı. Nice insanları yaktılar. Her türlü teknikle, silahla ve işkenceyle yaktılar. Yüreğimiz diyor ki, bu yakılanların anısına nasıl sahip çıkılacak? İşte PKK, bunun intikam gücüdür. Zekiyeler, Zilanlar, Ronahiler bugünlerin büyük şehitleri olurken, aslında tam da özgür yaşam nasıldır sorusunun cevabına ulaşmak için bu eylemleri yaptıklarını bizzat sözlerinden, vasiyetlerinden biliyoruz.

Mezopotamya; Zağrosların eteklerindeki yaşamın belirişi, bütün kutsal kitapların anlatmak istedikleri cennet ülkesi, Nuh'un tufan sonrası yeni yaşam alanıdır. Bir de bu topraklarda baştan beri insanlar özgürlük tutkularıyla yaşamıştır. Belki de hiçbir ülkedekine benzemez. Belki de yazılan hiçbir kitaptakine de benzemez. Belki de kitaplarda daha yazılmamıştır, ama bir özgürlük savaşı vardır. Kitabı tam yazılamamışsa, belki de kurtuluşu tam

olmadığı içindir. Yazılan kitaplar daha çok yarım kalan kitaplarsa, o da kurtuluşun tam olmamasındadır. Ve PKK budur aynı zamanda.

PKK, sonu gelmemiş bir roman, bir şiir, bir türküdür. Yazmadan önce konuşma, bir eylem ve gerçeğine de bu anlamda sadık ve tarihi özüne bir yanıt oluyor. Kolay değil, insanlık beşiğindeki insanın, mezardan daha kötü bir yaşam tutsağı da demeyeceğim, yaşam dışılığını kabul etmesi çok zor. Hani burada insanlık dile geldi. Hani burada ilk kanunlar yazıldı. Hani burada ilk umutlar, insanlar adına dile getirildi. Hani her toprağa dokunuşta bir eser meydana geldi, ilk hayvanlar evcilleştirildi, ilk bitkiler tahıl oldu, ambarlara dolduruldu. İlk köyler burada kuruldu ve ilk şehirler de. Devletler ilkin burada doğdu. Ve şiir ve müzik ilkin burada yapıldı. Bütün insanların ilk duyguları burada doğdu. Kimi yerde bir sınıf gerçeği oldu, ilk köleci imparatorluk doğdu. Kimi yerde bir aşiret yasası oldu ve bu halen tüm gücüyle sürüyor. Ama bir şey daha oldu; sanki bütün bunlar olmamış gibi bir silikliğin alanı oldu. İnsanlığın kimliği yok şimdi, umudu bile kalmamış. Nasıl oluyor bu büyük çelişki? Hem tüm ilklerin ana yurdu ve hem de şimdi hiçbir eserin kalmayıışı. Bu büyük çelişkiyi çözmek gerekiyor. Gılgamış'ın büyük destanı, ilk arkadaşlığın olduğu yer, şimdi en hainin yürüdüğü yer haline gelmiş. İçimizde bunu da çözmek gerekir.

PKK bunun için büyük bir olay ve çözüm yeri. Ve bu büyük güzel tarih nasıl düştü? Ve bu, yeniden bir diriliş tarihi olacaksa, nasıl olacak? İşte heyecanın kaynağı burası. **Hazinelere kaybedildiği yerde aranır. İnsanlık doğduğu yerde, kökleri üzerinde araştırılır ve bulunacaksa orada bulunur.** Amerika'da, Rusya'da veya Sibirya'da bulunmaz. Merkezi burası. PKK yirmi beş yıldır insanı arıyor, önce kendi insanını. Ve bu insan ilk insandır ve belki de olacaksa doğrusu, en son insan da o olacaktır. Olmak durumundadır. Eğer yaşama selama duracak ve Newroz gibi her şey yaşamla gülüşecekse, onun dilini yakalamak gerekecek. Onun için yaşam kolay değil.

Ben, halen büyük bir yaşam arayıcısıyım. Her şeyi durdurduk. Hiçbir önyargıya saplanmadan, hiçbir kalıba girmeden, hiçbir kesin yargıya da gitmeden hep anlamak, daha derin anlamak: Ne nedir, ne değildir, ne olmalıdır, ne nasıl olmalıdır? Kendimi kolay tanımlamamak hele kirli binlerce yılı bulan, bu özgür insanı tanınmaz hale getiren uygarlığı kendimde tanımamak; kendimde yaşatmamak, verilen tüm isimleri kendi ismim olarak almamak. Dayatılan tüm iradelerden kuşku duymak ve halen yaşamaya bile karar vermemek, verdirmemek. İşte yoğunlaşma denilen olay bu. Olacaksa en doğrusu ve en güzeli; buranın tarihi köklerine ve beşikliğine uygun olacaktır. Tıpkı o Gılgamış'ta başlayan tüm yaşam arayışçılarının, ölümsüzlük peşinde koşanların gerçeğine sadık bir yaşam tanımı gibi. Özgürlük insanına yaraşan tam da bu oluyor.

İşte yirmi beş yıl PKK'deki Newrozların hepsi bir arayış ve biraz da buluş yıllarıdır derken bunları kastediyoruz. Şunları çok çarpıcı olarak, halen hepinizin şahsında görüyorum; yaşadıklarını sanıyorlar, ama sağlıklı bir düşünce bile üretilmiyorlar. Bir taze filizin yaşama duruşunu bile halen kavramış değiller ve yaşadıklarını sanıyorlar. Nasıl öfkeli olmayayım buna? Her şey çirkince! Ben bu yaşam dayatmasını nasıl kabul edeceğim? Önce ne yaptım? Kutsal bir mabedin el dokunulmaz tanrı veya tanrıçası gibi kilitledim kendimi. Bütün bu kötülük anlayışlarına, ellerine karşı, bir saf-temiz ruhum olacaksa, bir köşemde kalsın dedim: İşte PKK ve şehitleri. Çok güzel olan bu.

Şehitlerimiz Tüm Çirkinlikleri Önce Bedenlerinde Yaktılar Kül Etiler

Bu toprağa ne kadar çok şehit düşüp ekilseler, herhalde o kadar da temiz olan yenileri boy atacak. PKK bu, heyecanlandıran bu. Bunu egemen kılmak istiyorum. Ve bu beni daha fazla ilgilendiriyor. Bir insanlık görevi. Bu topraklara bir hürmet, bu sayısız insanlık şehitlerine ve insanlık tarihine bir saygı. Şehitlerimiz Mazlumlar, Zekiyeler, Rahşanlar, Ronahiler varsın hiç yaşamasınlar ve zaten Zılanlar ne demişlerdi ve neyi kül etmişlerdi? İğrenç sınıf, ulus, cins ve her tür iyiliğin, doğruluğun, güzelliğin ve emeğin düşmanlarının kendilerinde yarattığı ve kendilerinde gerçekleştirdikleri ne varsa önce hepsini bedenlerinde yaktılar, kül ettiler. Pir Sultanlar, Hallac-ı Mansurlar da böyleydi. Ve ne şahane ki, bu geleneği temsil ettik. PKK'yi bu günlere böyle getirebilmek, özgür insana dayatılan tüm suçları PKK'nin bedeninde yakmak, yok etmek ve mümkünse temizlenmiş yeniden yaşama koyulmak. PKK, belki de hiçbir örgütte olmayacak kadar canlı büyüyor; bu yirmi beşinci yılın diğer bir tanımı da budur. Kesinlikle bu canlar yanarken ve o egemenlerin elindeki en son teknikle yakılan bütün PKK şehitleri, aslında öldüklerine hiçbir zaman inanmadılar. Son nefeslerinde hemen hepsi yaşamla kucaklaştığını adı gibi biliyorlardı. Bu trajiktir, ama bir gerçektir. Başka türlü yaşamla kucaklaşma olamıyor.

Sorun şimdi nedir? Şehidin bu trajedisini, bu toprağı yaşam adına kucaklayışını daha ikinci bir aşamada, kurtuluşla nasıl taçlandıracağız? Sıra bunda. Bunun zor olacağına inanmıyorum da, anlaşılmasının önemini dile getirmek istiyorum. Bu iş için savaşmaya bayılıyorum, ama artık başarı tarzı daha fazla ilgilendiriyor. Aşamalar meselesinde hata yapacağıma inanmıyorum veya hatalardan hiç korkmuyorum. Ama başarı tarzı benim için daha da amansız geliyor. Bu günlerde şunu da düşünüyorum: Asla yanılmayacak iradeyi gerçekleştirmek, yoğunluğun öyle bir düzeye taşırılması ile şehitlerin o sembolik

olarak dile getirdiği, yakılması gereken her şeyi, ama bir daha bulaşmayacak biçimde yakmak ve özgür yaşam iradesini de bir daha bükülmeyecek kadar keskinleştirmek. Beni, bu iş daha çok ilgilendiriyor.

Bu anlamda Newroz, en şiddetli yoğunlaşma, her savaşa dayanacak ve başaracak kadar keskinleşmedir. Bakar anlar, yürür yapar ve arkasından zaferi gelir. PKK'deki savaşçıyı yaratabilmek güzel bir çalışma oluyor. Bütün bunları o çokça tekrarladığınız bazı sözcüklerle değil, sözden de öte onun özüne inerek yapıyorum. Genel bir günü kurtarmak değil, insanın başlangıcını ve sonunu birleştirecek kadar iradeyi ve insanı yaratma işine bayılıyorum. Bunun felsefesi nasıl olur diyorlar? İsteyen yazar, bundan felsefesini çıkarır. İsteyen siyasetini, isteyen askerlik bilimini, isteyen sanatını, isteyen estetiğini çıkarır ve her şeyi var. Bu beni çok daha ilgilendiriyor ve hepsini birleştiriyoruz.

Siz PKK adıyla geçinenler, hatta bir ordu durumuna geldiğini de sananlar; buna saygı duyuyorum ve müthiş destek vermeye de çalışıyorum, ama durumunuza üzülyorum. Çünkü işin sözcük düzeyine bile daha kendinizi tam bağlayabilmiş değilsiniz. O büyük ruh gerçeği nerede, hele zemin olduğunuz o düşmanlarınız üzerinizde tepişirken? Hatta işte genç kızlar, PKK'nin büyüklüğüne duyduğunuz bağlılıktan ve özgürlük temelinde kendinizi adadığınıza da kuşku duymuyorum. Ama çoktan yitirilmiş cinsinizin ve özgürlük savaşımının kanunlarından habersiz olmak, sınıf savaşımından, ulusal savaşımından ve güzel insan savaşımından uzak durmak acaba sizi -çok örneklerini de görüyorsunuz- bir sokak kadınından veya bir cariyeden daha teslimkar kılmıyor mu? Demek ki eksiklik var. Hele hele o en benim diyen erkeklerimize sesleniyorum. İşte açığa çıkan bazı sahte komutanları var. En ünlüsü de komutan Zeki (şemdin Sakık) vardı. Onunla ne kadar da rahat uzlaşmıştınız.

Çok ünlü kadın komutanımız Zilan ile sözüm ona çok ünlü erkek komutanımız Zeki, karşı karşıya getirilse ve mukayese edilse, birisi tanrı katına yücelirken, diğerinin düşman kucağına yönelmesi acaba tesadüf müdür? Bunu çarpıcı ve müthiş anlamak gerekiyor. Tabi anlamak da yetmiyor. Birisinin bir daha doğmamacasına kökünü kurutmak gerekirken; diğerinin gerçekten tanrı katında bir kutsal mabede yerleştirilerek saygı duyulacak bir biçimde yüceltmek ve bağlanmak gerekiyor. Bunlar ne kadar önemli ve gerekli. Acaba böyle misiniz? Acaba bu konuma geldiniz mi? Bunlar sizi nasıl ilgilendirmez. Ve halen demagoji, yani sonuca götürmez söz oyunları ve çarpık bacak yürüyüşleriyle acaba anlayabilecek misiniz? Birisine sonuna kadar ret cevabı, diğerini sonuna kadar kabul gerçekleşmiş midir? Hayır. İşte bu sizin için acı oluyor.

Çokça çağrılarımız oluyor. Sanıyorsunuz ki biz de bir laf cambazıyız. Ama gördüğünüz gibi değil, gerçeğler öyle dile gelmiyor. Bizim gerçeğimizde rica ile

küçük amaçlara ulaşmak veya bir rüşvetle insan kazanmak yoktur. Benim gerçeğimde bu yoktur. Benim gerçeğimde Newroz gibi doğuşu hazırlayan bir anaya karşı, bir de duruş vardır. Nedir? Sen yaşamın önünde bu halinle engel oluyorsun ana, dur! Seni engel haline getirmişler, önümden çekil. Bunu büyük yaşam tanıyışında gerçekleştiren insanım da. Ve bunu esas alarak, kendimi artık toplumdaki kopartmıştım. Adımız ipsize de çıkmıştı. Ama bütün halatlarımı insanlığın sağlam direğine bağlamak için de tüm gücümü harcadım. Bir an bile, bir kelime düzeyinde bile insani olandan uzak durmadım. Müthiş ilgi duydum. Ama ne gördüm: Hep yalan, hep yanlış, hep çirkinlik, hep aldatma. Bunun için kendime taktığım isimler var; aldatmaz, aldatılmaz, yalanı dinlemez, yalan söylemez, çirkinini kabul etmez, çirkin olarak kendini yaşatmaz ve dayatmaz. Yenilginin yanına yaklaşmaz, yenilgiyi kabul etmez. Bunları kendi kendime o kadar işledim ki, görüyorsunuz bir şeyler olmuş, oluyor, olacak. Biz bunu paylaşmak isteriz. Gördüğünüz gibi siz paylaşmayı bir hırsız kadar bile beceremiyorsunuz. İçimizdeki hainin ve ihanetin hırsızlarını bile bulamıyorsunuz.

Bir defa PKK içindeki bütün hırsızları veya kendinizdeki hırsızlığı kovmalısınız. Gerçekten bunlar büyük özgürlük ve emek hareketine yakışmıyor. Bilincim eksik, aldatıldım demek ne kadar çirkin, şimdi görüyor musunuz? Diyebilirsiniz ki, biz düzende böyle alışmışız ve hoşumuza gidiyordu. Böyleleri bizi etkileyebilir. Ben buna kendimi kırk defa işleyerek hazırladım. Açık yapıyorum. Ve giden gitsin. Çünkü benim için çok gerekli olan öz, gerçeğin en yalın ifadesi ve o bende kalacak. İhanet, her düzeydeki yalan ve hırsız açığa çıkarılıp kaçacaktır. Bu daha güzeldir. Sizi bastırmayacağım, rica da etmeyeceğim. Mert olmanın gereği ne ise onu yapacağım ve bu tercihi size bırakacağım. Çünkü şuna inanıyorum; bu kutsal savaşta ricaya, yalvarmaya yer yoktur; kurala yer vardır ve bu da iradenin kendisidir. Bu kural bilincin ışığıdır. Bunları kelime düzeyinde söylemeye bile gerek yoktur. Ve böyle kurallı, şemalı parti yanlısı da değilim.

Herkes kendi kuralını almış gidiyor. İşte bir Zilan'ın kuralları vardır. Bir diğerinin, Zeki'nin kuralları vardır. Kiminiz öyle, kiminiz böyle. Ve bu da güzel bir ayrışmadır. Onlar güçlüymüş, tarihte de hep böyle olur. Zalimmiş, çok vururlarmış! İşin gerçeğinde bunların hepsi var. Zorlukları ve zalimleri hep arkalarına alırlarmış. En çok da kritik süreçlerden yararlanarak vururlarmış. Hepsini yapsınlar, onların sanatı öyledir. Ama biz, yine de en mert tarzda ısrarlıyız, bu da bizim sanatımız. Demek ki daha çok önemli olan, bu büyük yılların oluşumuna, PKK'sine nasıl katıldınız ve ne olacaksınız?

Benim burada halka fazla seslenmeme de gerek yok. Bu halk bana göre iyidir. Bu halk veya bu halklarla ciddi iş yapmaya her zaman bayılıyorum ve hiçbir sıkıntım yok. Ama bu anlamda sizleri mücadele çemberine, çerçevesine

almaya gelince aynı rahatlığı hissedemiyorum. Sanki tımarhanedeki deliler, sanki komalık hastalar, zindandaki tutsaklar gibi çağrışımları görüyorum. Kalkarsa düşer, zindandan çıkarsa kendini yere atar ve biter. Delidir, çıkarsa sağı-solu vurur. Kendinizi acaba bu durumdan ne kadar alıkoyabileceksiniz. PKK'nin böyle bir ortam olmadığını ne zaman anlayacaksınız. Ve PKK içinde çizilen böyle büyük anlamlara bağlı olabilecek misiniz? Yine burada rica yok, yalvarma yok, ama bir gerçeklik var. Onu anlayabilecek misiniz diyorum. Çünkü size buranın tarihi budur diyorum. Gılgamış'tan beri bu tarih böyle geldi. Yirmi beş yıl bunun özet ifadesidir. Siz hangisini tercih edeceksiniz? Diyeceksiniz ki, biz çok güçsüzüz. Bize göre bu, daha çok egemen olan bir yan oluyor. Çok güçsüzünüz, hiç hazırlığınız yok, hatta hazırlanmaktan sıkılıyorsunuz. Yaşama ilgi bile duyamayacak kadar çürümüşsünüz. Savaşın en basit kuralına bile gelemiyorsunuz. Bunları görüyorum. Bu mücadeleyi kendi adıma değil, ama tek başlattım ve tek başıma götürmekte şahaneyim. Bundan hiç sıkıntım da yok, ama sizler ne olacaksınız?

Biliyorsunuz Gılgamış, tarihin en arkadaş canlısı kişisidir. Ve gerçekten çok tesadüf müdür, ben bu tarihi bilmiyordum, ama benim ilk yaptığım iş, kendimden çok arkadaşımı düşünmekti. Ama şimdi size bakıyorum ki, bütün bu yılların büyük arkadaşlığına rağmen yürüyemiyorsunuz. Bir tane anlayışlısı çıkıp, 'düşman şuradan geldi, gördüm ve tedbirimi aldım; şöyle arkadan hançerliyordu, elini tuttum; kötü niyetliydi, içimizdeydi, bizim gibi elbisesi de vardı, hatta yanı başımızdaydı ama tespit ettim' diyemiyor. İşte bu beni üzüyor. Kendi adıma hiç üzülmüyorum, çünkü tüm yoldaşlarımı ve tüm düşmanlarımı da iyi tanırım. Zaten benden daha çok bu işin ordusudurlar.

Şehitler ordusu, zindanlar ordusu, halkımızın ordusu hepsi var. Ama özellikle sizler, sıcak savaş cephesindekiler, elinde yalın kılıç silahı olanlar. Hiç bir silahı; dil silahından tutalım, en son teknik silahına kadar bunları kullanamıyorsunuz. Kullandığınızda ise ağırlıklı olarak bizi vuruyorsunuz. Bunlar bizi zorluyor. Bu kadar yeteneksiz kalacağınızı veya sizin üzerinizde bu kadar parti dışılık, ordu dışılık dayatıldığında bu kadar ucuz laf söylemenizi, yılanla adeta koyun koyuna yatar gibi yanlışlıklarla uzlaşmanızı, hainle, alçakla böyle birlik olmanızı hiç beklemiyordum. Demek ki, ruhunuzda büyük bir yoksunluk var. Beyniniz fazla düşünemiyor, işte bunlar köleliği ifade eder. Bunlar özgürlüğe ters. Acaba bunları anlayabildiniz mi? Gerçekten anlamak istiyorsanız, sözleriniz şimdiye kadar söylediğiniz sözler ve verdiğiniz sözler gibi olmayacak.

Size tarihi anlatıyorum ve PKK'yi de anlattım. Hangisine gelerseniz, hangisi hoşunuza giderse; o tanımla ne kadar yaşayabileceksiniz. Ölüm demiyorum, yaşama geliş diyorum. PKK'nin kolay ölünen yer olduğunu hiç

kimse söyleyemez. Hayır! Ölüm her yerde kolaydır, ama PKK’de çok zordur ve olmaması gerekir. Doğal ölüme ben bir şey demiyorum. PKK, bir yanlışlığın veya yetersizliğin sonucu ölüm yeri değildir. Ama çoğunuz gırtlığınıza kadar, böyle ölümlük olarak kendinizi dayatıyorsunuz. Bu bizi üzüyor. PKK’nin bu olmadığına dair çok şey söyledik. Anlamaya gelememeniz, belki de bu büyük umut, bu büyük kurtuluş yürüyüşünde tek ciddi engeldir. Kimse size kendinizi küçük görün demiyor. Dikkat edin! Bir büyüklük tarzını yaratın. Parti içinde varsa, onunla kendinizi geliştirin ve o hep sizin olsun. Bütün yaptıklarımız sizin olsun. Zayıf kadınları geliştirmeye kendimi olduğu gibi verdim.

Zılanlar ne güzel söylerdi. Hatta Bermal’de ne güzel söylerdi, o da diyordu, *“Canımızdan başka bir şeyimiz olsaydı da, verseydik.”* Hayır, ben onlardan can filan istemiyorum. Benim istediğim; varsa kavrayış gücünüz, iradeniz sonuna kadar beni anlar mısınız? Çünkü beni başka türlü de güçlendirmeye götürmez. O kolay ölen şehide de söylüyorum veya kendisini gerçekten özlü savaştırana da söylüyorum: Bu ölüm benim kabul edeceğim bir ölüm değil. Ben de sizin gibi çok yalnızdım ve tektim. Ama gördüğünüz gibi müthiş bir yaşam savaşı içindeyim. Tüm görevlerin ve savaşların üzerine öyle gidin, bunu anlayın ve yürüyün. Bundan uzak durmak, PKK sanki bu değilmiş gibi davranmak, eline silahı alıp -benim yüzde doksan dokuz virgül dokuz kabul edemeyeceğim bir tarzla- savaştığını sanmak, savaşabileceğini iddia etmek beni dehşete düşürüyor. Halen yaşama duran hemen her şey kadar kendisini yaşamda bir duruşa geçirecek pozisyonu, bir duruşu bile yakalayamamak; en basit bir savaş kuralını bile işletmemek, bana hep ölüyü çağırıştırıyor ve ölüme koşuyorsunuz. Ama bu PKK değil; bunu aşmamız gerekiyor.

Yaşayan ve yaşam iddiasında olan sizlerin, Mazlumların değerine, hatırasına, tüm büyük Newroz şehitlerimize ve bu tarihimizin değerlerine bağlılığınız varsa, kolay ölmek kadar, yaşam hangi savaşla kazanılacaksa onun üzerine yürümeniz gerekir. Onun için bu temel bilinci almışsınız, işleyin. Elinize bazı silahlar verilmiş, kullanın. Bütün bunları şunun için söylüyorum: Anadan doğuşunuza, yaşama doğduk demeyin. Düşmanın talim-terbiyesi ile büyütülüşünüze de, büyüdük demeyin. Hatta şimdiki halinizle, PKK’de de büyüdüğünüzde, PKK’lileştik de demeyin, bu konularda yanlışlarınız var. Doğrusu tanımlamaya çalıştığım gibidir. Ben de halen araştırıyorum. Askeri, siyasi ve örgütsel ifadeler çok net. Hazırlıklarım ve katkılarım var. Çok açık ki, ölmedim, ayaktayım. Bu yaptıklarım sizinle çok önemli bir zafer yaratmak istediğim için değil, bu beni birinci derecede ilgilendirmiyor. Beni en çok ilgilendiren, neden böyle gerekçesiz, basit ve sözüm ona ya yaşıyorlar, ya ölüyorlar konumunda olmanızdır. Bunu arkadaş canlısı bir kişi olarak söylüyorum.

En Büyük Otorite; Duygu, Düşünce ve İrade Yüceliğidir

İlk günlerde de böyleydim. Bütün çocukluk arkadaşlarıma da -çok ihtiyacım olduğu için değil- haydi diyordum: Şurada bir avlanalım, şurada bir bitki kökünü çıkaralım, şurada bir kuş yuvasına ulaşalım, şurada bir yılan öldürelim. Ama buna gelemiyorlardı ve bu iyi bir şey değil diyordum. Hatta ekin biçiyorduk, ama kardeşlerim ekin biçmeye gelmiyordu. Ben de kardeşlerimi dövüyordum. Evet, neden gereklerini yerine getirmiyor diye en çok dövdüklerim kardeşlerimdi. Çünkü ilk örgüt odur. PKK için söylemiyorum. Ondan öncesi böyle başlamıştı. Babam bana bayılıyordu. Babam herhalde kusursuz iş yapma tarzıma baktı ve gördü. Adam ne kadar tehlikeli bir iş içine girdiğimi de bilenlerdendi ve buna inanmıştı. Hikaye çok ilginç ama diyordu ki, "*Senin alnında fetih işareti var.*" Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyordum, fakat o günden bu güne kadar, iş yapma tarzımız fetih tarzıdır. Şimdi bu bana göre zor da değil. Bana göre hem yaşamın, hem tüm işlere koşmanın en makbul, en sonuç alıcı tarzıdır.

Siz bunları neden yapamıyorsunuz? Neden eliniz bu kadar birbirine dolanıyor? Neden her el attığınız iş karışıyor? Ben bunu anlayamıyorum. Neden bütün işleri yarım yamalak bırakıyorsunuz? Bir konuşmayı paramparça ediyorsunuz. Bir kararı hiç uygulayamıyorsunuz. Bir kötüyü teşhis edemiyorsunuz. Bir tehlikeyi sezemiyorsunuz. Bir hainin gırtlığını tutamıyorsunuz. Neden bir güzelliğe bağlanamıyorsunuz? Çirkine varmak neden bir kader veya sizi hoşnut eden bir şey olsun ki? Hep bir yenilgiye doğru koşmak, örgütsüzlüğü yaşam tarzı bellemek neden? Bunlar nasıl olur? İlk örgütlü insan bu topraklarda ortaya çıktı. Neden buna bu kadar zıtsınız. İnsanlar ilkin birbirlerini burada tanıdılar. Neden şimdi herkes birbirinden kaçıyor?

PKK'de en çok işlenen örgüt sorunudur. Çünkü örgüte gelemiyorsunuz. Bu, bu kadar hainlikte, insan olmamakta ve düşmana ait olmakta ısrar değil mi? Kendinizi bu konuda savunamazsınız, çünkü ben bunu çözdüm. Bunun için ben güçlüyüm. Sizler de bırakın bunları, her işi temiz yapın. Hatta bakın, hainler üzerinizde oynarken, düşman her gün yaşam diye size bir şeyler sunarken, şunu diyor, "*Dağlarda aç kalmışlar.*" Doğru. Gerçekten burada kesinlikle sizleri eleştirmiyorum. Aç-susuz, soğuk ve sıcakta bu kadar dayandığınız için de sizi kutluyorum. Ama tüm bunlardan sonra kalkıp da sizi bir çorbayla, hele içimizdeki sefillerin, sizin önünüze koydukları sözüm ona bu yaşam reçetelerine takılmanız, düşmana bu konuda cesaret vermeniz ve şerefsiz olanı kendinize umut yolu olarak denemeniz beni çok öfkeliendirdi. Ve şunu acıyla gördüm ki,

bunu felsefe haline getirmişsiniz. Küçük yiyecek, içeceklerin basit kadınlı, erkekli olmanın felsefesi gelişmiş. Korkunç! Bunu anlatmak için halen kelime bile bulamıyorum.

PKK'nin felsefesi ve yaşam tarzı bu değildi, ki ben halkımızın da yaşadığı felsefe demeyeceğim ona dayatılmış, bu bir çaresizliktir. Ama PKK çaresizliğin yeri değildi, PKK çarenin yeri idi. PKK'de yaşam sorunu yoktur. PKK'de asla açlık sorunu yoktur; PKK'nin yiyeceği hiçbir zaman eksik olmadı. PKK'nin parası hiçbir zaman eksik olmadı. PKK'nin sosyal yaşamında da hiçbir eksiklik olmadı. Hepsini tanrıların özgüydü. Onu ele ayağına düşürüyorsunuz. PKK'de tutku ve aşk da eksik olmadı. Onun canına okunuyor ve onun özüne darbe indiriliyor ve siz ona alet olmuşsunuz. Bu felsefe, anlayış haline getirilmiş ve başarısına da çok az bir mesafe kalmış. Bunu gördüm, affedemiyorum. Çaresiz değilim tabi, daha fazla çareliyim. Ve yaşama da en büyük saygıyı duyuyorum, dıştaki ve içteki haine karşı da her zaman tetikteyim. Ama yine üzüntüm daha çok sizler için. Bir kavganın ve bir yaşamın sahibi olmalıydınız ve bu, yürekten alkışlanacak cinsten olmalıydı.

Eyaletlerimizi tartışıyor ve anlamlı bir Parti toplantısını yapıyoruz. Merkezimizi tartışıyoruz, durumları ne kadar yürekler acısı. Kullandıkları cümlelere ve içine girdikleri davranışlara bakın. Sergiledikleri komutanlığa ve savaşçılarımızın neye zemin olduklarına ve kızlarımızın, Zilanlar'ın ardıllarının öyle olması gerekenlerin, neye sarıldıklarına bakın. Bu öfke yaratmaz mı? Bu, değerlere ihanet olmuyor mu? Bunu nasıl sıradan geçiştirebiliriz? Bu düşüşü nasıl felsefe haline getireceksiniz? Bu duruşu nasıl kabul edeceksiniz? Bu şahadetlere karşı nasıl böyle duracaksınız? Bir de yaşam özgürleşiyor ve yüceliyor, nasıl ona karşı duracaksınız? Halen anlaşılamadı mı diyeceksiniz? Hisler ve duygular oluşmuyor mu diyeceksiniz? O zaman siz kimsiniz? Sizi anlamak çok zor. Basit bir askeri kuralı işletemedik demek, ne anlama gelir? Peki nerede askeri irade? Benim el yordamıyla ve tek başıma yirmi beş yıl önce düşmanın başkentinden alıp, buraya getirdiğim irade nerede? Düşman iradesi karşısında kırılması şöyle kalsın, bükülmez ve yenilmemiş iradeyi siz böyle mi temsil edeceksiniz? Gözümüzün içine baka baka, nereden nereye getirdiğimizi hiç değerlendirmeyen, ama onun gölgesi altında düşmana oyna, düşmanın objektif ajanlığını yap. Bu artık ayıp olmuyor mu? Bunun karşısında söylenecek bir lafınız bile yok, çaresizlik kaynağısınız. Bu, çok ayıplı bir duruş değil mi? Ele başlarınız gidiyor, gitsin. Yarınız bile gitse, hiç üzülmeyen, benim için bir zaferdir derim.

Ama tekrar söylüyorum. Ben yine Gılgamış kadar arkadaş canlısıyım. Yemem yediririm, içmem içiririm, yaşamam yaşatırım. Ama yine aynı zamanda affetmediklerim de vardır ve bunları mutlaka tanımanız gerekiyor. Çok büyük bir otoriteyi size dayatmak istemiyorum, bundan hoşlanmıyorum da. Çaresiz

olduğum için değil, küçüklere bir otorite dayatmanın bir anlamı olmadığı içindir. Ondan anlayacak bir gücü olmayanlara hangi otoriteyi dayatabilirim? Kaldı ki **en büyük otorite; duygu yüceliği, düşünce ve irade yüceliğidir.** Bunlar beni yeterince otoriter kılmıştır. Ama ya sizler, ne zaman saygı değer bir otoritenin sahibi olacaksınız?

Benim yanımda doğrular yaşar. Benim yanımda güzellikler yaşar. **Benim yanımda savaşta zafer, yaşamda aşk yaşar.** Bunlara ne zaman ulaşacaksınız? Bunlar önemsiz mi, gereksiz mi? Peki ya yaptığınız, ya yediğiniz, içtiğiniz tarz, ya sevip-seviştiğiniz tarz değerli mi? İşe yarıyor mu, bir şeyi kurtarıyor mu? Bu sorulara mutlaka bir cevabınızın olması gerekir. Hatta bir daha *“Beni aldattılar, kötü uzlaştım”* demeyin. Bunları bırakın, bunlardan gerçekten bir şey olmaz. Bu yaptıklarınız bana değil, en başta kesinlikle her birisi birer abide olan şehitlere, Newroz şehitlerine ters oluyor. Yaşamın özgürlük kanunlarına ters oluyor. Sizi kaba şekillendirmek veya dört dörtlük emrin uygulayıcıları olarak da görmek istemiyorum. Zaten böyle yaparak savaşçı kılınamayacağınızı biliyorum.

En büyük emir, duygu büyüklüğündeki düşüncenin doğru kıvılcımındaki kuraldır. Işık hızı kadar hızı olan, tümüyle enerjik kesilmiş bireydir. Biz bunu yaratmaya çalışıyoruz. Bunları şunun için söylüyorum; bazılarınız bizimle olmaya talip, bizimle partileşmeye ve ordulaşmaya oldukça istekli. Ama ben de, bunun tanımını yapmak zorundayım. Sadece gereklerini açıklıyorum, tercih sizindir, partileşmede ve ordulaşmada zorlama olmaz. Ama tekrar vurguluyorum, bizdeki düşünmenin de, yapmanın da hızı politikada ışık hızı ayarındadır. ‘Düşünemedim, konuşamadım, yapamadım’ demek bir ilkeye ters düşmek, bir Önderlik çalışma ilkesine ters düşmektir. Çünkü burada politika ve askerlik ışık hızında iş yapar, yani yapmanın en son sınırıdır. Işığın bir özelliği daha var; yakıcıdır, aydınlatıcıdır ve öyle olmak gerekiyor. Diyeceksiniz ki bu, şimdiye kadar pek uygulanmamış bir tarzdır. Ama bizim yaşadığımız kölelik tarzı da hiçbir yerde yaşanmamıştır. Bu köleliğe ancak bu tarz, etkili bir cevap olabilir. Bunun başka çaresi yok. Bütün insanlık kitaplarını araştırdım ve ilacı budur diye bir sonuç çıkardım. Anlayışlı olmalısınız. Bana göre, bunun tutkulusu olmak önlenemezdir. Yoksa sönmüş, güçten ve kuvvetten kesilmiş olmanın özgürlüğü, onun tercihi olamaz.

Tabii ki ışık hızında koşmalıyız. Onun yakıcı aydınlığında yaşamalıyız. Biz bunu tercih ettik diye suç mu işledik? Hayır. En gerekli olanı gerçekleştirdik ve oluyor. Tam tersine ne yaşam, ne savaş bunsuz olmuyor. Karşı cephedeki düşman, eline en son tekniği almış ve bu şekli-şemali sayılı üstünlüğüyle, anayasam ve emirlerim diyerek üzerimize geldi. Resmen ve fiilen yirmi beş yıl geçti. Bu düşmanı ciddiye almadım demeyeceğim, ciddiye de aldım. Ancak, yenilmez ve ona karşı bir şey yapılmaz anlamında ciddiye almadım. Halen onun

bana ulaşmaması için, tam bir koşu halindeyim. O hiç bir zaman bana ulaşamayacak, vuruş tarzıyla beni kesemeyecek ve ona o şansı hiç vermeyeceğim diyorum. Zaten vermedim ve bu, yeter de artar bile. Bu, düşmanı ciddiye almamla oluyor.

Sizin bir türlü ciddiye alamadığınız o düşmanı, ben çok ciddiye alıyorum. Nefesini sürekli enseme hissediyorum, ama durmuyorum. Mertek oluyor gözünüze giriyor, ama görmüyorsunuz. Ama ben, onu her yerde görüyorum. Ve hep olduğu yerde de durdurdum. Savaşmak için bu gerekli. Ama diğer bir şeyi daha yapıyorum. Nedir o? Yenme işleri! Siz, ne bu anlamda görüyor ve ciddiye alıyorsunuz, ne de yenme işleri konusunda kendinize güveniyorsunuz. Hayır, kendinize güvenin. Hiçbiriniz bu işe benim kadar sıfırdan başlamadı, imkansızlıklarla boğuşmadı ve iğne ucuyla kuyu kazmadı. Bunların hepsini ben yaptım. Hepinizin imkanları benimkiyle kıyaslanmayacak kadar fazla. Özgürlük dağlarındasınız, en güvenilir fedailer birliği içindesiniz ve vuracak silahınız da fena sayılmaz. Gerisi ne? Gerisi, yenme kişiliği ve ‘ben, yaşamak için yenerim ve yenmek için yaşarım’ felsefesine müthiş bağlanmaktır. Düşüncede, hayatın her işinde, özellikle örgütte ve düşmana karşı bir eylemin planında yenmektir. Bütün gerekli olanlar yapılır, savaşa girilir ve yaşanır. Yenmekle, yaşamı ve savaşı bütünleştirme, yapılacak tek yol oluyor.

Düşman yalnız bir cephede karşımızda değil ve gördüğünüz gibi o ciddiye de alınır. Basit bir tedbirle bunu yapabilirsiniz. Mesela dağda, düşmanın kolayca giremeyeceği bir noktaya hepiniz girebilirsiniz. Bu, cephe savaşında iyi bir mevzidir. Ve bunu yapmak zor değildir, biraz düşünce sahibi olsanız bile yaparsınız. Ama orda iş yapabilmek için, düşmanın yendiği kişiliği yenmek, düşmanı yenecek kuralı, örgütü geliştirmek ve her hazırlığı yapmak gerekiyor. İşte siz bunu yapamıyorsunuz. Bu bir yaşam hakkı veya savaşta bir militanlık tarzı olamaz. Savaşın Newrozlarına girdiğimizde ben, bu gençler, bu militanlar dağa girerler ve ondan sonra düşmanın işi biter sanmıştım. Ortadoğu sahasından, suyun ötesine geçerler gerisi gelir diyordum. Teori bile hiç geliştirmek istemedim, bir tüzük, bir yönetmelik bile hazırlamak istemedim. Çünkü, dağların dili herkese ne konuşacağını, nasıl savaşacağını zaten gösterir diyordum. Ama başıma öyle çoraplar ördüler ki.

Olacaksa Bu Halk; Ben Onunla, O Benimle ve Dostlarıyla Olmalı

1985 yılının Newroz’unda gerçekten sevdiğim yoldaş ve onun arkadaşı olmaktan da öteye, en hoşuma giden bir kişilik Agit’le (Mahsum Korkmaz) -bu okulumuzun isim sahibi- beraberdik, Newroz’u tartışıyorduk ve ‘85 Newroz’unu

kazanmaya çalışıyorduk. Bir şey söylüyordu: Daha sonra ülkede, işte bu bugünde yakamızı bırakmayan aşağılık hırsız, köylü kurnazını, kara yürekli ve yoldaş düşmanını tespit ediyordu. Ve yine kendini eğitmemiş, eğitmeyen kadroyu da tespit ediyordu.

Agit, biliyorsunuz ki, Mart'ın 27'yi 28'e bağlayan gününün şehididir. *"Bu köylü kurnazlığını bu Parti'de yaşatmayacağız"* diyordu. İkincisi, *"Bu kadroların müthiş eğitilmesi gerekiyor. Aksi halde, bunlar 15 Ağustos Hamlesi'ni yenilgiye götürecekler"* diyordu. Dedikleri kelime kelime doğrudur. Ve belki de o ihanet onu katletti. Ve onun birliğindeki adamlar, onu hiç anlayamadılar ve Agit yoldaşın şahadetinden sonra savaş bozuldu. Bizim her şeyi yapabilirler dediklerimiz, çok kötü gittiler. Zaten ondan sonra ortaya çıkanlar da hırsız. Halen ve çok acı ki, kişiliklerinizde yaşananlar az değil. Komutanlığı, birliğini başarıya değil, kötü ölüme göndermek, yaşam olanaklarını yoldaşına vermek değil de canını alarak kendini yaşatmak olarak anladınız. İçinizde böyle anlayanlar az mı? Bunu tartışmak istemek bile bana ne kadar zor geliyor. Bu gerillayı ve bu orduyu bu hale getirenlerin ve ünlü komutan(!) Zeki'nin savaş tarzına yatanların yaşam tarzı ne kadar yakışsınız. Dağlar kadar imkanla buluştuğunda bile bir Agit iradesi olamama veya tüm şehitlerimizin iradesini böyle çiğnemek; sizin ağır suçunuzdur demeyeceğim, acı gerçeğinizdir. Bırakın, savaşa böyle gitmeyin! Böyle sürdürecekseniz, kalın kaldığınız yerde veya gidin gideceğiniz yere.

Ordu için bir şeyler söyleyeceğim, şehitlerin sözü temel emirdir. Hakiki gerilla Agit'tir ve onun o güzel duyguları, o güzel sözcükleri bizim için emirdir. Hepsinde bu var, Zilan'ın da öyle. Tüm sözleri bizim için bir emirdir ve zaten iyi yürüdüler. Mühim olan çok zaferli olmaları değil, bir tek de olsa zaferli olmalarıdır. Onu egemen kılacağız! Kız da, erkek de ve delikanlı da bunu egemen kılacak! Başka türlü bu ordu içine girilmez, bu ordunun andı bu iki isimdir. Gücünüz varsa, gereklerini yaparsanız, andınızı için. Ve sözcükleri de emirdir, savaşmak ve hata yapmamak için, söylediklerinin bir sayfası bile yeterlidir.

Bunları artık anlayacaksınız. Ordu işlerini çok istiyorsunuz. Ben, size parti işlerini de anlattım. Mazlum Parti demektir. Bu Parti'nin Kemalleri, Hayrileri binlerce büyük şehidi daha var. Militan onlardır. Ben bile onların bir sözcüsüyüm. Yarın ne olacağım belli olmaz ama, şimdiye kadar sözcülük yaptım. Ordusu da bu; kadında Zilan, erkekte Agit temsil edilmelidir. Onlar ilk adımdırlar, son adımlarıdır ve adımları birlikte atacağız. Yürüyüşümüz o temelde olacak. Bunun anlaşılmayacak hiç bir yönü yok.

Çok eğitime, çok teoriye ihtiyaç olduğuna da sanmıyorum. Zihin ve yürek açıklığı, ölçülü adımlar gerekli. Zilan yepyeni bir savaşçıydı, kendi eylemini ne kadar kusursuz örgütledi. Agit kelime hatası bile yapmadan, ilk gerilla birliğini oluşturmasından son nefesine kadar güzeldi, anlamlıydı. Gerillanın teorisini de,

pratiğini de iyi yürütüyordu. Vuruldu diyebilirsiniz. Zayıflıkları da olabilir. Bir gerilla komutanı kolay ölmemeli, ama oldu. Ancak kalanlar var, askerler var, sözcüler var; onlar ne güne duruyor? Sizler ne güne duruyorsunuz? Kalanı sizler tamamlayacaksınız. Vasiyet değil, yalnız emirdir. Gereklisini yapacaksınız. Onun için hem parti sözünüzü, hem de ordu sözünüzü doğru verin diyorum.

25. Newroz PKK sözü, ordu sözüdür, bu kesinlikle anlaşılmalıdır. Bu söz doğru verilmelidir ve kimsenin çiğnetmesine de fırsat verilmemelidir. Bu büyük şahadetlere bağlanış; halkımızın gerçekten ciddiye alınması gereken -yetersiz de olsa- özgürlük umutlarına sahiplenmedir. Bundan daha öncelikli bir görev düşünülebilir mi? Düşmana, haine, işbirlikçiye ve içimizi karıştıranlara öfkemiz var. Verilecek cevap; doğru bağlanış, doğru partileşme ve yetkin ordulaşmadır. Ben hiç de böyle kuru bir şekilciliği dayatmayacağım. Ama onun en şahane partilisi ve askeri olmayı bilmek sizin şerefinez olmalıdır. Başka türlü sizi ne kurtarır, ne yaşatır. Yaşatırsa sadece bir hain, işkenceci veya bir itirafçı gibi yaşatır. Onu mu kabul edeceksiniz! Asla diyeceksiniz ve o zaman geriye doğrusu kalıyor.

Şu da çok kötü artık: Bir köylü gibi *“İşte bu günü kurtaracak kadar çalıştık”* diyorsunuz. Bu da en az diğeri kadar tehlikeli ve böyleleri içimizde çok fazla. Merkezimizi, orta kademelerimizi ve tabanımızı nerdeyse işgal etmişler. Bugünü kurtardık diyen köylü, bugün dünyanın en rezil köylüsüdür, en karnı aç emekçisidir. Bu, PKK’ye ve ordusuna da tümüyle terstir. Bana tamamen terstir. Bunu kabul etmiyor ve yanlış buluyorum, bu en ciddi tehlike kaynaklarından birisidir. Köylünün namus kurtarma anlayışı gibi namusunu, sözde onurunu kurtarıyor. Ama köylülük, şu anda her türlü namussuzluğun başında parçalandığı toplum gerçeğidir. Böyle özgürlük anlayışıyla dünyada dolaşan insanımız, dünyanın en zavallısıdır. Parti’de bunu temsil etmenin anlamı yoktur. Değil Partinin çizgi iradesine, ordunun bir kuralına bile yaratıcılıkla bağlanamıyor. Hep tekleşmeden bahsediyor ve aslında kendisini tekleştiriyor. Sözüm ona özgürlükle, özerkliği karıştırıyor. Tek kalsın, biraz PKK’nin üzerinde yaşasın ve biraz da çalışsın, artık bunu bırakın. Bütün yaratıcılığı, bütün yazmamız gereken destanları komikleştiriyor. Bu yaşam pratiğini kesinlikle terk edin. En az kötü niyet kadar bundan da nefret ediyoruz.

Yirmi beş yıldır, ‘halen tam yoğunlaşamadık’ diyenler var. Ama Zilan da bir yıllıktı, nasıl yoğunlaştı? Agit, hiçte on beş yıllık savaş tecrübesine sahip değildi. İki yıllıktı, nasıl yoğunlaştı? Yazdıkları tam bir gerilla günlüğüdür. Yaptıkları da tamamen en zor koşullarda gerilla pratiğidir. Demek ki bunun, yoğunlaşmayla ve eğitimle fazla ilgisi yok. Dürüstlikle, kararlılıkla, içtenlikle, yaptığı işine yüksek duygularla ve arzuyla bağlanmayla ilişkisi vardır. Sizde eksik olan bunlardır. Kendinizde bunları yaratacaksınız ve hepiniz bunu

yapabilirsiniz. Bu eğitim düzeyiyle, bu tecrübeyle Zilan'ın, Agit'in bin kat üstünde bir rol oynayabilirsiniz. Zaten onlar bir çağrıdır ve artık buna koşacak olan biziz. PKK'nin, şehit anısına bağlılığı kesinlikle böyle anlaşılmalıdır. Hak edilmeyen ve çoğunun da sözümlü ona komuta tarzınızdan kaynaklanan bütün o gencecik savaşçıların son nefesleri bir emirdir. Bunu iliklerine kadar nakşetmeyen kişi, komutan olamaz. Bunu mutlaka çezecek ve gereklerini mutlaka yerine getireceksiniz. Ancak o zaman sizi kabul edebilirim.

Kendi kabul sınırlarımı artık dile getirmek istiyorum. Parti içine girişte, 'vay kendimi şöyle yaşatmak istiyorum, vay Parti temsilciliğini şöyle kullanmak istedim' sözcüklerini duymak bile istemem. Değil yıllarca bu temelde yaşamamız, siz tek bir şey için PKK'ileştiniz. Bunun tanımını yaptım: Bu kadar ideolojik esaslar, bu kadar siyasi çizgi ve bu kadar candan bir yoldaşlık için PKK'ileştiniz. Siz bunun için PKK'nin alan koordinesi veya bir alan temsilcisi oldunuz. Yoksa bu basit güdülerinizi yaşamak için değil. Biz sizinle böyle sözleşme yapmadık. Neden yalancı oluyorsunuz. Size kim, 'PKK'de böyle yaşanılır' dedi. Nereden çıkarıyorsunuz bunları? Ortaya çıktı ki, böyle yaşamınızı düşman istemiş. Önünüze kadar yeminizi de atmışlar, siz bunu yiyorsunuz. Bu, göz göre göre içimizde düşmanı oynamaktır. Bu PKK'lilik değildir. Bunları duymak bile istemiyorum. Bırakacaksınız!

Ben kolay öldürmem, kolay öldürme belki insanı bir nefeslik tatmin edebilir. Ben, düşmanımınla böyle boğuşmak istemiyorum. Stalin de öyle yaptı. Binlercesi ortaya çıktı ve şimdi mezarı bile belli değildir. Ben öyle yapmak istemiyorum. Onlar bile beni öldürse, bunun dahi anlamı vardır. Ancak benim onları kolay öldürmemin fazla bir anlamı yoktur. Ve böyleleri, böylelikle Partide kalmak isteyenleri de uyarıyorum!

Ne kadar savaşçı olduğumuz çok açık ve karşınızda. Bir hırsızın, bir namussuzun suratıyla, kurnazlığıyla on, on beş yıl denediler. Şimdi bazıları kaçtı, şu gücün, şu devletin içinde gizlenmişler ve düşmanımız şimdi onları kucaklamaya çalışıyor. Örgütlemiş, örgütleyebilir de ve kurduğu örgütün başına da bunları geçirebilir. Tıpkı Mazlum'lara, Hayri'lere, Kemal'lere karşı da düşmanın zindanda, *"Burada başlarsanız Kürdistan'daki tüm itirafçıların komutanı da yapacağız"* dayatması gibi. Bunu reddettiler. Ama düşmana kansaydılar ve şimdi yaşasaydılar nerede olacaktı? Yaşamları her gün ölüm olurdu.

Siz bu yolu bırakın. Sizi zorlamıyor, yaşamayın da demiyorum. Ben bütün ürettiklerimle yaşamamız için bunları söylüyorum. Hiç bir yerde olmayan fedakarlık nerede dersiniz, o da bendedir. Bütün bu emekleri size sunuyorum ama bunlar doğru yaşam değerleridir. Bir çingene emekçisine bile saygım var. Çalışma tarzınızla bu işi böyle çarçur etmenin anlamı yoktur. Kaldı ki yaşamın

doğru yolu var. Büyük yoldaşça yaşam paylaşılabilir, örgüt kuralları da paylaşılabilir, taktik tartışma da paylaşılabilir.

Kadın-erkek diyeceksiniz. Aşkı yaratıyoruz, bundan daha büyüğü olur mu? Düşkünün tarzi yaşam olur mu? Buna tenezzül edilir mi? Ortaya çıktı ki, savaş aynı zamanda büyük aşk içindir. Bunu neden anlamayacaksınız? Cinsleriniz çok düşmüş değil mi? Cinslerinizin size dayatıldığı veya öğretildiği tarzıyla konuşması korkunç bir düşünüş değil mi? Onunla ülke elinizden gitmedi mi, onunla toplum olmaktan çıkmadınız mı, onunla en çaresiz birey haline gelmediniz mi? Evet, o zaman çirkini, düşüreni, güçlendirmeyeni yaklaştırmayın kendinize. Daha birbirinizi tanımamışsınız, ana topraklara bağlanmamışsınız ve bir yiğitlikle daha kendinizi kanıtlayamamışsınız. Kim, kimi, kimden nasıl çalacak? Hangi aşktan, sevgilerden bahsedeceksiniz? Ana toprağına daha bağlanmamış, düşmanına iki darbe vuramamış, bir kinini düşmanına, bir sevgisini yoldaşına daha doğru sunamamış. Yarın ne olacağı belli olmayanın buluşması mı olur? Kucaklaşması mı olur? Sevgisi mi olur? Cins-cinsiyeti mi olur? Artık bu oyunu kişiliğinizde bozun. Size doğruları söylüyorum. **En fazla yiğitliğin olduğu yerde, en yüce ilişkiler, sevgiler, aşklar oluşur.** Bunların olmadığı yerde her şey, hele kadın-erkek boyutunda, sadece haramdır demeyeceğim, tam bir ajanlık rolü oynar. Bunu lütfen anlayın. Hem partimizin yoldaşlık gerçeğinde, hem de en çok ordulaşmada hassas olun ve en büyük savaşın, bu yaşam tarzındaki savaş olduğunu anlayın.

İslam dinindeki en büyük savaşın, nefis savaşı gibi bir savaş olduğunu unutmayın. Bunu en büyük verenler, en büyük savaşanlar olur. Ve ardında da sel gibi özgür bir yaşamın yolunu açarlar. Demek ki bu savaş, ölüme kolay gitmenin adı değildir, özgür yaşamın sağlam köprüsüdür. Bu köprüden başarı ile geçerse, özgür yaşamla buluşacağız. Onun için biz her şeyimizi ortaya koyduk. Dedik ya kelime düzeyinde bile hiçbir aracı yoktu, ama yarattık ve size sunduk. Partileşme, büyük ordulaşmak içindir. Ordulaşma, yenilmek için değil, yenmek içindir. Ve bütün bunlar, esirgenen bu toprakların en büyük özgürlük savaşçılarının ve yaşam aşklarının bir kez daha adlandırılması, onun temsili içindir. Ben de bunun mütevazı bir temsilcisiyim.

Kendimi hiç abartmak istemiyorum. Ama benim de yaşamaya hakkım var, güzeli anlamam gerekli. Çoktan bitmiş düşmanın adeta kuruttuğu toplumumuzun ölçüleri de demeyeceğim, onlar da yok, özgürlük kuralları uğruna benim çabam önemli ve gerekli. Toplum bana bir şey veremedi, benim kendime vermem gerekli. Görüyorsunuz ki ben, bunları kendim için yapmadım. Korkunç bir bireycilik içinde değilim. Hiç kimse böylesine parçalanmış bir gerçeklikten yola çıkarak, bir halkı böyle birleştiremedi. Öyle bir halkı ki; halk olmaktan artık

çıkmuş, adını bile utançla ağzına alan, ağzına aldıkça daha da çekinen bir gerçeklik haline gelmiş.

Sizleri bugün gururlu bir düzeye getirdik. Devrim yapan bir halk, en devrimciyim diyen insanlar haline getirdik. Bu basit bir gelişme değildir. Bu yirmi beş yıl benim yıllarım; korkunç ve amansız yıllarımdı. Ve bu konuda hiç böbürlenmiyorum, ama anlaşılmasını istiyorum. Bu yaptıklarım benim babamın sülalesini oluşturmak için de değildir. Bu, gerçekten bu halkın bir ülkesini ve büyük özgürlüğünü yaratmak içindir. Ondan aldım size verdim. Siz de, halk için gerekli olanı verin diyorum. İyi bir çağrıdır, gerekli bir çağrıdır. Hiç sıkılmaya da gerek yok. Çünkü bu, sizin gerçeğinizin dile getirilişidir. İnanılmaz bir tarzla yaptım. Eğer kendini koruyacak başka bir şey yoksa, ona dostluk edecek -kendisi de dahil- kimsesi kalmamışsa ve en çok birlikte yürünmesi gerekenler bile içerde bu kadar parti dışılık yapıp, ordulaşmaya bu kadar ters kendilerini dayatırlarsa, tabii ki benim kıyamet koparmam, çılgınca savaşmam gerekiyor. Hiçbir yerde böylesi yoktur. Sizler gibisi de yoktur. Onun için böyle olacağım. İstemiyordum, zor geliyordu bana, tekleştim ve müthiş yalnızlaştım ama korkmadım. ‘Muhteşem yalnızlık’ dedim buna.

O yitik ülkenin yalnızlığını, kendini çoktan unutmuş halkın yalnızlığını şimdi daha iyi anlıyorum. Buna sadık kaldım ve ne güzel oldu diyorum: Ülkem kadar yalnız ve halkım kadar kimsesiz. Olacaksa ülkem dostlarıyla kabul edilmeli; olacaksa bu halk, ben onunla, o benimle ve dostlarıyla olmalı. Yalnızlığı gidereceksek sahte dostlarla, yol arkadaşlarıyla değil, olacaksa insanlıkla eşitçe ve özgürce bir beraberlik olmalı. Olacaksa yoldaşlık, onun duygularını da, acılarını da ve onun sevincini de tamamen paylaşmak temelinde olmalı. Düşüncede de öyle, irade de öyle. Giderilecekse yalnızlık bu temelde giderilebilir. Neden ahabap çavuşluk yapayım ki? Neden dost olamayacaklara sonuna kadar bağlanayım ki? Neden kendini kurtaramayacak halka ağlayarak, sızlayarak bağlanayım ki? Böyle olacağına tek yaşayayım: Gerektiğinde bir tanrı kadar, gerektiğinde hiç yaşamamak üzere. Ve böyle yaptım, doğruydı, güzeldi de. Abartmıyorum, yapılması gerektiği gibi yapıldı. İnsanlık da artık görecektir ki, yaşanılması gerektiği gibi çaba harlandı ve o yaşamın yoluna girildi.

Tam bir zafer beklemek bizim gibi varlıklar için olabilir de, olmaz da, olmadı diye üzülmemek gerekir. Çünkü ardılları vardır. Tüm büyük hareketlerin sıradan bir takipçisi olsa bile çok iyi sonuçları alabilir. Bizim harekette de bu böyledir. Ben bu imkanlarla bakıyorum, sıradan herhangi biriniz bu tanımlara bağlı kalırsa benden daha fazla iş yapar. Bunu da abartmasız söylüyorum; artık hepiniz benden daha fazla başarabilirsiniz. Biraz bunun gerçeğine bağlı kalarak, özde ve tarzda, hitapta ve yapış usullerinde inatçı olun, ölçerek-biçerek yapmaya çalışın. O zaman başarılar gelir. Bu anlamda aslında zafer elde edilmiştir. Gerisi,

herkesin bir tuğlayı kullanılacak yere kadar taşınmasıdır. Plan, temel atıldığı gibi çatıya kadar da yükseltilmiştir. Gerisi ev işlerinin, ev içinin düzenlenmesidir. Bu da hiç zor değildir. Bu anlamda ülkenin temeli atılmış, binası yükseltilmiş, hatta çatısı da kurulmuştur.

Özgür bir halk gibi, bu ülkenin içinde artık yaşama hesapları yapacaksınız. Evin içini kesin süsleyeceksiniz. Ve bir de değerlerinize sahiplik edeceksiniz. Burası şu şehidin yeri, burası şu güzelin yeri, burada şu kurala göre yaşanılır, şöyle bir hain-hırsız geldi mi şöyle karşı konulur ve bu ülkeye, dolayısıyla bu ülkedeki insanlara şöyle bağlı kalınır. Ruhundan düşüncesine kadar, yasasından siyasetine kadar, hepsi belirtilmiştir. Gayet tabii, insansınız bu her zaman yaşama kafa yormayla olur. Bütün çağdaş insanlık böyle. Bir güzel yemeği yemek için bile çenenizi iyi hareketlendireceksiniz. En güzel yemek bile çenenizi çalıştırmadıkça zevk vermez, mideye kötü oturur. Bu kadar özgür yaşam yakınlaşmışken, bu kadar özgürlük sofrası yenmeye açıkken, yaşamayı halen bilmiyoruz demeyin. Bu çok büyük bir ayıptır. Evin içinde, evin sofrası da, evin tüm güzellikleri de yerli yerindedir. Size düşen, sahiplenmek biraz donatmak, daha çok da sahiplik etmektir. Bu da bir dağdaki çobanın bile en çok yaptığı iştir, oysa siz militanlarsınız. Ne kadar parti ve ordu için gerekliyse o kadar; ne kadar halk için de gerekliyse o kadar; ne kadar düşmana karşı gerekliyse o kadar; ne kadar hakkınızsa o kadar. Bu sosyalizmdir ve insanlığın geçmişi kadar geleceğidir.

Bu temelde bu şanlı, zaferli ve PKK'li 25. Newroz'u siz değerli tüm partili militanlarımıza, halkımıza kutluyorum. Selamlıyorum ve sevgilerimi sunuyorum!

21 Mart 1998